BETH PERKINS

Departe de tine

Traducerea și adaptarea în limba română de
ELENA MITU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Căldura din zona nordică o izbi pe Kate cu putere când coborî din avion pe aeroportul din Darwin. Noua ei rochie era un soi de cârpă udă când se îndreptă spre capătul terminalului. Era însă mulțumită că-și strânsese părul negru într-un coc. Chiar și așa, pe spate îi curgeau râuri de transpirație.

Era patru după-amiaza, ceea ce însemna că Howard trebuie să fi terminat tura și să vină s-o aștepte. Dar nu-l zărea nicăieri. Petrecu vreo câteva minute cercetând cu privirea mulțimea din jurul clădirii, înainte să întrebe de la biroul de informații de unde să-și recupereze bagajele. Frustrată și supărată că e singură într-un loc atât de ciudat, se grăbi spre locul unde trebuia să găsească bagajele, descoperind că graba nu reușea decât s-o facă să se simtă înăbușită de căldură.

Bagajele erau așezate pe un soi de cărucior, iar toată lumea se îmbulzea în jurul lor, fără să existe o supraveghere. Valizele ei nu se zăreau nicăieri. Lacrimi de furie începură să i se adune în ochi.

– Le căutați pe acestea, domnișoară Rhodes? răsună o voce profundă din spatele ei.

Kate se întoarse confuză, descoperind un ofițer naval înalt, arătând minunat în uniforma albă, zâmbind la vederea nedumerii ei și cu valizele depozitate la propriile picioare.

– Locotenentul Grigor Jacobsen se prezintă la datorie, doamnă, schiță el un salut militar. Locotenentul Monroe îți trimite scuzele lui și m-a rugat să vin să mă asigur că ești bine.

– Ce s-a întâmplat cu Howie? Voiam să spun locotenentul Monroe? întrebă Kate cu o voce tremurătoare.

Mânia o părăsise, când își dăduse seama că nu va fi lăsată singură în acest loc.

– O schimbare nefericită de planuri, replică însoțitorul ei, conducând-o spre o mașină sport decapotabilă, parcată în apropiere și aruncându-i bagajele în portbagaj.

Kate se enervă. Avea câteva lucruri fragile în bagaj și nu era de acord să fie tratat cu atâta neglijență. Bărbatul nu păru să observe uimirea ei, ci îi deschise portiera și apoi se așeză la volan, demarând cu viteză.

– Nava lui Howard a trebuit să fie trimisă în patrulare în ultimul moment, strigă el, încercând să acopere șuierul vântului.

– Poftim? repetă ea, încercând să-și păstreze părul în ordine.

Dacă tot venise cu o mașină sport, ar fi trebuit să-i aducă o eșarfă.

Bărbatul repetă informația. Kate nu mai spuse nimic, hotărâtă să aștepte cu restul întrebărilor pentru clipa în care vor ajunge la destinație, oricare ar fi aceasta.

Se lăsă pe spate, dornică să se bucure de răcoarea pe care viteza mașinii o producea. Părură să treacă doar câteva secunde până când mașina se opri în parcarea unui bloc, iar însoțitorul ei îi scoase bagajele.

– Am ajuns acasă... pentru moment, spuse el, deschizându-i portiera și făcându-i un semn cu capul să-l urmeze.

Îl urmă în tăcere, admirându-i silueta elegantă, dar încercând să-și aducă aminte că este logodită și că Howard este tot ce-și dorește de la un soț. Nici o pereche de picioare, oricât de musculoase și de atrăgătoare ar fi, n-ar trebui s-o preocupe, decât dacă sunt ale lui Howard.

– Am ajuns.

Vocea îi întrerupse șirul gândurilor, iar când reveni pe pământ descoperi că el deschisese ușa unui apartament de la etajul doi. Locotenentul o urmă în interior, aducând valizele, împreună cu una pe care n-o recunoscu.

– Valiza aceea nu e a mea! exclamă ea, alarmată. Cineva din avion va crede că a pierdut-o. Trebuie s-o ducem înapoi!

– Nici o problemă, o întrerupse bărbatul. E a mea. Locuiesc aici și am adus câteva haine de pe vas ca să le spăl.

Bărbatul izbucni în râs la vederea uimirii de pe figura ei.

– E clar, Howard nu ți-a spus, continuă el, fără să se oprească din râs. Locuim împreună în acest apartament, când nu suntem pe mare. Deși, de obicei, nu ajungem decât rareori împreună. Poți să stai acum în camera lui Howard, iar când se va întoarce vom vedea dacă facem alte aranjamente.

– Când se va întoarce? întrebă Kate, ignorând remarca lui.

– Abia aștepți să vină, nu? îi făcu el un semn cu ochiul. Îmi pare rău să te dezamăgesc. Trebuie să lipsească în jur de zece zile, așa că vei fi nevoită să te mulțumești cu mine până atunci. Sunt la dispoziția ta, pregătit să te primesc bine... din toate punctele de vedere.

Luându-și bagajele de pe podea, Kate era pe punctul să se îndepărteze de acest bărbat enervant de iritant, dar descoperi că era mult mai rapid decât crezuse, iar corpul lui înalt îi bara ieșirea.

– Hei, doar te tachinam, își ceru bărbatul iertare. Howard m-a lăsat să cred că ai simțul umorului, iar aceasta nu era decât o glumă. Știu că ești

dezamăgită că n-a fost aici să te întâmpine, dar asta este. I-am promis că voi avea grijă de tine până când se întoarce, continuă el, luându-i bagajele din mână. Prietenii îmi spun Grig. Vrei să fim prieteni?

– Nu mi se pare că aș avea altă soluție, nu-i așa? murmură Kate, cu lacrimi nedorite alunecând pe obraji.

– Chiar îmi pare rău, Kate. Sper că nu te deranjează să-ți spun Kate, ar fi ciudat să-ți spun „doamnă".

O privea cu blândețe, încercând să-i șteargă lacrimile de pe obraz cu o batistă. Dar lacrimile curgeau în continuare, până când tinerei situația i se păru foarte amuzantă.

– Presupun că va trebui s-o faci, dacă vom locui împreună, replică ea, izbucnind în râs.

– Știu care este problema ta, observă Grig cu gravitate. Suferi de deshidratare și poate ai și o mică insolație. Stai jos, pentru numele lui Dumnezeu, să-ți aduc ceva de băut.

Kate se așeză pe unul dintre fotolii, simțind că începe să se relaxeze. Privind în jur, deveni conștientă că apartamentul era decorat cu gust, cu draperii având motive florale.

Ușa de la intrare ducea direct în camera principală, din care se putea ajunge pe balcon. Două uși duceau spre niște camere care nu puteau fi decât dormitoare. În spate, se afla bucătăria. Dar unde era sala de baie? Kate se simțea încălzită și prea puțin confortabil. Un duș și haine curate ar putea s-o facă să vadă din nou partea bună a lucrurilor. Zgomotele care veneau dinspre bucătărie o aduseră la problema care o frământa.

– Unde este sala de baie? strigă ea. Cred că mă voi simți mai bine după un duș.

Bărbatul apăru dinspre bucătărie și, după expresia de pe figura lui prea frumoasă, își dădu seama că o va tachina din nou.

– Aceste apartamente sunt noi și avem aproape tot confortul, chicoti el, deschizând ușa din spate.

O conduse într-un dormitor mare, în care nu se afla decât un pat dublu, o masă de toaletă și câteva dulapuri.

– Aceasta este camera lui Howard– acum e a ta, desigur. Baia este aici.

Deschise o ușă și-i arătă o baie spațioasă și complet utilată.

– Acesta este cuibul meu, zâmbi el, străbătând baia și deschizând o ușă spre o cameră mică, dar foarte curată. Ușa de la baie are o încuietoare, pentru a opri pe cei nepoftiți să intre. Ar fi mai bine s-o închizi, ca să nu intru din greșeală peste tine. Dar să nu uiți s-o deschizi după ce termini, altfel voi fi nevoit să te deranjez. Aceasta poate fi neplăcut, după cum am descoperit și cu Howard. În dulap sunt prosoape curate...

Întrebându-se la ce experiențe neplăcute se referise când vorbise despre Howard, Kate se întoarse în camera ei, descoperind că valizele erau deja pe pat. Nu-l văzuse pe Grig aducându-le, ceea ce însemna că era mai ametită decât i se părea.

– Revino-ți, se certă singură. Ar trebui să fii în vacanță, să te relaxezi și să te simți bine, dar uite cum ai început! Cum se întâmplă ceva cât de mic, te prăbușești! Bine, Howie n-a fost aici să te ia de la aeroport. Va trebui să te obișuiești cu astfel de lucruri, dacă vrei să fii soția unui ofițer naval.

Își scoase haine curate din valiză, mormăind încă în clipa în care își aduna obiectele de toaletă, apoi se îndreptă spre duș.

Apa rece o făcu să-și recapete claritatea minții, făcând lumea să arate mai puțin amenințătoare. O să-i ia un timp să se obișnuiască, mai ales cu acest prieten al lui Howard, o persoană cel puțin neobișnuită.

Zâmbindu-și în timp ce se spăla cu noul săpun cumpărat special pentru această călătorie, se întrebă dacă gazda ei era tot timpul atât de arogant și de enervant cum fusese cu ea, sau era vorba despre o fațadă. Se gândi că e

foarte interesant dacă este tot timpul astfel. La urma urmei, nu tot timpul ai șansa să te întâlnești față în față cu un adevărat Rhett Butler, iar experiența se poate dovedi amuzantă. Chicoti, gândindu-se că va fi o experiență interesantă, iar starea de spirit i se îmbunătăți vizibil.

Intră în sufragerie câteva minute mai târziu, găsindu-l pe Grig întins pe un fotoliu, cu o cutie de bere aproape goală în mână. O privi cu ceva mai mult decât un interes trecător, iar tânăra își trase de bluză, cu un gest stângaci.

– Mă simt mult mai bine, spuse ea ezitant. Trebuie să-mi cer scuze pentru comportamentul meu de dinainte. Am fost atât de nerăbdătoare să-l văd pe Howard, încât cred că dezamăgirea m-a copleșit. Cred că de vină a fost și căldura...

Bărbatul nu părea s-o ajute în nici un fel, iar tăcerea lui era stânjenitoare.

– Am fost avertizată, continuă ea, dar a fost mai rău decât credeam. Mă ierți?

Zâmbi cu timiditate.

– Vrei să încetezi să te holbezi la mine? se enervă Kate în cele din urmă, după ce nu primise nici un răspuns. Mă faci să mă simt iritată.

– Îmi pare rău, se scuză Grig. Dar schimbarea e remarcabilă. O femeie în toată firea intră sub duș, iar la ieșire este abia o copilă. Ar trebui să fie invers– sau cel puțin asta spun toate poveștile.

Kate râse încântată și se felicită pentru că avusese inspirația să se schimbe în pantaloni scurți și să-și lase părul pe spate. Știa că așa cum era acum, fără machiaj și fără pantofi cu toc, arăta destul de tânără. Pentru că era scundă, oamenii credeau de cele mai multe ori că e doar o copilă.

– Acum să nu te isterizezi din nou, o avertiză Grig, descoperind că râdea în continuare. Uite, bea ceva. Poate că o să te liniștești. Domnul să-l

ajute pe nebunul de Monroe dacă mi-a adus pe cap o femeie care o ia razna la fiecare rază de soare!

Kate se opri brusc. Nu era sigură dacă e serios sau glumește. Dar licărul din ochii lui albaștri o făcu să-și dea seama că glumește.

– Cum îndrăznești să-i spui lui Howard nebun? întrebă ea, încercând să pară supărată, dar nereușind decât să-i dea se știre că acum funcționează normal și că acceptase remarca lui așa cum fusese intenționată.

– O să-i spun chiar mai multe când o să-l văd. Mi-a spus că ești adultă, iar acum văd că te-a luat de la grădiniță.

Ochii lui străluceau de amuzament.

– Dacă vrei, o să mă duc să-mi fac un coc și să mă machiez, spuse Kate, ridicându-și părul deasupra capului.

Începură să râdă amândoi și atmosfera se relaxă. Kate bău încet din paharul din fața ei. Avea o culoare roz pal, iar mirosul era oarecum familiar.

– Ce este? întrebă ea.

– Leacul familiei Jacobsen pentru toate bolile. Gheață, Campari și limonadă– de-a dreptul înviorător.

Băură o vreme în tăcere, până când Grig dădu la o parte cutia de bere și se întinse.

– Acum, pentru că ai început să te porți din nou ca o făptură umană, declară bărbatul, e posibil să mă schimb din costumul ăsta de maimuță. Știu că se presupune să fie foarte atrăgător pentru femei, dar aici la tropice, nu se mai pune o asemenea problemă. Dacă îți plac apusurile de soare, strigă el în urmă, o să vezi unul foarte reușit de la balcon. De aici se poate vedea golful Fanny, iar marea arată minunat la apus.

Kate îi urmă sfatul și ieși cu paharul pe balcon. Soarele aproape apusese, iar ultimele raze colorau apa, transformând golful într-o mare de sânge. Norii joși dinspre apus aveau margini aurite. Nu văzuse niciodată un

apus atât de copleșitor, iar priveliștea o făcu să-și propună să se trezească devreme, doar ca să vadă dacă răsăritul e la fel de spectaculos.

Stătea în continuare uimită în fața ferestrei, când auzi un zgomot în spatele ei, care o aduse la realitate. Grig revenise și o fixa cu privirea. Era surprinsă să constate că purta doar un sarong legat în brâu și care ajungea până la pământ, în stil fijian. Își ridică sprâncenele uimită, dar își reținu exclamația de surpriză.

Îl întrebă cu voce liniștită:

– Aceasta este ultima modă la Darwin?

El răspunse cu un semn afirmativ din cap.

Părea răcorit și relaxat, iar Kate descoperi, spre propriul amuzament, că-i admira forma corpului– înalt, suplu, dar foarte bine proporționat. Îi amintea de statuile grecești pe care le văzuse în muzeu. Sarongul pe un alt bărbat ar fi părut o exagerare, dar pe el părea firesc. Se întrebă cum i-ar sta în el, apoi hotărî să cumpere unul cât de curând. La urma urmei, dacă aceasta este moda aici...

– La început, când am aflat că trebuie să fac pe gazda, am planificat să te scot la un restaurant, începu Grig, dar apoi m-am gândit că poate ar fi mai bine să te aranjezi și să dormi bine după un zbor lung. E destul de greu să ajungi de la Sydney la Darwin într-o singură zi. Dar am putea să ieșim undeva la masă, dacă preferi, încheie el.

Tonul lui sfidător dispăruse cu desăvârșire.

– Chiar cred că e o idee bună să mă duc mai devreme la culcare, răspunse Kate. În plus, nu suntem nici unul pregătiți pentru o cină în oraș, după cum suntem îmbrăcați.

Glumea, pentru a-i da de înțeles că se află într-o nouă etapă a relației lor.

Grig înțelese imediat ce voia să spună și, cu ușurare, declară:

– Cred că trebuie să mă gândesc, în acest caz, ce vom mânca la cină.

– Nu mă deranjează să gătesc. Asta dacă se poate găsi ceva de gătit într-un bârlog de burlaci, răspunse Kate repede, dornică să păstreze sentimentul de camaraderie proaspăt găsit.

– Ești oaspetele meu, făcu bărbatul o plecăciune, chiar dacă nu sunt un bucătar șef, gata să prepare delicatese. Rămâi aici, eu mă voi ocupa de pregătit masa, încheie el.

Îi zâmbi din nou, acel zâmbet strălucitor făcând să dispară orice urmă de tensiune dintre ei.

– Dar trebuie să te anunț, se întoarse spre ea, înainte să se îndepărteze spre bucătărie, că regulile casei spun că, dacă nu te ocupi de gătit, trebuie să speli vasele.

– A, acestea sunt regulile? Ei bine, înseamnă că va trebui să mă ocup de gătit câtă vreme voi sta aici, nu-i așa?

– Da, regulile casei spun de asemenea că, dacă o femeie îmi preia bucătăria, trebuie să o facă în întregime, râse Grig. Oricum, regulile casei se suspendă în această seară, așa că e cazul să stai liniștită și să te bucuri de briză, iar eu îți voi mai aduce ceva de băut, în vreme ce o să prepar ceva de mâncare pentru noi.

Lucrurile se întâmplară exact așa cum spusese, iar Kate rămase pe terasă, cu un pahar în mână, contemplând marea, stelele și gândindu-se la Howard.

Se întreba ce se va întâmpla cu vacanța planificată cu Howard. Nu începuse prea bine, mai ales că-i produsese necazuri lui Grig– și nu merita un astfel de tratament. La urma urmei, nu încercase decât să facă un serviciu unui prieten, iar ea se purtase de parcă era numai vina lui.

Era foarte atractiv, dar nu genul ei. Nu și-l putea imagina tandru și atent, așa cum fusese Howard. Părea atât de puternic. Dar oare era ceva

rău? se întrebă ea. Soția lui nu va trebui niciodată să-și facă probleme în privința deciziilor. Era genul de bărbat care ia deciziile, deși ar putea foarte bine să se înșele și să fie nedreaptă. La urma urmei, nu știa mare lucru despre el.

Gândindu-se în continuare la misterul care părea să fie Grig Jacobsen, Kate adormi, epuizată de căldură și de agitația zilei.

Se mișcă încet în somn. Cineva îi șoptea: „E timpul să mâncăm". Dar era prea obosită să se trezească. Ochii i se deschiseră brusc în clipa în care fu prinsă de o pereche de brațe puternice și ridicată.

– E în ordine, răsună vocea de acum familiară a lui Grig, pătrunzându-i în creierul încă adormit. Ai adormit pe fotoliu și voiam să te duc în pat.

Teama dispăru din privirea ei.

– Dar mi-ai promis ceva de mâncare și mor de foame! se plânse ea.

Grig o depuse cu hotărâre pe unul dintre fotoliile din sufragerie. Pregătise deja o masă în apropierea balconului, astfel încât aveau impresia că cinează la lumina stelelor. Lumânări parfumate ardeau pe masă, iar o sticlă de vin abia scoasă din frigider ocupa centrul.

– Cina este servită, chiar dacă domnișoara nu este îmbrăcată potrivit pentru această ocazie, spuse Grig, zâmbind la vederea expresiei ei somnoroase.

Bluza îi ieșise din pantaloni în timpul somnului, iar Kate se aranjă repede.

– Dacă aș fi știut că te vei strădui atât de mult, mi-aș fi pus o rochie de seară, chiar dacă nu am una care să se potrivească îmbrăcăminții tale sofisticate, comentă ea.

Bărbatul trase scaunul și o ajută să se așeze la masă, în timp ce aromele ispititoare îi aminteau că nu prea mâncase mare lucru toată ziua.

Fusese prea agitată. Grig stătea în fața ei, turnând vin în pahare.

– Povestește-mi despre tine și Howard, întrebă el, în timp ce mâncau.

Kate tresări la auzul tonului pe care fusese pusă întrebarea, apoi își spuse că e de vină felul lui de a fi.

– Nu e foarte mult de spus, răspunse ea. Ne cunoaștem de ani buni. Howard a fost coleg de școală cu fratele meu Peter, în Adelaide. Pete l-a adus acasă la un Crăciun, iar acesta a fost începutul. Ne-am scris o vreme, apoi Howard a venit la Sydney să se înroleze în Marină, iar cea mai mare parte a timpului liber l-am petrecut împreună. Probabil că ne-am îndrăgostit cu timpul.

Am hotărât să ne logodim când a fost repartizat aici. Poate că ne-am fi căsătorit mai devreme, dar după ce am terminat pregătirea de asistentă medicală, am început un curs de administrarea afacerilor și voiam să-l termin.

– Mie nu mi se pare o poveste prea romantică, clătină din cap Grig, adunând farfuriile și ducându-le în bucătărie.

– Dar a fost, răspunse Kate sfidător, ca și cum ar fi vrut mai degrabă să se convingă pe ea însăși.

Dacă stătea să se gândească, avea dreptate. Dar nu era treaba lui.

– Ne-am simțit foarte bine înainte de a veni aici și este o persoană foarte plăcută, continuă tânăra cu voce tare.

– Da, presupun că, din punctul de vedere al unei femei, este, răspunse Grig, așezând pe masă o friptură imensă, cu garnitură de salată.

– Crezi că vom mânca toată asta? întrebă ea uimită, în același timp gândindu-se ce voia să spună cu „din punctul de vedere al unei femei". Parcă spuneai că nu te pricepi la gătit.

– Nu voiam să mă laud. Dar va trebui să te obișnuiești. Aici este de obicei prea cald să poți mânca în timpul zilei. Majoritatea oamenilor au

masa principală spre seară, când se mai răcorește, explică bărbatul, părând să-și ceară scuze.

– Cred că trebuie să mai învăț cum stau lucrurile aici. Deoarece acum suntem prieteni, zâmbi Kate, sper că mă vei ajuta.

– Desigur. La ce altceva folosesc prietenii? Cum ți se pare friptura?

Tânăra era uimită de schimarea din atitudinea lui. Ochii i se întunecaseră, iar cererea ei de ajutor părea să-l deranjeze, deși nu-și dădea seama de ce.

– E delicioasă, răspunse ea. Chiar te pricepi la gătit.

– E doar unul dintre multele mele talente, replică el, părând ușurat să revină la subiecte mai sigure. De fapt, șeful de echipaj a inițiat un proiect la bord și toată lumea ajunge să gătească din când în când. Astfel, bucătarul are și el câte o zi liberă. E surprinzător câți bărbați sunt în stare să gătească destul de bine, dacă vor. Cei care nu se pricep, au început să-și roage soțiile și prietenele să-i învețe rețete mai ușoare, ca să nu rămână pe afară.

– Pariez că gătiți mâncăruri extraordinare.

– Nu te înșeli, zâmbi el larg. Unul dintre colegi vine din Ucraina, iar mama lui i-a trimis rețete specifice. Altul este din Thursday Island și se pricepe la sosuri cu curry. Eu încă n-am întrebat-o pe mama rețetele ei, dar sunt curios ce surprize îmi va mai face.

– Ce vrei să spui?

Grig zâmbi.

– Mama este o persoană originală, iar una dintre pasiunile ei este gătitul. Nu știu ce surprize culinare îmi va face la următoarea vizită. Unele dintre rețetele ei nu sunt deloc potrivite cu viața la bord.

– Nu poate fi chiar atât de rău, zâmbi și Kate.

I se părea destul de greu să și-l imagineze împreună cu mama lui. Părea atât de sigur de el, ca și cum s-ar fi născut direct adult.

Ideea că ar fi putut depinde de cineva, chiar dacă era doar un copil, i se părea greu de crezut.

– Rețetele ei sunt cam prea pretențioase pentru ce avem noi pe vas.

– Ai gătit ceva până acum? întrebă Kate.

– Da, ceea ce am gătit acum este cunoscută pe vas sub numele de „friptura șefului", chicoti el.

– A șefului? Aveam impresia că tu și Howard sunteți căpitani pe navele voastre. Ar fi trebuit să-ți spună căpitan, nu?

– Vase, Kate, nu nave. Suntem doar locotenenți, chiar dacă suntem comandanți de vas, iar acestea sunt doar vase pentru patrulă. Membrii echipajului au luat obiceiul să ne spună „șeful", cu excepția cazurilor în care se află prin preajmă o oficialitate, când ni se adresează cu „domnule". E destul de bine.

– Dar nu apare astfel o problemă de disciplină?

– Dimpotrivă, se rezolvă astfel multe probleme. Vezi, explică el, pentru cei mai mulți dintre noi este prima oară când avem sub comandă un vas și oricum suntem tineri. Așadar, cel mai bine este să ne bazăm pe șeful de echipaj și pe coechipieri. În general, aceștia sunt destul de bătrâni să ne fie tați și au fost pe mare de multă vreme. Uneori le este greu să accepte anumite lucruri. Dar cea mai mare parte dintre ofițerii tineri știu acest lucru și au grijă cum se poartă. Oh, la naiba! Parcă țin un curs despre disciplina navală! Mai bine mă opresc, înainte să te plictisesc de moarte. Cu toate acestea, îmi imaginam că Howard ți-a povestit cea mai mare parte dintre lucrurile acestea.

– Nu, n-a făcut-o. Dar nu mă plictisești, te rog să continui. Ar trebui să știu mai multe despre marină, dacă tot va urma să fiu soția unui ofițer, spuse Kate.

– Bine, ce vrei să știi?

– Ai spus ceva despre șeful de echipaj. El cu ce se ocupă?

– E ca un fel de polițist de pe vas. E de asemenea și preotul, administratorul, doctorul... În plus, mai stă și de gardă, explică Grig.

– Pare un tip destul de ocupat, zâmbi Kate.

– Este. Cel de pe vasul meu are douăzeci de ani vechime și se va retrage în curând. E foarte priceput și nu vreau să-l pierdem. E foarte bun la ce face și ține foarte mult la binele echipajului. O să ne pară rău să-l vedem plecând. E oricând gata să acorde o a doua șansă, iar oamenii îl iubesc.

– Pari să ai o relație foarte strânsă cu echipajul tău, observă tânăra.

– Da, cred că am. Cred că este și din cauză că am urcat din rânduri, așa că știu foarte bine care sunt problemele.

– Ce înseamnă asta?

– În cazul meu, înseamnă că m-am alăturat marinei ca novice. Apoi, după ce am terminat stagiul, am intrat la școala de ofițeri. Asta mă face ceva mai în vârstă decât ceilalți ofițeri.

– Cât mai în vârstă? se interesă Kate.

– Curioasă? o fixă el cu atenție. Dacă vrei să știi, am treizeci și doi de ani. Astfel, poți să calculezi singură. Nu asta voiai să știi?

– Nu! exclamă ea, îmbujorându-se.

Știa că el era conștient că i-ar fi calculat vârsta după cea a lui Howard. Dar de unde își dăduse seama că voia să știe? Și mai ales de ce o interesa? El râdea, iar ea era supărată pe propria persoană pentru că se lăsa citită atât de ușor.

– Modul în care descrii lucrurile nu seamănă în nici un fel cu cel al lui Howard, răspunse ea în cele din urmă, încercând să aducă din nou discuția pe un teren sigur. Înțelesesem că, pe un vas, căpitanul are putere supremă... Sau cel puțin pe vasul lui Howard.

– Cred că vei descoperi că suntem foarte diferiți.

Oricum, echipajul nu are mai mult de optsprezece membri, împreună cu căpitanul și cu O. Ex. Neînțelegerile ar fi dezastruoase, iar căpitanii au moduri diferite de a se descurca în astfel de situații.

– Ce înseamnă O. Ex.? se interesă Kate.

– Oh, dar ai multe de învățat despre marină! exclamă Grig. Este vorba despre ofițerul executiv, de obicei un sublocotenent, care tocmai a ieșit de pe băncile școlii. Pe un vas patrulă, este al doilea la comandă. Se află acolo pentru a câștiga experiență. Membrii echipajului îi spun Ex.

– În acest caz, Howard trebuie să fi făcut această practică în Sydney, spuse tânăra, gânditoare. Știu că a venit aici pentru a se angaja pe un vas, apoi a fost transferat pe un altul.

Grig părea tulburat.

– Probabil, dacă așa ți-a spus.

Aparent destul de dornic să schimbe subiectul, bărbatul se ridică și începu să strângă farfuriile de pe masă.

– Vezi, observă el, arătând cu capul spre farfuria goală, ți-a fost mai foame decât credeai. Mai bea un pahar de vin, până aduc și cafeaua.

– Dar de ce să nu spăl vasele în timp ce o prepari?

– Asta e cea mai bună ofertă pe care am auzit-o toată ziua, veni răspunsul lui.

Îl urmă în bucătărie, începând să spele vasele în timp ce el pornea filtrul de cafea.

– Cum ai ajuns să împarți un apartament cu Howard? întrebă ea, punând farfuriile în chiuvetă.

– Am închiriat camera care fusese a colegului lui. El se muta în sud, iar eu am profitat repede de această ocazie. Apartamentele sunt greu de găsit în Darwin, iar dacă reușești să găsești unul, costă un munte de bani. E destul de greu să plătești.

– Oh! ridică tânăra privirea spre el. Howard mi-a spus că majoritatea ofițerilor din marină au încă un alt venit. El are o rentă de la tatăl lui.

Avu impresia că simte aerul răcindu-se și se întoarse spre el, întâlnindu-i privirea tăioasă.

– Unii dintre noi sunt de părere că trebuie să trăiești cu ce câștigi, replică bărbatul cu calm.

– Îmi pare rău, se scuză Kate, nu voiam să sugerez nimic. A fost o neglijență din partea mea să vorbesc despre bani. Cred că a sunat ca și cum mi-aș vârî nasul în lucruri care nu mă privesc, încheie ea pe un ton de scuză, întorcându-se la spălatul vaselor.

– Presupun că o femeie ca tine ar considera banii ceva absolut necesar pentru un bărbat care te interesează, observă Grig cu o voce distantă.

– În nici un caz! replică ea, enervată. Nu mi-ar păsa dacă bărbatul pe care îl iubesc este sărac.

Râsul lui Grig o întrerupse și se întoarse spre el, stropindu-l. El râse din ce în ce mai tare.

– Să nu râzi de mine! Sunt foarte sinceră. Dacă bărbatul pe care îl iubesc nu are nici un ban, nu are nici o importanță pentru mine. Ne vom descurca, în vreun fel sau altul.

– Sincer să fiu, nu prea te văd adunând bani la ciorap. Oricum, n-are nici un sens să discutăm despre o astfel de problemă, nu-i așa? Nu prea cred că găsești vreun sărac în cercurile în care te învârtești, comentă el cu sarcasm.

– De unde știi ce fel de oameni întâlnesc? Nici măcar nu mă cunoști și nu știi de unde vin.

– E adevărat. Dar îl cunosc pe Howard, iar el nu e deloc genul care să socializeze cu clasele de jos. Sau poate că l-am judecat greșit, adăugă Grig cu o sprânceană ridicată și o privire întrebătoare.

– Poate că ai făcut-o! se răsti Kate, întorcându-se spre chiuvetă, ca să nu-i vadă obrajii roșii.

Știa foarte bine că Howard era de un snobism îngrozitor, iar acesta era unul dintre lucrurile pe care nu le suporta la el. Nu că ar fi prea multe, își spuse ea, iar o persoană nu se poate schimba, dacă a fost crescută astfel. Are destul de multe laturi pozitive, iar după căsătorie va putea să-i arate că este o prostie să aibă o asemenea atitudine față de oamenii mai puțin norocoși.

– Oricum, adăugă ea supărată, mi se pare că dai dovadă de un snobism inversat. Doar pentru că n-ai bani, îi privești de sus pe cei care au!

Din motive neclare, declarația ei îl făcu să izbucnească din nou în hohote de râs.

– De ce găsești tot ce spun atât de amuzant? întrebă ea.

– Nu e vina ta, ci a mea. Am un simț al umorului foarte ciudat, reuși el să explice printre hohote de râs.

– Ei bine, aș vrea să-mi explici, se răsti Kate, ciocnind supărată vasele, în timp ce încerca să le pună la uscat.

– Poate că o voi face, într-o zi, când va fi momentul potrivit. Dar, între timp, mi-aș dori să tratezi vesela cu mai mult respect. E destul de scump să o înlocuiesc.

După această replică, luă cafeaua și ceștile și le duse în sufragerie, continuând să râdă încet.

Ce nesuferit! își spuse Kate, se poartă de parcă ar ști o glumă secretă, pe care nu vrea s-o împărtășească. Foarte bine, nu are decât să aibă câte glume secrete vrea! N-o s-o mai prindă data viitoare. Oare ce voia să spună prin „momentul potrivit"? Era deranjată la gândul că, dacă i-ar cere explicații, ar râde din nou de ea. Se săturase pentru o singură zi. Neliniștită, îl urmă în camera vecină. Râsul lui o duruse mai mult decât voia să

recunoască, fie chiar și față de ea însăși, iar Kate nu era genul care să fie deranjată de râsul cuiva. Cu excepția cazului în care era disprețuitor, dar nu era cazul.

Îl găsi la masă, cu ceașca de cafea în mână, cufundat în gânduri.

– Un bănuț pentru gândurile tale, spuse ea, turnându-și cafea.

– Nu m-ai crede. Nu acum, cel puțin, dădu el din cap, privind-o gânditor.

– Sper că nu vei începe din nou cu jocurile tale? spuse ea.

Ar fi fost mai bine să-și muște limba, decât să-l lase să-și dea seama că ghicise jocul lui din bucătărie.

– Jocurile astea sunt distracția mea favorită seara, o tachină el.

– Chiar sunt? Ei bine, în seara asta va trebui să le joci singur, declară Kate. Mă duc la culcare.

– Ceva mai mult somn o să-ți facă bine, dădu el din cap, privind-o îngrijorat. Cred că ești epuizată. Ar fi trebuit să te duc la culcare când ai adormit. Dar într-un fel, nu prea cred că te pot obliga să faci ceva.

Tânăra era uimită de tonul lui, dar fiind prea obosită, nu se mai gândi la ce însemna.

– Noapte bună, îi spuse. Ne vedem mâine dimineață.

Spre surprinderea ei, Grig se ridică și o prinse de umeri.

– Noapte bună, copilă, murmură el, aplecându-se s-o sărute pe obraz. Somn ușor.

Inima ei tresări, iar tânăra trebui să se abțină cu greu să nu-i atingă obrazul cu degetele. Ridică privirea spre ochii lui albaștri, iar inima i se strânse din nou. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine să nu se întindă spre el să-l atingă. Se întoarse repede pe călcâie, aproape alergând spre dormitor.

După ce închise ușa, se sprijini de ea, respirând cu greutate.

Cum poate să reacționeze astfel după o simplă atingere? Putea s-o rănească râzând de ea. Putea s-o facă să se înfurie. Ar putea s-o facă și să-l dorească, iar în urmă cu câteva ore era un străin. Ar putea chiar s-o facă să-l uite pe Howard.

Howard, de ce nu ești aici? De ce m-ai lăsat singură cu acest bărbat ciudat și atrăgător?

Atrăgător? De ce îl găsea deodată atrăgător? Un sărut pe obraz nu însemna nimic. Nu trebuie să-l lase să însemne nimic.

Se schimbă în cămașa de noapte, încă nedumerită în legătură cu propriile sentimente, simțind încă buzele lui pe obraz. Căzu pe pat, epuizată. Din cauza oboselii, era sigură că are sentimente confuze. Mâine, totul va fi bine. Lucrurile vor sta altfel și va putea să-i facă față. Mâine, va fi ea însăși din nou și își va da seama că nu era decât o reacție la căldură și la oboseală.

Alunecă într-un somn neliniștit, cu părul întins în evantai pe pernă. Brusc, deschise ochii.

Cineva era în camera ei. Prin ochii pe jumătate deschiși, îl zări pe Grig care stătea în pragul ușii, privind-o. Era însă prea epuizată ca să se poată mișca.

Aproape adormită, îl văzu traversând camera ca să intre în baie și își dădu astfel seama că uitase să descuie ușa dinspre camera lui.

– Să te ia naiba, Howard Monroe. Să arzi în iad!

Cuvintele răsunară în cameră și își dădu seama că era vocea lui.

Aproape imediat, uită ce auzise și alunecă într-un somn profund.

Capitolul 2

Când se trezi a doua zi dimineață, Kate auzi o voce profundă de bărbat care fredona una dintre melodiile la modă. La început crezu că se aude un radio, dar sunetul apei care curgea o făcu să înțeleagă adevărul: noul ei coleg de apartament își făcea dușul de dimineață.

Se simțea neliniștită, de parcă trebuia să-și aducă aminte ceva important, dar nu știa prea bine ce. Sentimentul era foarte puternic. Trebuia să-și aducă aminte ceva important. Dar oricât se străduia, nu reușea să-și amintească. La naiba cu toate astea, clătină ea din cap, o să-mi aduc aminte la un moment dat.

Se întinse și se dădu jos din pat. Își aduse aminte că fratele ei Peter spusese că e prea veselă la prima oră. Se întrebă cum e Grig dimineața, apoi se simți cuprinsă de vinovăție. Ar fi trebuit să se întrebe cum se poartă Howard dimineața, nu colegul lui de apartament.

Howard! Acum își aminti ce nu reușise mai devreme. Grig o crezuse deja adormită seara trecută, când intrase în camera ei, iar ea îl auzise blestemându-l.

Se întreba de ce.

Ar trebui să fie prieteni, sau cel puțin așa spunea Howard. De ce l-ar blestema Grig? Se hotărî să încerce să afle de la Howard, când se va întoarce, așa că trecu peste incident, legându-și părul cu o panglică și punându-și un halat ușor.

Intrând în bucătărie, descoperi că soarele se strecura prin perdele. Cana de cafea era deja plină, iar Kate își turnă imediat o ceașcă. Ieși pe balcon cu ceașca de cafea, privind întinderea mării.

Grig ieși din camera lui ștergându-și părul cu un prosop, continuând să cânte. N-o observă din prima clipă și tresări speriat la auzul vocii ei, în clipa în care îl întrebă:

– Ai dormit bine?

– Ah, te-ai trezit? Sper că nu e vina mea. Voiam să te las să dormi ceva mai mult, murmură el prin prosop.

– Nu tocmai. Oricum, e drăguț să te trezești cu muzică.

– Tu ești drăguță și amabilă în dimineața asta. Zece ore de somn au făcut minuni, din câte văd, observă el, turnându-și cafea în ceașcă. Trebuie să-mi aduc aminte acest lucru în viitor. Astfel, dacă devii din nou morocănoasă, o să știu că trebuie să te trimit pentru vreo zece ore la culcare.

Zâmbetul lui era molipsitor și amândoi izbucniră în râs.

– Văd că ai găsit cafeaua, comentă el, aprinzându-și o țigară.

– Pot să am una? întrebă Kate.

– Ai deja, răspunse el, arătând cu un semn din cap spre ceașca din mâna ei.

– Nu, mă refeream la o țigară. Le-am terminat ieri și voiam să-mi cumpăr la aeroport. Dar în toată confuzia...

Se întrerupse, iar amândoi își aduseră aminte de clipa întâlnirii, care păruse destul de dezastruoasă în momentul respectiv.

– Nu știam că fumezi, spuse el, întinzându-i pachetul și aplecându-se să-i aprindă țigara.

– Nu foarte mult. Lui Howard nu-i place. Dar eu mă bucur din când în când de câte una, mai ales la cafea.

– Mă străduiesc să scap de obiceiul ăsta afurisit, clătină din cap bărbatul. A durat până când te-ai dus la culcare, seara trecută. Nu fumasem de aproape o săptămână– de unde se vede ce fel de efect ai asupra mea. După doar două ore cu tine, am nevoie de ceva care să mă calmeze!

Încerca să pară supărat, dar cu părul răvășit și cu prosopul pe umeri nu reușea decât să pară comic, iar Kate începu să râdă.

– Nu-mi spune că marele locotenent Jacobsen are un defect de caracter, îl ironiză ea.

– Numai două, răspunse el cu seriozitate, trecându-și mâna prin părul umed. Pe unul l-ai descoperit deja, iar cel de-al doilea este incapacitatea de a suporta ironiile unei femei frumoase la prima oră dimineața.

Se ridicase în picioare, privind-o lung. Kate făcu un pas înapoi, nesigură. Oare era serios? Apoi descoperi sclipirea jucăușă din ochii lui.

– După cum se știe deja, dacă e obraznică o pedepsesc imediat, o amenință el, înaintând spre ea cu brațele întinse.

Dar tânăra reuși să-i scape și alergă în camera ei. Din urma ei, răsună protestul lui:

– Ești o lașă!

Se simțea mulțumită de propria persoană, în timp ce se îmbrăca. Părea că sunt deja prieteni, iar singura ei speranță era că vor continua să fie la fel. Era hotărâtă să păstreze o prietenie detașată, dar nu era sigură ce părere avea el.

Dintr-un motiv ciudat, se părea că reușește să-l enerveze foarte ușor. Poate că ieri fusese și el obosit. La urma urmei, fusese practic forțat să aibă

grijă de o femeie despre care nu știa nimic, iar timpul lui liber, care trebuie să fie foarte prețios, era irosit astfel.

E la îndemâna mea să-i fac viața mai ușoară, își spuse Kate. Când Howard se va întoarce, îmi va arăta tot ce vreau să văd. Așadar, Kate Rhodes, hotărî ea, azi nu vei plânge, nu vei fi mofturoasă și nu-l vei tachina. Singura atitudine: o supunere fericită la tot ce propune Alteța. Da, Alteță e un titlu care i se potrivește. Kate zâmbi și cântând încet, își încheie pregătirile.

Intră în sufragerie îmbrăcată într-o rochie de vară în culori vesele. Avea umerii goi și părul îi cădea pe spate. Purta sandale cu barete și tocuri înalte, care o făceau să pară mai înaltă. Nu se machiase decât foarte discret: o umbră de verde care să-i accentueze ochii mari și un balsam de buze strălucitor, despre care se spunea că face buzele delicioase. Kate râsese la vederea reclamei, dar îi plăcea produsul.

Îl urmări în clipa în care ridică privirea spre ea, cu un sentiment ciudat de satisfacție la vederea admirației de pe figura lui. Se înfioră fără să vrea când bărbatul se apropie și mirosi:

– Îmi place parfumul tău. Nu e unul dintre favoritele mele, dar ți se potrivește.

Între timp, Grig așezase pe masă mâncarea pentru micul dejun.

– Te rog să te servești, o îndemnă el, turnând cafea în cești.

În timp ce mâncau, bărbatul ridică privirea spre ea și o întrebă:

– Ce vrei să faci azi?

Amintindu-și că se hotărâse să-i provoace cât mai puține probleme, Kate răspunse:

– Ce ai planificat? Nu știu prea multe lucruri pe care să le doresc, dar care să nu mai poată aștepta.

Expresia lui se întunecă pentru o clipă, ca și cum ar fi auzit ceva neplăcut. Oare ce spusese nepotrivit?

– Uite care este problema, declară el, când pun o întrebare, mă aștept la un răspuns direct. Femeile care ocolesc dorințele proprii dorind să mă impresioneze, mai degrabă mă irită. Așadar, de ce nu am începe din nou? Ce vrei să faci azi?

Chiar dacă luase hotărârea să nu-i facă probleme, tânăra se enervă, fără să se poată abține.

– Nu sunt unul dintre marinarii tăi! se răsti ea. Nu trebuie să mă tratezi ca și cum aș fi!

– Mai bine să vorbim despre cum vrem să fie, replică el, abia stăpânindu-și un zâmbet.

– Vrei să spui că vom face orice vreau?

– Nu, ceea ce vreau să spun e că mă aștept să-mi spui adevărul, de fiecare dată când îți pun o întrebare. Dacă este posibil și nu mă deranjează prea tare, vom face cum dorești.

– Și dacă nu?

– Dacă nu, fie faci singură ce dorești, fie te mulțumești cu propunerile mele. Nu sunt irațional.

– Nu ești irațional? Ești imposibil! Tot ce trebuie să faci e să declari că una dintre propunerile mele nu este posibilă, iar ceea ce doresc nu mai contează. La fel de bine aș putea să nu mai spun nimic, replică tânăra, iritată.

– Desigur, ai putea petrece următoarele zile în apartament, până când prețiosul tău Howard se întoarce, spuse Grig.

– Nu e prima oară când vorbești astfel despre Howard, observă Kate, cuprinsă de supărare. Ce ai împotriva lui? Credeam că sunteți prieteni!

– Nu facem decât să împărțim apartamentul, ridică el din umeri, începând să strângă masa. Ceea ce cred despre el este treaba mea.

– E tipic! se răsti ea. Eu trebuie să-ți spun adevărul, dar tu poți să declari orice, fără nici o explicație. N-ai decât să faci cum vrei. O să rămân fie aici, fie o să mă descurc singură.

Nu voi plânge, își spuse ea, încleștându-și pumnii și strângând pleoapele cu putere, ca să împiedice lacrimile să curgă.

Concentrată asupra propriilor gânduri, nu observă că Grig ocolise masa și se apropiase de ea.

– Oare cum reușim să ne enervăm unul pe altul de fiecare dată? întrebă el cu tandrețe, atingându-i părul.

– Dacă nu te-ai purta ca un tiran, nu m-aș enerva, murmură ea.

– Nu vom fi nevoiți să stăm împreună decât o scurtă perioadă de timp, spuse el, continuând să-i atingă părul. Să încercăm să ne bucurăm cât mai mult de aceste zile. Ce spui? Promit că voi încerca să-mi țin în frâu pornirile tiranice.

Kate îl privi cu atenție, ca să descopere dacă nu o tachina din nou, dar părea serios.

– Dar te rog să nu mai iei toate cuvintele mele în serios, continuă bărbatul. Ne-am înțeles?

– Bine, ne-am înțeles, fu ea de acord, ușurată.

Într-un fel, ideea de a nu fi cu el i se părea de neconceput.

– Acum, ce vrei să faci azi? întrebă el, turnându-și o ceașcă de cafea și așezându-se lângă ea.

– Ne întoarcem la problema numărul unu, râse ea.

Se simțea oarecum jenată și nesigură în prezența lui, dar se străduia să depășească acest sentiment.

– Aș vrea să fac niște cumpărături, declară ea.

Dacă se potrivește cu planurile tale...

– Vrei ceva special? întrebă el.

Tensiunea dintre ei era aproape vizibilă.

– Aș vrea să probez un sarong. Îmi place al tău și par obiectele de îmbrăcăminе cele mai potrivite cu aceste călduri, explică ea, pe un ton defensiv.

– Nici o problemă. Sunt unul sau două magazine specializate în astfel de lucruri. De fapt, cred că vei vedea că sunt destul de des purtate de femei.

– Pe străzi?

– Desigur. Aici, oamenii sunt foarte relaxați.

Kate răsuflă ușurată. Se întorseseră la atmosfera de prietenie, deși cu anumite rezerve. Dar oricum, era mai bine decât mereu într-o stare de război. Am început să gândesc în termeni militari, își spuse ea. E bine, ar putea fi de folos cu Howard. Dar de ce aș avea nevoie de ceva ajutor în privința lui? se întrebă ea neliniștită, răsucindu-și inelul de logodnă pe deget. N-am nevoie de nici un fel de ajutor cu Howard. Dar, desigur, am nevoie de ajutor cu Grig. Gândul acesta o uimea.

– Ar trebui să te aduni dacă vrei să mergi la cumpărături, răsună vocea lui Grig, făcând-o să-și dea seama că fusese într-o lume a ei.

– Sunt gata, răspunse ea repede. Nu am decât să-mi iau poșeta. Tu mergi așa?

Privirea ei se îndreptă spre pantalonii lui scurți.

– Desigur. Acesta este echipamentul standard pentru ieșit la cumpărături în Darwin. Ar râde toată lumea de mine dacă m-aș îmbrăca mai pretențios în timpul zilei.

Kate se îndreptă spre dormitor și-și luă poșeta. În ultimul moment, se hotărî să-și ia și o pălărie.

Când părăsiră apartamentul, descoperiră că una dintre vecine îi privea cu interes nedisimulat.

– O cunoști? întrebă tânăra.

– Oh, da. Se pare că am fost depistați. E soția unuia dintre membrii echipajului lui Howard. Ei bine, cafelele de dimineață vor fi înveselite pentru câteva zile.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Kate, în timp ce se strecura pe scaunul din față al mașinii.

– O să vezi, răspunse el, refuzând să explice.

Să aleagă un sarong pentru ea era o adevărată aventură. Nu mai fusese niciodată la cumpărături pentru haine cu un bărbat, iar insistența lui Grig că știe mai bine decât ea ce i se potrivește se dovedi un adevărat șoc.

– Grig, nu-mi place cel verde, este prea strălucitor, iar cel roșu pare mai degrabă potrivit pentru o fată de pe stradă, protestă ea, când bărbatul declară cu hotărâre care sunt cele mai potrivite pentru ea.

– Din câte se pare, n-ai prea mai văzut fetele de pe stradă în ultimul timp, replică el. Ceva de genul ăsta le-ar deconspira imediat. Numai fetele drăguțe ar putea purta așa ceva. În plus, cel roșu se potrivește cu părul tău, iar cel verde cu ochii.

– Cred că le voi lua pe cel crem și pe cel bleu, îi spuse Kate vânzătoarei.

– Iar eu le vreau pe astea două, adăugă Grig, arătând spre hainele pe care tânăra le refuzase. Poți să le porți pentru mine, acasă.

– Uite ce ai făcut! Acum o să creadă că locuim împreună, îl certă Kate când vânzătoarea îi privi cu un zâmbet atotștiutor. Oricum, Howard cred că va face o criză de nervi să mă vadă în așa ceva. Ai face mai bine să nu dai banii degeaba.

– Dar de ce încerci să ascunzi, draga mea? întrebă el cu un zâmbet larg.

Darwin este un oraș foarte mic, iar toată lumea va afla că locuim împreună, mai devreme sau mai târziu.

Îi făcu un semn cu ochiul vânzătoarei, care răspunse la fel, încântată că face parte dintr-o conspirație.

– Howard nu trebuie să te vadă în ele, îi murmură el la ureche. Le-am cumpărat pentru plăcerea mea, nu pentru a lui.

Vânzătoarea le înmână cumpărăturile, iar Grig o prinse pe însoțitoarea lui de braț, spunând cu voce tare, astfel încât toată lumea putea auzi:

– Haide, draga mea, să mergem direct acasă și să vedem cum îți vin.

– Grig! se răsti Kate. Poartă-te cum trebuie! Lumea se uită la noi.

– N-au decât– sunt geloși– răspunse el, conducând-o afară din magazin.

Când ajunseră la mașină, tânăra își dădu seama că acțiunile lui din magazin fuseseră intenționate, ca s-o șocheze. Începu să se simtă mai bine. Era relaxată în compania lui pentru prima oară de la ultima lor discuție și acum i se părea foarte amuzantă atitudinea față de vânzătoarea din magazin. În afară de acea discuție neplăcută de la micul dejun, lucrurile se calmară și continuară să se înțeleagă foarte bine restul zilei, râzând cu el la fel de mult cum o făcea cu fratele ei Peter. O voce îi șoptea că n-ar trebui să se simtă astfel cu el, dar îndepărtă această voce, sperând că totul va fi bine.

– Vrei să vezi un vas de patrulă? răsună vocea lui, întrerupându-i gândurile.

– Mi-ar plăcea, răspunse ea, întrebându-se dacă vor fi foarte mulți marinari prin preajmă.

– Nu vor fi prea mulți dintre membrii echipajului, declară el, de parcă i-ar fi ghicit gândurile, așadar este cel mai potrivit moment pentru a o vizita. În timpul săptămânii este destul de greu să fii turist, fără să dai peste restul echipajului.

Mașina se întoarse și începu să urce un deal destul de abrupt, îndreptându-se cu viteză spre o poartă. Inima tinerei se strânse. O să ne izbim de poartă, își spuse ea, plecând capul speriată.

Grig zâmbi amuzat, oprind mașina la câțiva centimetri de poartă. Un tânăr în uniformă se apropie, ieșind din ghereta din apropiere.

– Prietene, într-o zi o să intri pe sub ea, clătină bărbatul din cap, fără să pară prea prietenos.

Cu toate acestea, le făcu un semn cu mâna, deschizând poarta.

– Nu părea să respecte prea mult rangul, comentă Kate.

– Nici nu trebuie s-o facă, el nu face parte din Marină.

Ideea unor civili care să se ocupe de paza obiectivelor navale i se părea foarte surprinzătoare tinerei. Era obișnuită să vadă doar militari păzind, încă de când vizitase porturile din sud.

– Dar ce este? întrebă ea.

– Este în același timp angajatul Marinei și al Administrației portuare, explică Grig. În port sunt și vase comerciale, iar de aici apar problemele. Toți marinarii vor să parcheze cât mai aproape de propriile vase. De aici apar de regulă probleme între echipaje, dar eu mă înțeleg bine cu ambele tipuri de echipaje.

Parcă mașina foarte aproape de zidul unui depozit, iar Kate fu nevoită să folosească ușa de pe partea lui.

– Aceste mașini au avantajele lor, zâmbi el, conducând-o pe un șir de scări metalice.

Fluxul era destul de jos, iar tânăra nu zărise vasul de patrulă ancorat în apropiere. De fapt, era atât de jos, încât nu se zărea din acesta decât vârful antenei. Nu știa unde se află vasul până când Grig nu i-l arătă.

– Ar fi mai bine să mă duc eu înainte, să te ajut, spuse el, luându-i mâna și ajutând-o să coboare.

Data viitoare când mai vii în port, să-ți aduci aminte să porți pantofi fără toc.

Un singur marinar se afla pe punte, ținând o undiță. Îmbrăcat doar în pantaloni scurți, își puse repede tricoul la vederea lui Kate. Spre surprinderea ei, avea în jur de douăzeci de ani și nu se simțea foarte confortabil în preajma femeilor.

– Ai prins ceva azi, Dave? îl întrebă Grig.

– Nu prea am noroc aici, șefule. Dar nu mă plictisesc astfel, răspunse băiatul, privindu-și încurcat vârful ghetelor. Dacă aș fi știut că veniți cu un vizitator, adăugă el, aș fi pregătit ceva pentru prânz. Dar pot face o salată, dacă doriți.

Părea nerăbdător să-i lase singuri.

– Nu-ți face probleme, răspunse Grig. Nu vom rămâne la prânz. Dar ne-ar prinde bine o ceașcă de cafea.

– Imediat, răspunse tânărul, îndepărtându-se în grabă.

Grig o conduse pe Kate în camera de gardă, care era mică, ocupată aproape în întregime de o masă și scaune. Deasupra ei se aflau dulapuri și o bibliotecă mică, precum și un hublou acoperit cu o perdea albastră, asortată cu cea care servea drept ușă.

– Stai jos, îi ordonă Grig.

Era vizibilă schimbarea din atitudinea lui. Se transformase într-un ofițer naval, obișnuit să fie ascultat, iar schimbarea i se potrivea de minune.

Tânărul marinar se întoarse cu două cești de cafea pe care le așeză cu grijă pe masă.

– Oh, ai făcut o impresie foarte bună, comentă Grig. Dave a reușit chiar să găsească farfuriuțe.

Marinarul se îmbujoră.

– Swain este ofițerul de gardă, spuse el repede.

E jos în birou, completează niște acte. Vreți să-l anunț că ați venit?

– Dacă nu te deranjează, Dave, te rog. Doar să-i spui că vreau să întâlnească pe cineva.

Kate era surprinsă să vadă cum i se adresa Grig tânărului marinar: cu autoritate, dar politicos. Era vizibil că tânărul aprecia foarte mult acest lucru.

Rămase bându-și cafeaua, privind în jur. Era uimitor cum se putea obișnui cineva cu spații atât de aglomerate și de strâmte.

Ghicind la ce se gândea, Grig, care îi urmărise reacțiile cu un zâmbet amuzat, spuse:

– Dacă ți se pare că această cameră este mică, ar trebui să vezi restul! Cel puțin ofițerii au cabine. Ceilalți marinari trebuie să se descurce cu niște spații mult mai mici.

Un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în pantaloni scurți și cămașă albastre, bătu în peretele cabinei, în apropiere de perdea.

– Intră, Spike, răspunse Grig. Aș vrea s-o cunoști pe domnișoara Rhodes, logodnica locotenentului Monroe.

– Sunt încântat să vă cunosc, domnișoară Rhodes, dădu din cap cu prietenie bărbatul.

– Spuneți-mi Kate, zâmbi ea.

– Spike, mă întrebam dacă Sheila va avea cumva timp s-o ia pe Kate sub aripa ei protectoare săptămâna viitoare. Dacă nu, o să fie nevoită să rămână singură.

Pe figura lui Kate se citi uimirea, iar Grig se grăbi s-o liniștească.

– Sheila e soția lui Spike, și deoarece vom pleca amândoi într-o patrulare de două zile, cred că e cea mai potrivită persoană care să-ți arate împrejurimile.

– Sunt sigur că n-o derajnează, adăugă Spike.

După cum știi, Sheila adoră să aibă pe cineva de care să aibă grijă. Cred că e din cauză că a crescut copii, iar aceștia au plecat de acasă.

– Dar nu păreți destul de în vârstă să aveți copii mari, comentă Kate.

– Depinde de ce înțelegem prin copii mari, presupun, zâmbi el. Băiatul nostru are șaptesprezece ani și își face ucenicia la Marină, la Nirimba. Fata are nouăsprezece ani și e la Brisbane, la facultate. Sheila și cu mine ne-am căsătorit destul de devreme. Suntem unul dintre cuplurile fericite din Marină, care au supraviețuit în timp.

Kate era uimită de aceste informații atât de personale, care o făceau să se întrebe de ce simțise nevoia să-i spună astfel de lucruri.

– Șefule, dacă vrei, poți s-o aduci pe Kate la noi mâine seară, la ceai. Astfel, fetele se pot cunoaște și pot să facă planuri.

– E o idee foarte bună. Vrei să aducem ceva? întrebă Grig.

– Doar cele obișnuite, șefule. Vă las acum și ne vedem mâine seară. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Kate.

– Ce înseamnă cele obișnuite? întrebă Kate, după plecarea marinarului.

Grig începu să râdă.

– Orice localnic ar ști despre ce este vorba. E vorba despre de ceva de băut– de regulă bere, sau orice altceva preferi.

Tânăra nu-l asculta cu adevărat, ci era cufundată în propriile gânduri. Se întreba de ce simțise bărbatul nevoia să-i spună că nu este foarte ușor să fii căsătorită cu un ofițer naval, mai ales că abia îl cunoscuse? Poate că soția lui o va ajuta să înțeleagă despre ce e vorba.

Reveni repede cu picioarele pe pământ, când Grig se așeză pe scaunul de lângă ea, practic blocând-o cu corpul lui.

– Se vede că aceste cabine mici au și avantajele lor, comentă el râzând, în clipa în care piciorul lui se lipi de al ei.

– Grig, fii cuminte! spuse tânăra cu o voce care spera că sună amuzată.

– De ce? Te-am adus unde voiam și știi foarte bine ce reputație au marinarii.

Se aplecă peste ea ca să deschidă hubloul, iar Kate rămase ca hipnotizată de privirea lui albastră.

Știa că voia s-o sărute și nu avea nici o scăpare. Decât să riște o ceartă și să pară o copilă neexperimentată, preferă să închidă ochii. Dacă vrea să ducă la bun sfârșit această glumă, nu are decât. O să se prefacă neafectată, ca să-i arate cum stau lucrurile. Dar nu se întâmplă nimic. Când deschise ochii, el o privea cu mânie, iar azurul privirilor lui se transformase într-un cenușiu oțelit.

– N-am nici cea mai mică intenție să te ating, mârâi el printre dinți. Domnul să-l apere pe Howard dacă te lași pe spate și te gândești la Anglia de fiecare dată când se apropie de tine.

– Nu mă gândeam la Anglia, protestă Kate, neștiind ce să spună. Oricum, sunt australiancă, nu englezoaică.

Își dădu seama ce prostește sunau cuvintele ei din clipa în care le rosti. Dar acum nu le mai putea retrage și explicațiile ar fi făcut lucrurile mai rele.

– Doamne ferește! Ingorantă și rece ca gheața! murmură Grig, apoi începu să râdă.

– Să nu îndrăznești să râzi de mine! îl repezi Kate, străduindu-se din greu să nu ridice vocea.

– De ce nu? Uneori ești foarte amuzantă.

– Nu ești decât un nemernic plin de sine! Nu sunt nici amuzantă, nici rece ca gheața. Da, am auzit ultima remarcă, și a fost ultima pe care o vei face despre mine.

Se ridică de pe scaun, gata să plece. Dar corpul lui masiv îi bloca ieșirea și, ca și cum ar fi făcut-o de multe ori, se întinse în spatele lui și trase draperia.

– Bine, ai spus că nu ești rece ca gheața. Să aflăm dacă ai dreptate, nu? propuse el cu voce răgușită, plină de subînțelesuri.

– Grig, dă-mi drumul! ceru ea.

Brațul lui o cuprinsese, iar capul ei ajungea sub bărbia lui.

– Numai dacă mă rogi frumos, îi șopti el la ureche.

Respirația lui fierbinte o înfioră. Bărbatul se întoarse cu spatele, trăgând-o cu el, astfel încât ajunse să se sprijine de marginea mesei. Fețele lor se aflau acum la același nivel, iar Grig o forță să-l privească, ridicându-i bărbia cu un deget.

– De ce Dumnezeu a trebuit Howard Monroe să aibă nenorocul să se lege de o vrăjitoare cu ochi de chihlimbar ca ai tăi, nu știu nici eu, murmură el.

Ochii lui albaștri se întunecară, iar buzele i se lipiră de ale ei.

Kate încercă să-l lovească în piept cu pumnii. Dar cu cât se zbătea mai tare, cu atât brațele lui o cuprindeau cu mai multă putere. Buzele lui erau gheață– acea gheață care arde, lăsând o cicatrice dureroasă. Simțea că urma sărutului lui îi va rămâne pe vecie imprimată pe buze. Gheața se transformă în foc, consumând-o și lăsând-o fără putere și tremurând.

Încet, buzele lui se mișcară spre colțul gurii ei, apoi spre gropița care îi apărea în obraz. Era neajutorată. De unde știa? N-ar avea de unde să știe! Nici măcar Howard nu știa. Gândurile i se învălmășiră în cap. Descoperise singura zonă care o făcea să se topească. Era total lipsită de putere. Nu-și dorea decât să fie în brațele lui, deși știa foarte bine că nu trebuie. Oh, doamne, măcar dacă nu și-ar da seama, își spuse ea cu ultima rămășiță de coerență.

Se prăbuși spre el, pumnii i se desfăcură și degetele tremurătoare începură să-i mângâie gâtul. Hipnotizată, îi mângâia fața ca o oarbă, descoperind încet trăsăturile pe care voia să nu le mai uite vreodată. Întreg

corpul îi era cuprins de fiori și de dorința nebunească de a se contopi cu el. Fără să-și dea seama, se lipi mai mult de el.

Brusc, Grig îi dădu drumul. Kate rămase în picioare, dezorientată și confuză, cu obrajii în flăcări. Respirând greu, încercă să-și dea seama ce exprimă privirea lui furtunoasă. El respira la fel de grăbit, iar când aprinse două țigări, descoperi că degetele lui tremurau.

– Bine, bine, zâmbi el cu aroganță, s-a dus imaginea de persoană înghețată. Chiar mai mult decât atât!

O împinse încet într-un scaun, întinzându-i una dintre țigări.

– Nu-mi voi cere scuze pentru ceea ce s-a întâmplat. Dar îți promit că nu se va mai repeta– decât dacă vrei.

– Ai dreptate, nu se va mai întâmpla! exclamă tânăra, trăgând din țigară. N-a fost cinstit nici față de mine, nici față de Howie.

– Da? Presupun că n-a fos cinstit în general. Cu toate acestea, nu mi-am făcut niciodată probleme dacă sunt sau nu cinstit, dacă este vorba despre o doamnă. Desigur, dacă îți schimbi punctul de vedere și vrei să arunci onestitatea pe fereastră, voi fi bucuros să te ajut.

Tonul lui cinic și sarcastic demonstra că-și recăpătase controlul.

– Știu cât ești de încăpățânată, așa că-mi dau seama că e prea puțin probabil, declară el, aplecându-se spre ea să-i mângâie obrazul, exact în locul în care se forma gropița.

– Ești un... se bâlbâi Kate. Nu ți-aș cere să mă săruți nici dacă ai fi ultimul bărbat din lume!

– S-au întâmplat și lucruri mai ciudate, clătină el din cap cu o privire atotștiutoare.

– Niciodată. N-o să-ți cer niciodată așa ceva! aproape strigă Kate, cu vocea răgușită de supărare.

Sfidarea ei îl făcu să zâmbească.

– În acest caz, va trebui să așteptăm să mă implori, o ironiză el.

– Să te implor? Mai multe șanse are să supraviețuiască un bulgăre de zăpadă în iad!

– Am observat că ai un vocabular foarte colorat pentru o doamnă, comentă el cu sarcasm.

– Iar tu, pentru un domn, ești complet... începu ea, străduindu-se să-și recapete calmul.

Nu se putea gândi la un cuvânt destul de puternic, fără să fie nepotrivit pentru o doamnă. La vederea încurcăturii ei, bărbatul izbucni în râs.

– Haide, n-a fost chiar atât de rău, comentă el, și sunt sigur că ți s-au mai făcut avansuri. Nu văd de ce atâta agitație.

Kate rămase fără replică. Poate el crede cu adevărat că i se întâmplă tot timpul astfel de lucruri, își spuse ea. Începu să se enerveze din nou. Dar ce crede că sunt? se întrebă singură.

Își luă poșeta și pălăria și aruncă o privire pe hublou, sperând că va găsi drumul de întoarcere.

– Unde crezi că te duci? o întrebă Grig.

– Înapoi acasă, răspunse ea, strecurându-se pe lângă corpul lui care intenționa să-i bareze drumul.

– Ai răbdare. Nu vei găsi singură drumul spre apartament.

O prinse de braț și o trase spre el, părând uimit la vederea lacrimilor din ochii ei. Probabil că acum își dădea și el seama că depășise limitele bunului comportament, cel puțin din punctul ei de vedere. Părea nedumerit și oarecum amuzat, deși regreta.

– Te rog să nu fugi, spuse el. O să te duc acasă, dacă asta vrei.

Kate se simți vinovată. La urma urmei, nu-l respinsese cu hotărâre. Dar nu-l voi lăsa să afle că mă simt vinovată, își spuse ea; e bine pentru el să se simtă un pic prost. O să-i facă bine.

Rămaseră tăcuți pe drumul de întoarcere, iar Kate se duse direct în camera ei, imediat după ce ajunseră. Era încă nedumerită, vinovată și enervată, în special de propria reacție. Dar, amintindu-și cum o tachinase tot timpul, reuși să se convingă că e supărată pe el, iar aceste reflecții o făcură și mai nervoasă.

– O să ți-o plătesc, Grig Jacobsen, spuse ea cu voce tare. O să plătești scump pentru asta!

Se pieptănă, mânuind peria cu furie. Foarte bine, urmează să găsească o modalitate să se răzbune, dar care să fie aceasta? Dacă ar putea să-l facă să se îndrăgostească de ea, ar fi o soluție. Mai ușor de spus, decât de făcut. Oare cum să reușească? Care sunt armele unei femei?

Nu, nu cred că trebuie să merg atât de departe, își spuse Kate, clătinând din cap. E suficient să-l fac să vrea din nou să mă sărute. Atunci, o să pot râde de el și să-i spun: „Voi aștepta până când o să mă implori!"

Aducându-și aminte ce simțise în brațele lui, se îmbujoră. Arogant, plin de el, egoist... Până la urmă, rămase fără cuvinte.

Trebuie să mă calmez, se certă singură. Oricum, cel mai bine ar fi să-și facă un plan. Oare cum poate o femeie să determine un bărbat să vrea s-o sărute? Dacă stătea să se gândească, nu mai dorise vreodată acest lucru. Toți bărbații care o sărutaseră vreodată luaseră singuri inițiativa, nu avuseseră nevoie de încurajare.

Dacă vreau să reușesc, continuă ea, ar fi mai bine să încep. Nu trebuie să pierd nici o secundă.

– Acum să vedem, declară ea cu voce tare, ce poartă o femeie fatală la tropice?

Deschizând ușile șifonierului, privi cu un ochi critic hainele.

Nu, rochia de seară cu decolteu până aproape de talie e prea evidentă. Tricoul fără spate? Poate.

Ba nu, știu, se felicită singură, încântată de ideea care îi venise. Sarongul roșu era cea mai bună alegere.

Desfăcu pachetul și examină cu grijă veșmântul. La urma urmei, el a fost cel care l-a ales, deci îi place cu siguranță.

Simțindu-se puțin nesigură la început, se privi în oglindă, aranjând cu grijă materialul strălucitor. Trebui să încerce mai multe feluri de a-l așeza, înainte să se asigure că nu se desface, dezvelindu-i picioarele. În cele din urmă, recunoscu singură că se potrivea de minune cu părul ei întunecat, care îi cădea în cascadă pe umeri.

Când ajunse în sufragerie, Grig stătea pe un scaun cu o bere rece în mână și cu o privire la fel de rece. O privi din cap până-n picioare, iar hotărârea ei aproape dispăru la vederea ochilor care păreau s-o dezbrace. Dar îi aruncă o privire disprețuitoare și se îndreptă spre bucătărie.

Cântând încet, ca să-și păstreze curajul în limite rezonabile, începu să pregătească de mâncare, devenind repede acaparată de această ocupație. Învățase să gătească de la mama ei și-i făcea mare plăcere. Era atât de precocupată de această activitate, încât tresări în clipa în care vocea profundă a lui Grig îi întrerupse șirul gândurilor, răsunând din spatele ei.

– Ce crezi că faci? o întrebă el cu ironie.

– Dacă nu te deranjează, răspunse ea pe un ton asemănător, pregătesc cina.

– Nu știi că nu este politicos să folosești bucătăria cuiva fără să-i ceri permisiunea? continuă el, ignorându-i replica.

– Chiar așa? ridică tânăra din umeri cu răceală. Dar tu nu știi că nu este politicos să încerci să seduci logodnica unui prieten?

– Atins! replică Grig cu un zâmbet larg, dar nu mă poți învinovăți că am încercat. Lasă-mă pe mine să curăț cartofii.

Se mișcă mai aproape de ea, făcându-și loc cu coatele, ca să ajungă la chiuvetă.

„Te-am prins!" își spuse Kate în gând cu încântare, lipindu-și șoldul de piciorul lui, ca din greșeală.

Bărbatul o privi imediat întrebător, dar ea se prefăcu neatentă.

Se întoarse să ia o cutie cu condimente dintr-un dulap din cealaltă parte a bucătăriei, lovindu-se din nou de el, ca din întâmplare. De data aceasta, întregul ei corp se lipi de al lui. Văzu privirile lui urmărind-o când se aplecă să pună ceva în cuptor și descoperi că sarongul alunecase puțin și sânii ei erau aproape goi.

Se ridică încet, începând să-și aranjeze în fața lui faldurile sarongului.

– Lasă-mă pe mine, interveni Grig, prinzând laturile acestuia și legând din nou cordonul.

Mâinile lui întârziară ca din întâmplare deasupra sânilor ei, atingându-i ușor și făcând-o să se înfioare.

– Nu știi că este nepoliticos să încerci să seduci prietenul logodnicului tăi? întrebă el, fixând-o cu privirea în timp ce-i dădea încet părul pe spate.

– Nu încercam să te seduc, mascul plin de aroganță! replică ea supărată, roșie de furie.

– Ei, haide! râse el încet. Am fost sedus de experte, iar tu nu ești una dintre ele!

– Tu! Tu... se bâlbâi tânăra, fără să găsească răspunsul potrivit, știind că fusese prinsă, încercând să scape din mâinile lui și să-și oprească șirul de lacrimi care începuse să-i curgă pe obraji.

– Uite, dacă vrei să ne înțelegem bine până la întoarcerea lui Howard, declară Grig cu seriozitate, va trebui să uităm tot ce s-a întâmplat și să începem din nou. Știu că am exagerat ceva mai devreme și îmi pare rău.

– Îți pare rău? explodă Kate, ștergându-și lacrimile cu un prosop. Nici măcar nu știi sensul acestui cuvânt!

– Îmi pare rău, repetă el, ca un copil de școală.

Regret, mă căiesc și sunt îndurerat. Regret că te-am făcut să te simți prost, mă căiesc pentru faptul că acțiunile mele n-au fost primite bine și sunt îndurerat că ești logodnica altcuiva. Crezi că m-am scuzat bine? Ar trebui să-ți calmeze sentimentele rănite și să te ajute să-ți păstrezi respectul de sine. La urma urmei, ai fi fost destul de dezamăgită dacă nu mi-ai fi plăcut, nu-i așa?

– Ești imposibil, mormăi ea, suspinând.

– Știu, toată lumea îmi spune acest lucru. Acum, du-te și spală-te pe față. Mai ales, schimbă-te din blestemăția asta roșie, arătă el spre sarong. Nu face decât să-mi dea idei pe care n-ar trebui să le am. Și, dacă vrem să începem din nou, va trebui să redevii domnișoara Modestie.

– Și cina? întrebă ea, zâmbind printre lacrimi.

– O s-o termin eu. Du-te să te schimbi, o îndemnă el, luându-i furculița din mână și întorcând friptura. Cred că pot să salvez ce ai stricat.

Pe jumătate râzând și pe jumătate plângând că ideea ei nu fusese bună de nimic, Kate ieși din bucătărie ca să-i urmeze instrucțiunile.

Spălându-se pe față, se privi lung în oglindă, încercând să-și rezolve problemele după obiceiul ei și anume purtând o conversație cu voce tare cu propria persoană.

– Poate dai prea multă importanță acelui sărut de pe vas. Nu e ca și cum ai fi deja soția lui Howard.

– Așa este, își răspunse singură.

– Și are dreptate, ai fi fost oarecum supărată dacă nu s-ar fi arătat interesat.

– Da. Dar trebuie să reacționezi de fiecare dată când se apropie ca o școlăriță? se întrebă cu sarcasm.

– Nu mă port ca o școlăriță, replică tânăra imaginii din oglindă, deja enervată, conștientă că începea să-și piardă controlul. Nu m-am purtat astfel când Ken m-a sărutat de Crăciun sau când noul medic mi-a făcut avansuri.

– În acest caz, fetițo, care este problema? Ce e în neregulă cu tine?

– Probabil că e din cauză că Howard n-a fost aici să mă întâmpine.

– Prostii! Cred că te-ai îndrăgostit de el.

– Nu, în nici un caz! E doar că nu sunt obișnuită să stau singură cu un bărbat străin... mai ales când e vorba despre atât de mult timp.

– Da, e o scuză bună. Te porți pur și simplu ca un copil, reacționând astfel la vederea atitudinii perfect normale a unui bărbat față de o femeie atrăgătoare.

– Nu sunt chiar atât de atrăgătoare. Nici măcar nu arăt bine, își spuse tânăra, privindu-se cu atenție în oglindă.

– Howard așa crede.

– Da, dar Howard este diferit, mă place pentru ceea ce sunt, nu pentru cum arăt.

– E o modalitate amuzantă de a pune problema. Howard nu doar te place, ci te iubește. Asta ți-a spus.

– Da, nu-i așa? Ar trebui să-mi aduc mereu aminte de acest lucru și să încetez să mă port ca o adolescentă lovită de fulger.

– Dacă ar trebui să mă port ca o adolescentă îndrăgostită de un Făt-Frumos, atunci Grig ar fi persoana cea mai potrivită de care s-o fac.

– Prostii! Howard arată la fel de bine și e la fel de atrăgător.

– Cum vrei. Dar spune-mi, dacă Howard îți spune să sari, ai face-o? Dacă Howard ți-ar spune să te duci la baie să te speli pe față, acum te-ai fi aflat în bucătătie, răstindu-te la el să nu-ți spună ce să faci.

– Prostii! Totul va reveni la normal, când Howard se va întoarce. Sunt doar puțin supărată că sunt aici cu un străin, asta-i tot.

Mulțumită că fusese învingătoare în această conversație cu propria persoană, își schimbă hainele și se întoarse la bucătărie să-l ajute pe Grig să pregătească masa.

Capitolul 3

– Haide, somnoroaso! strigă Grig dincolo de ușa dormitorului. E timpul să te trezești, dacă vrei să vezi ceva!

– Doamne! Cât e ceasul? mormăi Kate întinzându-se și aruncând o privire la ceasul de lângă pat.

Era încă întuneric și fu nevoită să aprindă lumina ca să vadă.

– Doar nu vrei să mă trezesc la ora asta matinală? se plânse ea, acoperindu-și capul cu pătura.

– E cinci, răspunse Grig, aducându-i o ceașcă aburindă de cafea. Dacă nu te trezești chiar acum, o să iau așternutul de pe tine și o să te stropesc cu apă rece. Cred că astfel voi reuși, o amenință el.

– Parcă ești un stăpân de sclavi pe plantație! murmură ea, ridicându-se și acceptând ceașca de cafea.

– E o modalitate foarte plăcută de a întâmpina noua zi, zâmbi el larg.

Kate presupunea că e sarcastic.

– Chiar îi face ziua unui bărbat, adăugă el.

Ridică ochii spre el și-i urmări direcția privirii. Breteaua cămășii de noapte alunecase, expunând o porțiune destul de extinsă de piele.

– Foarte drăguț într-adevăr, zâmbi el din nou, frecându-și mâinile.

– Ieși afară. Lasă-mă în pace și caută o altă persoană pe care s-o terorizezi, spuse Kate, ridicând breteaua cămășii.

– Că dacă nu...?

– O să arunc în tine cu ceva, replică ea, punând ceașca de cafea cu grijă pe podea.

– Acesta n-ar fi un comportament demn de o doamnă, o tachină el.

– La naiba cu comportamentul unei doamne! Domnii preferă în dormitor doamne mai puțin preocupate de reguli, comentă ea, râzând.

Încercarea de a trece ușor peste jena pe care o simțise nu reuși, iar obrajii ei se îmbujorară la vederea privirii lui fixate asupra bustului ei.

– N-am susținut niciodată că sunt un domn, spuse Grig, pivind cu admirație evidentă decolteul ei.

Se feri repede de perna aruncată în direcția lui.

– Bine, bine, știu când nu sunt dorit. Dar tot e timpul să te ridici din pat, aruncă el peste umăr, în clipa în care închise ușa.

Kate sări din pat și se îndreptă spre baie. Cămașa de noapte din mătase fină alunecă repede de pe ea. Rămase goală în fața oglinzii, privindu-se cu un ochi critic.

Silueta ei era mulțumitoare, chiar dacă era de părere că are sânii cam plini pentru subțirimea ei. Dar era mulțumită de picioarele ei ferme, modelate prin dans. Poate că are timp să se bronzeze. Grig nu părea genul de bărbat orientat spre picioarele unei femei, așadar nu vor fi probleme dacă va purta pantaloni scurți.

Își răsuci părul în vârful capului, prinzându-l înainte să intre sub duș. Cântând încet în timp ce se spăla, se gândi la Howard. N-o să fie minunat să fiu din nou cu el, să mă țină în brațe și să mă sărute? se întrebă ea. Încercă să-și amintească senzația buzelor lui, dar descoperi că singura

impresie era cea a buzelor lui Grig. La naiba! Probabil că episodul de pe vas o s-o bântuie până când o să-l vadă din nou pe Howard.

La naiba cu el! Nu era decât din cauză că nu-l mai văzuse pe Howard de atât de multă vreme, iar Grig se aflase aici, în preajmă. Era singurul motiv pentru care prezența lui o afectase. Gândește-te la Howie, își repetă ea, iar magnetismul domnului mare și tare Grig Jacobsen va dispărea cu totul, ca la un semn din degete.

Râzând de reacțiile și de ideile ei copilărești, închise dușul și începu să se șteargă. Nu era încă în stare, cu toată hotărârea ei, să-și șteargă din minte amintirea sărutului lui Grig. Ca și cum ar fi avut o voință proprie, mintea ei se întorcea la timpul petrecut pe vas, producându-i o senzație de gol în stomac.

Nu-mi place chiar atât de mult, clătină ea din cap. Nu e adevărat, răsună o voce în mintea ei. Uneori e chiar foarte dulce. Nu, nu i se poate spune dulce, mai degrabă intoxicant, dar nu era interesată de un astfel de bărbat. Oh, nu te mai minți, se certă singură. Dacă n-ai fi atât de fericită cu Howard, ai sări la această ocazie.

La naiba cu el! Nu face decât să se ocupe de mine cât timp Howard este plecat. Nu am nici un motiv să mă preocup de cum arăt sau cum mă port cu el. Cu aceste gânduri, se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni scurți, la care asortă o bluză fără mâneci, foarte confortabilă și răcoroasă.

Privindu-și fața în oglindă, hotărî că nu are nevoie de prea mult machiaj. Rujul și un contur ușor cu dermatograf vor fi suficiente. Se încălță apoi în papuci de piele, joși și confortabili, își luă pălăria și era gata.

Când își puse pălăria și poșeta pe un scaun din sufragerie, mirosul de șuncă prăjită care venea dinspre bucătărie îi asaltă nările, făcând-o să-și dea seama cât îi este de foame.

– Arată bine, comentă ea intrând în bucătărie tocmai când Grig punea în farfurii șunca și omleta.

– Și tu arăți bine, replică bărbatul, privind-o din cap până-n picioare. Sper că ai destulă loțiune de plajă, dacă nu vrei să te arzi cu atât de multă piele expusă. Fără loțiune, va arăta exact așa, o tachină el, văzând că roșește. Ia loc, să mâncăm. Nu se știe cât va trece până la următoarea masă.

Se așeză în fața lui și începu să mănânce cu poftă, fără să dea vreo atenție privirii lui atente.

– Mă bucur să văd o femeie care mănâncă astfel, zâmbi el, umplând din nou cețile cu cafea. Nu le suport pe cele care fac mereu cură de slăbire.

– Presupun că sunt norocoasă, ridică tânăra din umeri. N-am avut niciodată probleme cu greutatea. Pot să mănânc orice.

– Foarte bine, răspunse Grig schimbând subiectul și lăsând-o să se întrebe de ce greutatea ei l-ar interesa în vreun fel sau altul. Sper că ai luat și un costum de baie cu tine. M-am gândit să ne ducem la Berry Springs să facem o baie înainte de apariția mulțimii. Dacă vrem să nu fie aglomerat, cred că e cazul să plecăm.

Adună farfuriile și le puse în chiuvetă.

– Le spăl eu, se oferi Kate.

– Nu acum. Pot să mai aștepte până mai târziu. Ia-ți ce mai vrei să iei, trebuie să plecăm.

Tânăra alergă spre camera ei, își căută costumul de baie și apoi își recuperă poșeta și pălăria. Când ajunse în hol, Grig bătea nerăbdător cu degetele în ușă.

– Sunt gata, spuse ea.

– Era și timpul. N-am întâlnit niciodată o femeie care să nu piardă o eternitate cu organizarea. Iar unele dintre ele sunt adevărate dezastre.

– Vorbești de parcă ai fi expert în această problemă.

Trebuie să fi avut destul de multe experiențe ca să poți vorbi cu atâta siguranță, murmură ea, scoțând limba spre spatele lui.

Spre surprinderea ei, bărbatul îi răspunse, deși era sigură că vorbise destul de încet să nu fie auzită:

– Cum de ești atât de brusc interesată de viața mea personală? întrebă el, aruncând o privire peste umăr și suprinzând-o strâmbându-se. Nu numai că ești curioasă, dar ești și obraznică. Hm, trebuie să am mai multă grijă ce fac, nu-i așa?

Kate îl urmă pe scări, supusă. Iar am făcut-o, se certă singură. O să mă necăjească toată ziua. Poate că, dacă mi-aș ține gura închisă și aș răspunde doar când sunt întrebată, aș reuși să nu mai fac astfel de gafe. Hotărâtă să fie atentă cum îl tratează pe acest bărbat pe care părea să nu-l înțeleagă și ale cărui reacții păreau să fie noi, încântătoare și unice, tânăra îl urmă în tăcere.

– Cred că e mai bine să luăm mașina lui Howard. Riscăm mai puțin să facem insolație, spuse Grig, trecând pe lângă mașina lui sport decapotabilă și însoțind-o spre cea care aparținea lui Howard.

În câteva minute, ajunseră la periferia orașului, trecând pe lângă aeroport, pe lângă ferma experimentală și pe lângă postul de radio al aviației. Soarele abia începuse să se ridice la orizont. Era încă răcoare, cel puțin pentru această regiune, dar cerul fără nici un nor era semn că se va încălzi din nou.

Kate privea în jur, sperând să poată surprinde urme de viață sălbatică. Într-un fel, se așteptase să vadă câini dingo, canguri și poate chiar un trib, două, de aborigeni. Dar nu avu noroc, fiind nevoită să se mulțumească să admire șirul nesfârșit de eucalipți.

Grig părea să-i fi citit gândul, pentru că spuse imediat:

– Nu sunt foarte multe de văzut de-a lungul drumului.

Viața salbatică are destul de mult bun-simț să se țină la distanță și, dacă vrei să vezi ceva, trebuie să te îndepărtezi de drum. Nu prea mai sunt multe animale care să nu fi intrat deja în contact cu omul.

Kate nu răspunse nimic și intrară curând pe un drum secundar, pe care putea citi „Berry Springs". Tăcerea nu era întreruptă decât de zgomotul roților.

Spre surprinderea ei, popularul loc pentru picnicuri era bine întreținut, părând un mare parc în care grătare pentru fripturi fuseseră instalate sub copaci. Descoperi că toaleta și cabinele pentru schimb erau imaculate și bine întreținute. Se schimbă repede într-un costum de baie dintr-o piesă, roz cu negru.

Se grăbi să-l caute pe Grig, deja schimbat într-un slip sumar care lăsa prea puțin loc imaginației, permițându-i să-i admire frumusețea masculină. Chiar dacă voia să privească în altă parte, ochii îi erau atrași spre el.

Ești incredibilă, se certă ea, în timp ce urmă linia umerilor puternici, apoi a pieptului musculos, acoperit cu păr auriu, asemănător cu cel de pe cap. Degetele ei doreau să se întindă spre el să-l atingă, așa că-și strânse pumnii iritată. Continuă să-l admire prin ochelarii de soare întunecați, sperând că nu va fi surprinsă de el.

Se așeză pe marginea zidului care înconjura piscina naturală, lăsându-și picioarele în apă și urmărindu-l cum își pregătește săritura. Nu zărea nici o urmă de grăsime de-a lungul corpului suplu, nici în jurul taliei înguste, nici de-a lungul picioarelor musculoase.

Încercând să-și îndrepte atenția spre altceva, conștientă de efectul pe care frumusețea lui o avea asupra ei, își dădu jos ochelarii de soare și privi în jur cu interes.

Lacul central era mare, înconjurat de copaci înalți, unul dintre ei aplecându-se până spre centrul lui. Cu ajutorul unor frânghii, acesta fusese

transformat într-un soi de trambulină pentru săritorii în apă. Toată zona părea o oază de liniște și răcoare. În apropiere de locul unde stătea Kate curgea un mic pârâu care se vărsa în lac, susurând muzical și trecând peste pietre, formând din loc în loc bazine cu apă mică, potrivite pentru copii.

Tânăra își dori să-și fi adus cu ea aparatul de fotografiat, dar îl uitase în graba plecării. Era hotărâtă să se întoarcă aici cu Howard, sperând că prezența lui îi va șterge din minte amintirea lui Grig, asociată acum cu acest loc romantic și plăcut. Poate că va reuși să facă fotografii, care să-i aducă aminte doar de Howard.

Era atât de copleșită de propriile gânduri, încât nu-l zări pe Grig care se apropiase încet prin apă și o prinse de glezne, trăgând-o lângă el.

– Bestie! se răsti ea, ieșind la suprafață împroșcând apă și râzând.

– Nu puteam să te las să stai toată ziua pe zid, intrând în comuniune cu natura. Mai sunt multe de văzut.

Bărbatul se îndepărtă înotând, lăsând-o să-l urmeze.

Kate îl urmă de-a lungul lacului, până când ajunseră la pârâu. Aici, apa era prea mică, astfel încât fură obligați să înainteze cu apa până la genunchi pe sub crengile copacilor, care formaseră un soi de tunel deasupra apei. Când ieșiră la capătul celălalt, erau într-un alt lac, ceva mai mic decât cel principal, dar minunat de frumos.

Kate își ținu respirația la vederea peisajului din fața ochilor. O cascadă care curgea repede, dar destul de mică pentru a se putea sta sub ea, strălucea în lumina soarelui, provocând zgomotul care o uimise în ultimele câteva minute. Era formată de râul care curgea deasupra marginii stâncoase, prăbușindu-se cu viteză în apa de dedesubt.

– Vino! strigă Grig, așezându-se sub căderea de apă. E mai bine decât un masaj!

Tânăra se apropie, lăsând șuvoiul de apă să-i cadă pe umeri, aproape doborând-o sub forța lui. Nu se simțise niciodată atât de revigorată, iar în cele din urmă îngenunche ca să se poată bucura mai bine de masaj. Forța apei era atât de puternică, încât era nevoită să-ți țină costumul fără bretele cu mâna. Grig observă încercările ei disperate de a rezista, așa că o trase de mână.

– Cred că e mai bine să te iau de aici înainte să mi te dezvălui din nou. N-am mai cunoscut o femeie cu o dorință atât de copleșitoare să se dezbrace, zâmbi el, conducând-o afară din apă și apoi pe un șir de trepte care îi duse spre exteriorul lacului. Ocoliră întinderea de apă, ajungând înapoi în parc.

Porniră într-o tăcere plăcută spre locul în care își lăsaseră hainele, întinzându-se pe prosoape în bătaia soarelui.

– Ar fi mai bine să te dai cu loțiune de plajă, spuse Grig, aprinzându-și o țigară și întinzându-i și ei una.

Sprâncenele lui Kate se ridicară de surprindere, luând țigara fără să spună nimic, surprinsă că-și adusese aminte și că știa fără să-i spună că simțea nevoia să fumeze. Căută în poșetă loțiunea de plajă și ochelarii de soare. După ce termină de fumat, începu să-și întindă crema pe piele. O aplică cu grijă pe picioare, pe brațe și pe gât, simțindu-se privită. Se întoarse la timp să-l suprindă privind-o, mulțumită la vederea încurcăturii lui. Bărbatul își reveni însă repede, întrebând:

– Vrei să te ajut cu spatele?

– Mmm, da, toarse Kate.

Unu la zero pentru mine, zâmbi ea în gând, întorcându-se pe burtă.

Grig turnă loțiunea pe spatele ei, începând apoi s-o întindă pe piele. Mâinile lui erau puternice dar blânde, iar inima ei începu să bată mai repede la atingerea lui.

Degetele sensibile urcară pe gât masându-l cu blândețe, iar ea gemu de plăcere.

Îi dădu la o parte părul ud, insistând pe pielea sensibilă a gâtului, provocându-i fiori electrici. Când atingerea alunecă mai jos, Kate își simți întregul corp tensionat, trădând-o.

Știa că ar trebui să se mute sau să-l oprească, dar nu avea nici o putere. Mâinile lui erau hipnotice, iar ea zăcea acolo, complet în puterea lui, mintea ei implorând-o să se împotrivească, dar corpul ei bucurându-se de atingere și dorind să nu se mai oprească.

– Ești o bestie mică, dornică de plăcere, nu-i așa? râse el, sărutând-o ușor pe gât. Acum e rândul meu.

Kate se ridică, sperând că bărbatul nu va observa în ce stare o aduseseră atingerile lui. Dar el deja se întorsese cu spatele, așteptând să-i dea cu loțiune. Tânăra îngenunche lângă el, turnă loțiune și începu să-i maseze spatele cu mâinile ei pricepute de asistentă medicală.

Grig nu încercă în nici un fel să ascundă plăcerea provocată de mișcarea mâinilor ei, gemând încântat. În încercarea de a depăși senzațiile pe care le simțea, Kate apăsă mai tare, sperând că va deveni de nesuportat și-i va cere să se oprească.

– E minunat, mormăi el. Un pic mai la dreapta, ai ratat un loc.

– De unde știi? întrebă ea. N-ai cum să vezi.

– Nu, dar pot să simt, iar acolo n-ai ajuns. Acum e mai bine, comentă el, în clipa în care Kate masă locul pe care îl indicase.

Tânăra continuă să-l maseze și să-l mângâie multă vreme după ce terminase deja de întins loțiunea pe spatele lui, adăugând cremă doar ca să se bucure de atingerea lui, certându-se în același timp pentru slăbiciunea ei, care nu-i permitea să se oprească.

– Ar fi cazul să te oprești, femeie, altfel nu sunt responsabil pentru acțiunile mele, mormăi Grig printre dinții încleștați.

– Nu-mi spune că te deranjează, îl tachină Kate, dar felicitându-se în gând, mulțumită împotriva dorinței ei, că fusese nevoit să-i ceară să se oprească.

E doi la zero pentru mine, își spuse ea.

– Mă deranjează atâta vreme cât o femeie face acest lucru, mormăi el, distrugând iluzia fragilă că mâinile ei îi provocaseră această criză de plăcere.

– Îi plâng de milă oricărei femei care va ajunge cu tine. În acest caz, va petrece cea mai mare parte din timp masându-ți spatele, replică tânăra, străduindu-se să glumească.

– Nu e singura zonă pe care o va masa, glumi el, ridicând privirea la timp s-o vadă îmbujorându-se.

Râsul lui puternic răsună imediat, spărgând tăcerea și răsunând în parcul pustiu. Imediat i se adăugă și râsul limpede și muzical al lui Kate, trezind păsările care încă dormeau în copacii de la marginea apei.

– De-ajuns cu aceste plăceri ale pielii! Mai avem multe de văzut. Ia-ți echipamentul, vreau să mergem să ne uităm la păsări– mă refer la cele cu pene, adăugă el sărind în picioare și îndreptându-se spre mașină, lăsând-o să adune prosoapele și restul bagajului și să se schimbe.

Când ajunse la mașină, îmbrăcată din nou în pantaloni scurți, o duzină de mașini tocmai apăruseră, iar oamenii începuseră să se adune, zgomotoși și agitați.

– În curând va arăta ca o casă de nebuni, comentă Grig, clătinând nemulțumit din cap. E mai bine să plecăm, acum.

Kate observă că purta în continuare slipul, dar că-și luase tricoul pe el acoperindu-și pieptul gol.

– Acum unde mergem? întrebă ea, nedumerită cum va putea conduce desculț.

– Ai auzit de Humpty Doo, locul în care au încercat în urmă cu câțiva ani să facă o plantație de orez? întrebă el. Ei bine, acum a devenit o lagună imensă, populată cu mii de păsări. Poate că, dacă suntem norocoși, o să vedem păsări rare.

– Am auzit că există niște păsări ciudate, despre care vorbesc legendele aborigenilor. Putem găsi acolo?

– Da, sunt niște păsări cu nume imposibil, care dansează. Să vedem dacă avem noroc. Oricum, putem lua masa de prânz la restaurantul de acolo. Apoi avem destul timp să ne întoarcem acasă să ne schimbăm. Sheila și Spike ne așteaptă la cină.

Rămaseră câteva ore urmărind păsările, iar Kate deveni curând fascinată de ele, cum era și Grig. Păsările despre care vorbiseră, numite de aborigeni „brolgas", dansară ca pentru ei, grațioși ca niște balerine. Tânăra le urmări uimită, simțind că înțelege ce simțea femela care se învârtea în cercuri în jurul masculului, fiecare mișcare a ei spunând cu claritate: „te iubesc!". Aproape se simțea o intrusă.

Fată de la oraș, nu văzuse păsări și animale de aproape decât la grădina zoologică și nu simțise niciodată nevoia să intre în comuniune cu natura. Aceasta era o experiență cu totul nouă pentru ea, atât de nouă și de fascinantă, încât simțea că se sufocă și-i dau lacrimile.

Grig îi arătă șopârle și mici marsupiale, apoi o conduse să vadă bivolii, care se apropiară încet de gard, magnifici în măreția lor. Viteii, care păreau catifelați și de culoare aproape roz pe lângă părinții lor, zburdau liberi. Kate se gândea că natura dăduse unor animale mijloace impresionante de apărare sau de camuflaj, în timp ce lăsase creația ei de vârf, omul, gol și vulnerabil în fața pericolelor.

Numai puterea creierului îl ajută să supraviețuiască.

Era uimită și încântată să descopere aceste noi aspecte ale vieții, spunând foarte puține în timp ce vizitau zona. Tăcerea ei îl făcu pe însoțitorul ei s-o întrebe dacă se simte bine, în clipa în care se așezară împreună la masă, la restaurantul din Humpty Doo.

Hotelul în care se afla restaurantul era mic, cu un singur etaj, cu o terasă care-l înconjura pe două laturi. Era departe de genul de locuri cu care se obișnuise, iar mâncarea servită nu era tocmai de lux. Cu toate acestea, atmosfera era minunată, deosebită de orice întâlnise până acum. Se simțea confortabil și în largul ei.

– N-am mai văzut un astfel de loc, spuse ea, în timp ce primiră sandvișurile cu friptură.

– Ar trebui să vezi cum e la Katherine Gorge, replică el. Din punctul meu de vedere, ar trebui să facă parte din minunile lumii.

– E departe? întrebă Kate.

– E prea departe ca să te pot duce, răspunse el. Poate că Howard va putea să te ducă la întoarcere. Trebuie să stai acolo câteva zile, ca să vezi totul așa cum se cuvine.

La auzul numelui lui Howard, tânăra reveni cu picioarele pe pământ cu un șoc. Logodnicul ei fusese foarte departe de gândurile ei toată ziua, iar asta părea un soi de trădare din partea ei. Adevărul e că era uimitor că fusese afectată atât de profund de prezența unui alt bărbat. O experiență atât de uimitoare ar trebui împărtășită cu bărbatul cu care vrea să petreacă restul vieții.

Din nou, Grig intervenea în zone deja stabile ale vieții ei. Știa că pe Howard nu l-ar fi interesat o astfel de experiență și, până acum, ar fi fost de acord cu punctul lui de vedere, că o astfel de excursie e pierdere de timp, pe care l-ar fi putut petrece într-un mod mai plăcut. Pentru că nu leneviseră

deloc, ci lăsaseră mașina și merseseră pe jos, strecurându-se prin tufișuri ca să vadă lucrurile care o captivaseră.

Fără să vrea, se gândi că, dacă se va căsători cu Howard, zile ca acestea vor aparține trecutului, în loc să aparțină viitorului, să se gândească nerăbdătoare la ce se va întâmpla. După câteva minute petrecute în natură, ajunsese deja la concluzia că vrea să se bucure de noua descoperire. Sunt atâtea lucruri pe care nu le-a văzut încă. Știa prea bine că și aproape de casa ei, în Syndey, erau destul de multe lucruri interesante pe care ar fi trebuit să le vadă.

Ridicând privirea, descoperi că Grig o fixa întrebător. Nu-și dăduse seama că gândurile ei sunt ușor de citit. Dar, din nefericire, se pare că domnul Grig Jacobesen are calitatea de a o citi ca pe o carte deschisă.

– Care sunt planurile pentru cină? întrebă ea, ca să se preocupe de lucruri mai puțin grave.

– Suntem invitați la un grătar la Spike și Sheila, așa că probabil e mai bine să ne ducem acasă să ne schimbăm.

Kate avu impresia că pusese un accent pe cuvântul „acasă", dar refuză să discute despre această problemă, ci doar dădu din cap aprobator.

Pe drumul de întoarcere, se lăsă din nou tăcerea, dar o tăcere plăcută. Kate descoperea de această dată în tufișurile de la marginea drumului lucruri pe care nu le observase la venire. Cumva, în timpul plimbării, Grig reușise s-o facă atentă la tot din jurul ei.

Acasă, Kate făcu un duș și se schimbă într-o rochie ușoară, cu spatele gol și partea de jos în falduri. Își ridică părul, prinzându-l într-un coc lejer. Culorile ei naturale și stilul rochiei o făceau să arate ca o spaniolă.

Spre surprinderea ei, Grig purta pantaloni și cămașă, părând mult mai urban și mai sofisticat.

– Cu ce ocazie? îl întrebă.

– Cu nici una. Am simțit nevoia să fiu civilizat, ca să fie o schimbare, murmură el, părând oarecum jenat.

– De ce nu te duci pe balcon? propuse ea, în timp ce mă duc să-mi caut aparatul de fotografiat. Trebuie să am o fotografie de-a ta arătând civilizat.

– N-aș exagera, dacă aș fi în locul tău, mârâi el. Dacă o faci, s-ar putea să mă dezbrac și să merg în sarong.

– N-ai merge în sarong în vizită, nu-i așa?

– De ce nu? M-au mai văzut îmbrăcat astfel. Dacă stau să mă gândesc, mai degrabă o să li se pară ciudat să mă vadă apărând îmbrăcat așa, se încruntă el, trăgând de gulerul cămășii.

– Ei bine, eu cred că arăți foarte bine.

Kate ar fi vrut să-și muște limba, dar cuvintele ieșiseră deja. Zâmbetul ironic al lui Grig apăru imediat, iar ochii lui o priveau sclipind.

– Ai spus cumva că arăt bine? Acum îmi faci complimente? Ce am făcut să merit așa ceva?

Tonul lui era amuzat, iar tânăra se străduia să nu râdă.

– Acum, dacă tot mi-ai atras atenția, cred că arăți mai degrabă uman, decât bine.

– Doar pentru că arăți de un milion de dolari, asta nu înseamnă că poți scăpa cu o astfel de replică! Te-am avertizat despre obrăznicie, iar ceea ce tocmai ai spus se califică drept așa ceva.

Făcu un pas spre ea, amenințător, iar Kate se retrase, fără să știe dacă era sau nu serios. Își dădu seama că avea de gând să-și ducă amenințarea la bun sfârșit abia când o prinse de braț și o trase pe genunchi.

– Nu, Grig! strigă ea, pe jumătate râzând. O să-mi strici rochia!

– În acest caz, vrei s-o scoți mai întâi? întrebă el, lovind-o ușor peste fund.

Tânăra se zbătu, nesigură de intențiile lui.

– Ești incorigibil, clătină ea din cap, reușind să scape din strânsoarea nu prea puternică și să se ridice în picioare.

– De data asta te-am lăsat să scapi, zâmbi el larg. Dar numai pentru că ești îmbrăcată pentru o vizită. Oricum, Spike și Sheila ar fi îngrijorați dacă ar vedea că nu poți să te așezi. Așadar, ai grijă ce faci.

La naiba! exclamă Kate în gând. Niciodată nu-mi dau seama dacă este serios sau glumește. Își îndreptă faldurile rochiei și-și rearanjă părul.

– Nu-ți face probleme, arăți în continuare minunat.

Kate îl urmări printre gene, dornică să descopere dacă o tachinează din nou, și se sperie descoperind că era cât se poate de serios. O surprinsese urmărindu-l cu privirea și-i întoarse spatele.

– Haide, am pierdut destul timp cu glumele, spuse el. E timpul să mergem.

Sheila și Spike locuiau într-una din casele nou construite, cu protecție suplimentară împotriva furtunilor, după ce în urmă cu câțiva ani orașul fusese devastat de un ciclon. Șirul de case identice, diferind doar din punct de vedere al culorilor, era locuit în general de marinari.

Din câte se vedea, cei doi petreceau mult timp și se străduiau destul de mult să-și înfrumusețeze casa, în special garajul, care fusese transformat într-un soi de grădină în aer liber, când era scoasă mașina. În plus, aceasta era înconjurată de copaci tropicali, care dădeau impresia unei adevărate grădini exotice. Mobila, potrivită pentru spații deschise, era așezată în apropierea grătarului, deasupra cărora erau agățate plante în ghivece. Lui Kate i se părea că e o fotografie a acelor paradisuri din insule și avu intenția să-i spună lui Grig că poate sarongul lui s-ar fi potrivit mai bine cu această ambianță.

– Vrei o bere, Kate? o întrebă Spike, întinzându-i o cutie lui Grig și făcându-le semn să se așeze.

– Nu, deocamdată, mulțumesc. E cam devreme pentru mine. Aș dori o băutură răcoritoare, dacă aveți.

– Se vede că tocmai a venit, o ironiză Grig. După vreo două săptămâni, o s-o vezi bând bere cu noi.

– Băuturile răcoritoare sunt în frigiderul din bucătărie, spuse Spike. Mă duc să-ți aduc.

– Nici o problemă, mă duc eu, se ridică tânăra de pe scaun, urmând vocea care cânta încet și care nu putea fi decât a Sheilei.

Când intră în bucătărie, îl auzi pe Grig spunându-i lui Spike:

– Presupun că vrea să stea la o mică bârfă împreună cu Sheila. Să vorbească despre Darwin și despre Marină.

Zâmbi în sinea ei. De fapt, se gândise să-i lase pe bărbați să bârfească despre Darwin și despre Marină, în timp ce face cu cunoștință cu gazda lor.

Sheila Jones era ocupată pregătind salate într-o bucătărie spațioasă. O primi pe Kate cu un zâmbet larg și deschis. Gazda ei era o femeie în jur de treizeci și opt de ani, atractivă și cu un aer de competență și mulțumire. Purta o rochie ușoară de vară, fără bretele. Mișcările ei erau ale unei femei care știe foarte bine ce face și este mulțumită cu acest lucru.

– Cum îți place la Darwin? întrebă ea, în timp ce tăia ceapă pentru salată.

– Am câteva probleme cu căldura, care mi se pare destul de greu de suportat, răspunse Kate, ridicând un cuțit de pe masă și începând să taie lăptucile deja spălate.

– Îți ia o vreme să te obișnuiești, știu foarte bine. Problema e că, după ce te-ai obișnuit, e destul de greu să te mai reobișnuiești cu răceala din zonele de sud, răspunse Sheila, punând salata terminată în frigider și scoțând o sticlă de limonadă. Să bem ceva. Spike nu se gândește niciodată să întrebe doamnele ce vor să bea.

E foarte obișnuit cu mine, care nu prea beau, așa că nu-și mai face probleme.

– Oh! M-a întrebat, dar nu aveam chef de bere, precizã Kate.

– Tipic. Bărbații de aici cred că toată lumea bea bere. Cu toate acestea, ar trebui să te simți onorată că te-a întrebat. Cred că încearcă să te impresioneze, declară Sheila râzând.

Râsul ei era molipsitor, iar Kate începu să râdă la rândul ei.

Femeia îi întinse un pahar înalt de vin cu limonadă, la care adăugase cuburi de gheață. Se așezară la masă, bând încet.

– Presupun că nu pot spune anumite lucruri, în aceste circumstanțe, începu Sheila ezitant.

– Ce să spui?

– Ei bine, nu-mi place să mă amestec, dar e atât de evident încât, dacă tot e s-o spună cineva, ar fi mai bine să vină de la cineva care nu-ți vrea rãul.

– Ce încerci să-mi spui?

– Oh, la naiba! Chiar am făcut-o de data asta! mormăi gazda ei.

– Te rog să-mi spui, izbucni Kate, urmărind ezitările ei.

– E vorba despre Grig. Lumea a început să vorbească despre voi.

– Dar sunt aici doar de două zile!

– Aici este suficient. Bârfa se răspândește foarte repede într-un oraș mic ca Darwin.

– Dar de ce? clătină nedumerită din cap Kate.

– De fapt, Grig este foarte cunoscut aici. E foarte căutat și socializează foarte repede cu toți cei care vin aici. Dar a anulat deja mai multe petreceri pentru că ești aici și a refuzat să te ia cu el, astfel încât fetele sunt destul de supărate, explică Sheila.

– Dar nu e vina mea. Nu știam.

– Eu știu acest lucru, dar ele nu.

– Bine, în acest caz ar fi bine să le spui că n-au de ce să se teamă din cauza mea. Sunt deja logodită.

– Da, am auzit, dădu din cap Sheila. Uite, Kate, dacă e ceva în neregulă între tine și Howard și ai nevoie de cineva cu care să stai de vorbă, o să te ascult. Cu toții avem nevoie de un prieten într-un loc străin. Așadar, dacă ai probleme...

– Dar ce probleme aș putea avea? întrebă Kate, nedumerită.

– Nu se știe niciodată. Numai să-ți aduci aminte de ce ți-am spus.

Kate era surprinsă de cuvintele gazdei ei, dar hotărî că e probabil mai bine să lase lucrurile așa cum sunt. După întoarcerea lui Howard, totul va reveni la normal, iar bârfele despre ea și Grig vor înceta. Amintindu-și comentariile lui Spike despre căsătoriile în cadrul Marinei, hotărî s-o întrebe pe soția lui ce însemnau acestea.

– Sheila, pot să-ți pun o întrebare personală?

– Atâta vreme cât nu-mi ceri să ți-l împrumut pe Spike, îmi poți cere orice.

– Ei bine, într-un fel se referă la Spike.

– Diavolul bătrân! Mi-a spus că, din punctul lui de vedere, ești o pasăre exotică atrăgătoare, dar nu mi-a mărturisit că a făcut o cucerire, râse Sheila, iar Kate înțelese că glumea.

– De fapt, este vorba de ceva ce mi-a spus ieri.

– Are obiceiul să spună câte ceva, apoi să lase lumea să se întrebe ce voia să spună.

– Mi-a spus că voi doi aveți o căsătorie care a rezistat, iar impresia mea a fost că vrea să mă avertizeze în legătură cu ceva.

– Mda, este unul dintre subiectele lui preferate, mă tem, clătină femeia din cap cu seriozitate. Vezi, procentajul de divorțuri în Marină este destul de mare și este nevoie de mult timp și efort ca să reziști.

– Oh! exclamă Kate uimită, întrebându-se de ce nu-i venise niciodată ideea că o căsătorie cu un marinar este diferită de una obișnuită.

– Marinarii și soțiile lor au mai multe probleme decât restul căsătoriilor. În principal, este vorba despre timpul relativ puțin petrecut împreună.

Sheila bău din pahar, apoi continuă:

– E foarte greu pentru o tânără să suporte toate problemele unei familii proaspăt formate, când soțul ei este plecat doi ani din trei. E greu și pentru copii. Uneori se nasc în timp ce tații lor sunt plecați, iar când vin totuși acasă, sunt niște străini.

– Nu m-am gândit la toate acestea, murmură tânăra, gânditoare.

– Spike și cu mine am trecut prin probleme destul de mari la început. Dar trebuie să admit că m-a avertizat de la început. Mi-a spus cât de greu va fi. Se pare că mulți dintre marinari nu spun soțiilor lor acest lucru, iar bietele fete trec printr-un șoc destul de mare.

– Cum v-ați descurcat?

– Ei bine, eu am fost hotărâtă de la început să fiu cât mai aproape de el, așa că mă mutam în zonele în care staționa vasul lui, ca să-l văd de câte ori era posibil. Se numește „a trăi în port". În cele din urmă, mi-am dat seama că nu e cea mai bună soluție pentru noi, așa că m-am mutat în orașul lui natal, ca să pot avea ajutorul familiei lui în creșterea copiilor.

– Asta înseamnă că nu l-ai văzut atât de des cum ai fi vrut?

– Da, cam asta era problema, iar uneori mă gândeam că, dacă aș fi fost mai puternică, poate aș fi putut să mă mut mereu. Dar luasem deja decizia și, pe termen lung, a fost cea mai bună soluție.

– De ce a simțit Spike dorința să mă avertizeze? întrebă Kate, încă puțin confuză.

– E de părere că tinerele care vor să ia de soț un marinar trebuie să știe cu adevărat ce înseamnă asta. Să știe despre lunile de singurătate și încercările de a te descurca singură. Apoi, când soțul se întoarce, că trebuie să renunțe la strategiile pe care le puseseră la punct ca să se descurce singură. Să știe cât e de greu să crești copiii singură. Să te descurci singură cu orice problemă proprie.

– Dar care este locul dragostei în acest calcul? o întrerupse Kate.

– E cel mai important, desigur, dar este vorba despre un tip special de dragoste.

– Sheila, dar când iubești pe cineva, pur și simplu îl iubești. Cum poți vorbi despre „un tip special de dragoste"?

– Sinceră să fiu, nu pot să explic. Am văzut cupluri atât de îndrăgostite, încât nu-mi puteam imagina că se vor despărți vreodată, dar au făcut-o în aceste condiții. De-a lungul anilor, am ajuns la concluzia că este genul de dragoste în care îți este în același timp cel mai bun prieten, iubitul tău, fratele tău... Nu știu. Știu doar că, atunci când Spike este departe, simt că jumătate din mine lipsește și nimeni altcineva nu poate suplini această jumătate.

– Dar cum îți poți da seama dacă ai o astfel de dragoste?

– Nu pot vorbi pentru altcineva, dar eu mi-am dat seama de acest lucru pentru că-l iubeam și-l uram în același timp. Dacă ne certam, îl uram, dar nu voiam să plece, iar când pleca îmi lipsea ceva până în clipa în care se întorcea. Doamne, despre ce subiect discutăm! exclamă femeia deodată. Ar trebui să ne simțim bine, nu să ne preocupăm de astfel de subiecte. Să mergem să bem ceva cu băieții înainte ca Spike să pună grătarul.

Gazda se ridică, iar Kate o urmă.

Oricât ar fi încercat să nu se gândească la cuvintele Sheilei, tânăra le avea tot timpul în minte, îngrijorând-o. Nu m-am gândit niciodată astfel la

Howard, își spuse ea. De fapt, uneori nu mă gândeam deloc la el, apoi primeam o scrisoare și îmi venea în minte câteva zile. Prostii, asta nu dovedește de fapt decât că voi putea să suport foarte bine perioadele în care va fi plecat. Da, dar dacă este adevărat, se contrazise singură, de ce te porți astfel cu Grig?

– Te preocupă ceva? o întrebă acesta, în timp ce se îndreptau înapoi spre casă. Ai fost cam absentă.

– Cred că e din cauza oboselii, răspunse ea, simțindu-se vinovată că-l minte, dar incapabilă să recunoască de ce era neliniștită.

– Se pare că vom avea o furtună în seara asta, o smulse vocea lui Grig din gânduri în clipa în care mașina parcă în fața blocului. Ar fi mai bine să-mi acopăr mașina, spuse el, întinzându-i cheile. Intră, te rog, eu voi mai întârzia puțin. Ah, uitasem: mașina lui Howard e în garajul de acolo. Ți-a lăsat cheile, s-o folosești dacă ai nevoie cât timp e plecat.

Kate dădu din cap absentă, apoi luă cheile de la apartament și urcă repede, nerăbdătoare să se ducă la culcare înainte de întoarcerea lui. Avea multe lucruri la care să se gândească și știa că, dacă vrea cu adevărat, o poate face să-i spună despre ce e vorba, iar ea nu era pregătită pentru așa ceva. Nu încă.

Capitolul 4

Dâre lungi și zimțate de fulgere care brăzdau întunericul o transportară pe Kate dintr-un somn lipsit de vise, într-o realitate înspăimântătoare. Terorizată, sări din pat, aproape smulgând draperiile în încercarea de a le trage cât mai complet.

Tunetul o trimise înapoi în pat și se ghemui în mijlocul lui, trăgând cearșaful peste cap într-o încercare disperată de a diminua zgomotele.

Dar nu reuși. Nimic nu-i era de folos în astfel de momente. Tremurând incontrolabil, alergă spre baie. Trebuia să le găsească. Știa foarte bine că le luase cu ea, era imposibil să nu le fi luat. Oh, doamne! Sper că nu le-am uitat, se impacientă ea.

Pastilele mele, repeta incotrolabil, pastilele mele! Oh, Doamne, sper să le găsesc. Sedativele erau singura ei scăpare în timpul furtunilor cu tunete și fulgere. Începu să scotocească prin poșetă.

Tremurul mâinilor o făcu să scape poșeta și căzu în genunchi, căutând cu mișcări febrile prin obiectele de pe podea sticluța prețioasă cu medicamente.

Fiecare nou tunet îi trimitea unde de șoc prin tot corpul, făcând-o să împrăștie și mai rău obiectele de toaletă pe podea.

– Nu sunt aici, se văită cu voce tare. Ce-o să mă fac? Nu sunt aici!

În cele din urmă, copleșită de disperare, se ghemui într-un colț, cu brațele încrucișate și strângându-se singură în brațe, clătinându-se înainte și înapoi, în culmea fricii.

– Doamne, femeie, nu-ți dai seama cât e ceasul? răsună vocea supărată a lui Grig. Ce naiba se întâmplă? întrebă el, trecându-și mâna prin păr și privind resturile împrăștiate pe podea.

Suspinele lui Kate ajunseră abia atunci la urechile lui, făcându-l să-și recapete imediat luciditatea. Dintr-un pas, fu lângă ea, ridicând-o de pe podea și cărând-o spre sufragerie.

Tânăra își aruncă brațele în jurul gâtului lui, agățându-se de el de parcă viața i-ar fi depins de această mișcare și afundându-și fața mai adânc în umărul lui cu fiecare tunet.

– Ești îngrozită, murmură el blând, cu o șoaptă abia auzită. Nu trebuie să-ți fie– e doar un tunet.

– Nu mă pot abține, suspină Kate. Oh, doamne, începe din nou!

Se agăță de el tremurând, cuprinsă de panică.

Grig se așeză, trăgând-o în brațe și legănând-o ca pe un copil speriat. Îi mângâie părul, murmurând cuvinte liniștitoate cu voce blândă.

– E în regulă, draga mea, e în regulă. Nu vei păți nimic. Ești cu mine. Hai, liniștește-te.

Repeta cuvintele ca pe cântec de leagăn.

Încetul cu încetul, frica ei cedă, iar brațele tremurătoare își descleștară strânsoarea din jurul gâtului lui.

– Haide, iubito, mormăi el cu voce răgușită, amintindu-i de un urs mare și bun, spune-i bătrânului Grig care e problema.

Vocea ei încă tremura și trebui să și-o dreagă înainte să poată spune ceva. Trecu o vreme înainte să poată spune ceva inteligibil.

– Când eram mică, m-am pierdut într-o furtună cu tunete, declară ea cu voce tremurătoare, aproape de copil, în timp ce descria groaza trăită. M-am rătăcit și am fost foarte speriată... de atunci, sunt îngrozită de furtuni.

– Bine, pot înțelege, spuse el cu voce puternică și calmă, aducând-o cu siguranța lui înapoi în prezent. Dar ce făceai în baie, pe jos?

Kate zâmbi timid. Îi era rușine să recunoască de față cu acest bărbat ce are nevoie pentru a depăși o traumă care lui nu părea să i se pară dificil de trecut.

– Încercam să-mi găsesc sedativele, mărturisi ea cu voce mică. Am câteva pentru astfel de momente dificile.

– Nu vei reuși niciodată să depășești această fază dacă ai nevoie de astfel de artificii, declară el cu severitate. Nu merge și altceva?

Cuvintele i se opriră în gât, dar în cele din urmă spuse cu greutate:

– De obicei, nu mă simt chiar atât de rău dacă stă cineva cu mine.

Tremurând în continuare, se eliberă încet din strânsoarea lui. Desfăcând brațele care o ținuseră, se ridică în picioare. Cu ochi mari de spaimă, încremeni la auzul unui alt tunet, care răsună în apropiere. Clătinându-se pe picioarele care refuzau s-o susțină, se întinse după un sprijin.

Grig o prinse înainte să cadă, trăgând-o cu fermitate în brațe, calmând-o cu prezența lui.

– Cred că furtuna asta va mai dura vreo două ore, micuțo, murmură el. Așadar, ce mă fac cu tine?

Frica era reală, tangibilă, iar tânăra îl rugă, uitând de mândrie din cauza disperării:

– Nu mă părăsi! Te rog să nu mă părăsești!

– Nu te voi părăsi, iubito; e în regulă, nu te părăsesc.

Vocea lui avea efectul unui balsam. El continuă să repete cuvintele liniștitoare, mângâind-o pe păr.

– Crezi că poți dormi dacă stau cu tine până adormi? întrebă el, îngrijorat.

– Nu știu, șopti ea. N-am mai avut niciodată de a face cu o furtună atât de puternică.

Grig îi ridică bărbia, privind-o în ochi, apoi o conduse spre dormitor.

– Să vedem dacă poți, propuse el.

Furtuna părea să se domolească, iar nervii încordați la maximum ai lui Kate începură să se relaxeze. Brusc, pentru prima oară de când fusese trezită de zgomotul infernal de afară, își dădu seama că nu purta decât cămașa de noapte foarte frumoasă, dar și foarte sumară, potrivită pentru nopțile fierbinți. Grig purta de asemenea doar pantalonii de pijama, ceea ce spori jena ei. În schimb, el părea neafectat, și o ajută să urce în pat. Apoi se așeză lângă ea și-i mângâie mâna.

– Te simți bine? întrebă bărbatul, bătând-o încet pe braț.

Ochii tinerei începură să se închidă.

– Da... mulțumesc, murmură ea.

Grig era aproape la ușă, mergând în vârful picioarelor. Brusc, un tunet puternic răsună de parcă ar fi fost în interiorul camerei, iar Kate tresări, deschizând ochii alarmată.

– Grig, te rog să nu mă lași singură! se plânse ea.

Într-o secundă, era lângă ea, strângând-o în brațe. Îi înconjură gâtul cu brațele, trăgându-l în pat lângă ea.

– Ține-mă în brațe, îl rugă Kate. Te rog să mă ții în brațe... îmi e atât de frică!

Cearșaful păru să dispară, topindu-se în clipa în care o strânse în brațele lui masive și puternice, modelând-o după corpul lui și mângâindu-i gâtul și spatele. Cuvintele lui liniștitoare și apropierea se combinară, îndepărtând din mintea ei furtuna. Se simți învelită într-un val de calm, cum nu mai simțise niciodată. Vagul sentiment că n-ar trebui să fie în brațele lui dispăru ca prin minune. Nu găsea nimic greșit în apropierea lor și oftă mulțumită.

Vocea blândă a lui Grig era ca o muzică în urechile ei torturate de vacarmul furtunii. Își dorea să rămână așa pentru vecie.

Mâinile ei, care fuseseră încleștate în jurul gâtului lui, se mișcară din proprie inițiativă, mângâindu-i părul, iar corpul ei se lipi fără rezerve de al lui. Voia să se afunde în căldura și siguranța oferită de mângâierile și apropierea acestui bărbat uimitor.

– Draga mea, îl auzi șoptind, n-o să las pe nimeni să-ți facă rău. Nici un fir din părul tău minunat nu se va clinti.

Cuvintele nu aveau nici un sens, ci numai ritmul lor calmant.

– Nu te teme, sunt aici. Îți promit că totul va fi bine. Nu te voi părăsi, niciodată.

– Grig, îmi pare rău, gemu ea. N-ar trebui să mă port ca un copil. Dar mă bucur atât de mult că ești aici.

Melodia murmurată încetă, iar el își opri mângâierea părului ei, ridicându-se într-un cot ca să-i studieze figura. Kate se simți părăsită. Un sentiment copleșitor de pierdere făcu lacrimi nedorite să înceapă să-i curgă încet pe obraji. El le șterse încet cu un deget, cu o expresie oarecum amuzată, care spunea totul și nimic.

O dorință disperată să afle la ce se gândește o copleși pe tânăra femeie, dar instinctul o opri să întrebe.

Bărbatul zâmbi spre ea, îndepărtându-i lacrimile cu degetele.

Tăcerea era foarte intensă, iar Kate nu se îndura s-o rupă, dar simțea că trebuie să spună ceva. Fără să se gândească prea mult, declară:

– Mulțumesc, Grig. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă n-ai fi fost aici.

Ochii lui își schimbară culoarea din albastru într-un cenușiu oțelit, expresia de pe figura lui devenind din amuzament, furie. Inima tinerei se strânse. Ridică încet o mână să-i atingă fața, dar el o îndepărtă cu violență.

– Uitasem, nu-i așa? mârâi el cu sălbăticie. Crezi în continuare că sunt un fel de Casanova de ultim rang, nedemn să-ți atingă corpul imaculat. Cu toate astea, sunt bun de ceva, nu?

– Oh, Grig, dar nu voiam să...

– Ce nu voiai? se răsti el, ridicându-se. Nu voiai să te țin în brațe? A fost o prefăcătorie, nu-i așa? Iar eu m-am lăsat păcălit.

– O prefăcătorie? exclamă Kate, uluită. N-a fost nici o prefăcătorie!

Bărbatul o privi cu dispreț.

– N-a fost? Nu este modalitatea în care te-ai gândit să te răzbuni pe mine pentru ce s-a întâmplat pe vas? Dumnezeu știe, te-ai străduit destul să mă cucerești seara trecută, dar atunci nu eram pe jumătate adormit. Ar trebui să încerci să te angajezi la televiziune– ești o actriță desăvârșită!

– Dar, Grig... încercă ea să-l întrerupă.

– Nu mai adăuga și jignirea la ce ai făcut deja, o opri el. Ți-ai dovedit punctul de vedere. Nu e nevoie să te rogi. Să lăsăm lucrurile așa cum sunt. Mâine trebuie să plec în patrulare și am nevoie de somn, așa că voi fi nevoit să te las să te bucuri de izbândă.

Aplecându-se spre ea atât de aproape, încât tânăra se retrase, speriată de mânia din ochii lui, adăugă, ținându-i bărbia într-o strânsoare de oțel:

– Dacă n-aș fi un adevărat gentleman, ar trebui să-ți dau o bătaie bună!

Lacrimi amare începură să curgă pe obrajii lui Kate. Rămăsese mută, incapabilă să mai explice. Nu știa cum să arate că nici măcar o singură dată

nu se gândise la răzbunare. Tocmai acum nu mai putea rosti nimic, când sufletul ei striga spre el s-o țină din nou în brațe, în siguranță față de furtuna care nu încetase.

Trei tunete puternice răsunară unul după altul, ca și cum un gigant ar fi încercat să demoleze clădirea. Kate îl privi cu ochi mari pe Grig, încercând să-i transmită teroarea care o cuprinsese.

Întorcându-se s-o mai privească la ieșire, bărbatul o analiză cu răceală.

– Ți-am spus că ți-ai dovedit deja punctul de vedere. Nu mai trebuie să mai joci același joc, mormăi el.

Kate se ghemui în mijlocul camerei, tremurând speriată, cu palmele lipite de urechi.

– Te rog, te rog să nu mă lași singură, îl rugă ea. Te rog, Grig. Fac orice, numai nu mă lăsa singură!

Cu ochi mari, implorându-l din priviri, îl urmări apropiindu-se de pat. Cu răsuflarea tăiată, îl văzu prinzând-o de umeri și întorcând-o spre lumina slabă a veiozei.

– Nu te-ai prefăcut– chiar ești îngrozită, mumură el, apoi zâmbi larg. Acum ești exact în poziția în care te voiam. Chiar ai face orice?

– Da, da, orice, suspină ea. Dar te rog să nu mă lași singură!

Privirea lui era provocatoare.

– Ce-ar fi ca, pentru început, să mă săruți?

– Da, orice vrei. Numai nu mă lăsa singură, te rog!

Amuzat, el preciză:

– Spune: „Grig, te rog să mă săruți!"

Kate își recuperă autocontrolul, astfel încât fu în stare să replice, cu voce tremurătoare:

– Cred că nu vei fi în stare să profiți astfel de mine, nu-i așa?

– Desigur, zâmbi el răutăcios.

– Ești un... începu ea, dar un tunet îi întrerupse cuvintele, făcând-o să strige: oh, Doamne! Te rog să mă ții în brațe, Grig, te rog!

Curajul de mai devreme dispăruse cu desăvârșire, iar mâinile ei mici se îndreptară spre pieptul lui, căutând un sprijin. Dar el le împinse la o parte cu brutalitate.

– Spune: „Te rog să mă săruți, Grig!", o ironiză el. Nu sunt convins că nu te prefaci și vreau să văd cât de mult vrei să stau aici cu tine.

– Nu mă prefac! De ce nu mă crezi?

Un alt fulger lumină încăperea, iar tunetul răsună aproape imediat.

– În acest caz...

Zdrobită și înspăimântată, cu o voce subțire de copil care se roagă să fie iertat, îl ascultă.

– Te rog să mă săruți, Grig.

El păru să ezite, nesigur acum că și-a atins scopul.

Dar tunetul răsună din nou, iar ea se întinse spre el copleșită de groază, strigând:

– Te rog, te rog!

Grig se aplecă s-o sărute cu violență, dându-i impresia că-i administrează o pedeapsă. Până când, încălzită de apropierea lui și eliberată de groaza irațională, Kate se relaxă și îi întinse buzele cu plăcere.

Sărutul lui deveni unul tandru, mâinile puternice începură să-i mângâie părul, iar buzele fierbinți începură să traseze dâre de-a lungul bărbiei și obrajilor ei, coborând încet spre gât.

Mâinile tinerei se ridicară spre gâtul lui, simțindu-i încordarea mușchilor în vreme ce buzele lui coborau mai jos, spre rotunjimile ferme ale sânilor, trimițându-i fiori de-a lungul spatelui. Cu o mișcare sigură, cămașa de noapte fu împinsă în jos, expunând-o privirilor fierbinți, apoi degetelor lui cercetătoare. Îl auzi gemând încet, în vreme ce buzele urmară

același drum, gustând mai întâi cu delicatețe, apoi cu pasiune, dulceața pielii ei parfumate.

Zgomotele furtunii dispărură, ca și orice alt motiv de teamă. Nu mai existau decât mâinile și buzele lui, iar focul pe care i-l aprinsese în vene era nimicitor, consumând orice rezistență și stârnind în ea o dorință pe care nici un alt bărbat n-ar fi putut-o șterge. Încetă să mai gândească, permițându-i corpului ei doar să reacționeze la atingerea lui.

Buzele lui îl luară din nou în stăpânire gura, iar ea se lipi și mai mult de corpul lui, încercând cu disperare să se elibereze de senzația înăbușitoare de nevoie.

Cumva, fără să știe nici ea în ce fel, cămașa ei de noapte și pijamaua lui Grig dispăruseră. Nu-și dorea decât să se piardă în îmbrățișare și să devină o parte din el. El se retrase puțin, împingând-o cu blândețe.

Ochii ei se deschiseră, descoperind că Grig o privea cu atenție, cu o expresie pe care nu putea și nu voia s-o descifreze. Ceva îi spunea să nu se întindă spre el, astfel cum dorea cu disperare, așa că rămase nemișcată, în timp ce el o mângâia încet, pornind de la sâni, apoi în jos pe șolduri și de-a lungul abdomenului.

Pielea tinerei devenise atât de sensibilă la atingere, încât avea impresia că o să ia foc. Se arcui, încercând să se apropie mai mult de degetele mângâietoare. Gemu încet, închizând ochii, apoi se întinse spre el, trăgându-l mai aproape, căutându-i buzele cu pasiune.

Grig se lipi de ea, mângâindu-i spatele în timp ce o săruta. Îi cuprinse pulpele, trăgând-o mai aproape de el. Buzele lui se mișcară încet prin părul ei, iar Kate îl auzi murmurând:

– E atât de frumos. Să nu-l tai niciodată.

Apoi buzele lui îi traversară obrazul, respirația fierbinte trimițându-i fiori prin corp, în timp ce degetele lui îi mângâiau șoldurile, atingând zone

ale corpului ei care nu mai fuseseră atinse vreodată. Kate încremeni, iar degetele se opriră, murmurul lui răsunând aproape de ureche:

– Ce s-a întâmplat, iubito?

– Eu... niciodată, șopti ea, apoi își ascunse fața la umărul lui.

– Ce anume n-ai făcut, draga mea? întrebă el.

Dar înainte de a primi răspunsul, realitatea îl copleși, iar el se retrase, ca și cum ar fi fost electrocutat.

– Doamne! mrmăi el. De ce nu mi-ai spus?

– Ce să-ți spun? se văită tânăra, întrebându-se ce greșise și de ce reacționa astfel.

– Câți ani ai? întrebă el cu răceală.

– Douăzeci și cinci, răspunse ea uimită, întinzându-se ezitant spre el.

Dar expresia de pe figura lui o opri. Se simți abandonată și trase de cearșaf, în încercarea de a se acoperi.

– Douăzeci și cinci de ani și virgină? Mai ești și logodnica lui Howard Monroe! Cum ai reușit această performanță? Este evident că nu ești total neexperimentată. Tocmai ai dovedit acest lucru, mârâi el, trăgându-și pantalonii de pijama.

– N-am mai făcut așa ceva, suspină Kate, întinzându-se să-i atingă pieptul, încercând să reconstruiască legătura care se stabilise între ei, apoi retrăgându-se rănită când el o împinse, supărat.

– Mie mi s-a părut că știi foarte bine despre ce e vorba, clătină el din cap, privind-o urât.

– Nu știam ce fac, eu doar...

– Tu ce anume făceai? Jucai încă unul din jocurile tale? Planificat, desigur, să mă pună la locul meu, nu?

Tânăra începu să se enerveze.

Cum îndrăznea s-o trateze astfel? Fusese atât de copleșită de senzațiile stârnite de atingerile lui, încât ar fi putut face orice cu ea, fără să facă nici cea mai mică încercare să-l oprească.

– Tu te-ai oprit, nu te-am oprit eu! izbucni ea, neștiind cum să explice influența pe care o avusese asupra ei.

– Ai dreptate, murmură el aproape pentru sine, dar până la urmă m-ai fi oprit, nu?

Expresia de pe figura lui se schimbase într-una de îndoială.

– Nu cred că te-aș fi oprit nici dacă aș fi vrut.

Replica ieșise înainte ca tânăra să se fi gândit.

– Ca să vezi! o ironiză el, sentimentele mele de gentleman au fost cele care au salvat virginitatea logodnicei lui Howard, nu-i așa?

– Cel puțin el n-ar folosi o fată, aducând-o la limitele suportabilității, apoi s-o lase așa, răspunse Kate, încercând să salveze ce-i mai rămăsese din mândrie.

– Să fii sigură de asta, draga mea. Nici măcar nu s-ar fi deranjat s-o facă să-l dorească, dacă asta ar însemna pierdere de timp, râse el.

– Ce vrei să spui? îl atacă tânăra cu o expresie sfidătoare.

– Nu-ți rămâne decât să afli singură. Poate că data viitoare când va fi o furtună, va fi aici. Să vezi cum rezolvă el istericalele tale, aruncă Grig peste umăr, ieșind din cameră și trântind ușa cu putere.

Kate rămase întinsă în pat goală, fără apărare, nedumerită, simțind că-și dorește ceva, pe cineva. Inima îi spunea că are nevoie de Grig. Simțea că o parte din ea plecase împreună cu el, fără să știe nici ea prea bine de unde avea aceste sentimente.

Neatentă la furtuna care continua, cu mintea plină de atâtea gânduri și sentimente contradictorii care făceau să nu mai conteze nimic altceva, se rostogoli pe burtă și începu să plângă cu suspine până când adormi, singură și nefericită.

Capitolul 5

Apartamentul arăta îngrozitor. Kate era sigură că și ea arată la fel. Noaptea de nesomn și confruntarea emoțională pe care o avusese cu Grig o epuizaseră complet. Nu voia decât să plece acasă. La naiba cu Grig și cu Darwin... la naiba și cu Howard. Era prea mult, prea multe lucruri la care să se gândească și să-și păstreze mintea sănătoasă.

Trebuie să plec de aici, își spuse ea. Acest apartament are prea multe amintiri ale nebuniei care m-a cuprins în ultimele două zile. Am douăzeci și patru de ore la dispoziție ca să-mi revin și să mă pregătesc să-l înfrunt pe acel bărbat, dacă vreau să rămân aici până la întoarcerea lui Howard.

Poate că ar fi bine să mă duc să-i fac o vizită Sheilei Jones, se gândi Kate. Este o femeie cu picioarele pe pământ și poate mă va readuce la realitate. Știu că o poate face. Dar este o prietenă a lui Grig, deci nu voi putea să stăm de vorbă despre el. Cu toate acestea, pot să-i vorbesc despre Howard.

Aruncând o privire în jur și hotărând că, deoarece Grig fusese cel care făcuse dezordinea aceasta îngrozitoare înainte de plecare, ar trebui să fie tot el cel care va face curățenie, la întoarcere, luă cheile de la mașina lui Howard de pe masa din bucătărie și ieși.

Conduse până la cea mai apropiată benzinărie ca să facă plinul, apoi cumpără o hartă a orașului, ca să se poată descurca. Descoperi repede strada pe care se afla casa Sheilei și se îndreptă spre ea.

Ajunse fără probleme pe strada cu pricina și opri mașina în fața intrării. Coborî și bătu la ușă.

– Kate! exclamă Sheila cu încântare, când deschise ușa. Tocmai mă gândeam la tine. Intră, te rog.

Tânăra o urmă în casă și se așeză pe canapea, respirând ușurată.

– Sper că nu erai ocupată, spuse ea, privind materialele înșirate pe masă.

– Nu tocmai. Sunt încântată că ai venit. Rochia asta nu vrea să se lase croită, clătină gazda din cap, iar acum am o scuză s-o abandonez.

Sheila se așeză pe fotoliu din fața lui Kate, privind-o cu atenție.

– Nu arăți prea bine. E de vină căldura?

– Nu neapărat. Am avut o noapte mai grea. Nu-mi plac furtunile cu tunete și fulgere, răspunse tânăra.

– Îmi e teamă că va trebui să te obișnuiești. În acest anotimp, sunt destul de frecvente. E începutul sezonului umed.

– Sunt la fel de serioase ca furtuna din noaptea trecută?

– Probabil că nu. Spike a spus că a fost una destul de neplăcută. Eu nici măcar n-am auzit.

– Ce norocoasă ești!

Kate aprinse o țigară, iar mâna îi tremură când puse chibritul în scrumieră.

– Ești într-o stare destul de proastă, comentă Sheila, observând degetele tremurătoare. De ce nu-mi spui care este problema, dacă nu e o chestiune prea intimă?

Tânăra ezită o clipă, apoi întreaga confuzie care o copleșise ieși la iveală, în fața privirii înțelegătoare a femeii.

– Nu știu ce să fac! se plânse ea. Am impresia că ar fi cel mai bine pentru mine să iau primul avion spre casă.

– Nu prea cred că asta îți dorești cu adevărat, nu-i așa? Nu vei rezolva nimic în acest fel, observă Sheila.

– Presupun că nu. Dar ce pot face? Trebuie să-l văd pe Howard, să-mi dau seama ce simt cu adevărat. Și trebuie să mă îndepărtez de Grig. Mă supără. Părem să ne certăm tot timpul, și nu cred că asta este ce-mi doresc în privința lui.

– Dar ce anume vrei să faci cu el?

– Aș vrea să știu. Majoritatea timpului, aș vrea să-l omor.

– Întrebarea era ce vrei să faci cu el în restul timpului, nu când vrei să-l omori.

Kate se îmbujoră toată.

– Poate că acesta nu e un răspuns pentru tine, râse gazda ei, dar sunt sigură că mie îmi spune destule.

– E insuportabil, arogant, prefăcut și...

– Nu vorbești despre același Grig Jacobsen pe care îl cunosc, chicoti Sheila. Vorbești despre cu totul altă persoană.

– Nu l-ai văzut decât când e un gentleman perfect. Nu l-ai văzut cum l-am văzut eu.

– Asta e clar. Poate că problema e că sunteți două caractere puternice, și fiecare vrea să-și impună punctul de vedere.

– Am încercat să mă adaptez la planurile lui și nici atunci nu pare să fac ceea ce trebuie, clătină din cap Kate, frustrată.

– De ce nu recunoști în primul rând față de tine însăți, declară Sheila cu o voce sigură, că ești îndrăgostită de el.

– Nu sunt! strigă tânăra pe un ton defensiv. Cum ar putea cineva să iubească o persoană atât de nesuferită ca el? Mai mult decât atât, sunt îndrăgostită de Howard. Pe Grig nici măcar nu-l cunosc.

– Te-a afectat destul de mult, pentru un necunoscut. Oricum, este considerat o adevărată pradă. Se află pe lista tuturor domnișoarelor din Darwin și chiar unele femei căsătorite îi fac ochi dulci.

– Oh! ridică tânăra ochii spre tavan.

Inima i se opri în piept.

– Da, chiar așa! zâmbi Sheila. E foarte pretențios cu partenerele lui, dar dacă îi place o femeie, îi oferă tot ce are mai bun. Ca să fiu sinceră, nu alege decât ce e mai bun.

Ochii lui Kate luciră de mânie.

– E tipic pentru el, un bărbat care crede că e un dar de la Dumnezeu pentru sexul frumos.

Gazda ei râse, amuzată.

– Sunt destul de multe femei care sunt de acord cu aceste cuvinte.

– Cum pot face asta? se revoltă Kate, înfuriindu-se mai ales la amintirea întâmplărilor din noaptea trecută. Nu e deloc special. E doar un locotenent în Marină, la fel ca Howard, care a urcat încet în rang.

– Nu crezi că această declarație ține de snobism? o întrebă Sheila.

– Nu voiam să sune astfel, fu de acord tânăra. Dar mă enervează atât de tare, încât jumătate din timp nici nu știu prea bine ce spun.

Femeia o privi lung.

– Din punctul meu de vedere, trebuie să-ți dai seama ce sentimente ai pentru Grig. După ce vei afla acest lucru, ce simți pentru Howard va fi clar.

Kate ezită.

– Știu ce simt pentru Grig, spuse ea încet. Îl urăsc.

Râsul prietenei ei o făcu să se îmbujoreze și să zâmbească încurcată, sigură că aceasta ghicise ce simte cu adevărat.

– Pentru moment, cred că e mai bine să uităm de bărbați, declară Sheila, după ce-și controlase în cele din urmă râsul. Poate că ai nevoie de ceva timp departe de ambii.

– Cred că e cea mai bună idee, respiră ușurată tânăra.

Gazda ei se ridică din fotoliu și adună bucățile de croială de pe masă.

– Acum, dacă ești aici, poate mă vei ajuta cu rochia. De exemplu, cum crezi c-ar fi mai bine să fie închisă la gât?

În câteva minute, se cufundaseră într-o discuție aprinsă despre modă. Timpul trecu repede, iar Kate uită de problemele ei.

***

Tânăra se întoarse acasă simțindu-se, dacă nu complet sigură de sentimentele ei, cel puțin ușurată că putuse să stea de vorbă despre acest subiect cu o persoană atât de înțelegătoare ca Sheila. Se simțea atât de bine, încât la vederea dezordinii din apartament se mobiliză să adune resturile și să facă puțină curățenie.

Fu în stare să uite problemele emoționale, concentrându-se pe munca fizică.

Pe la ora șase, apartamentul strălucea de curățenie. Ferestrele erau imaculate, mobila strălucea și perdelele erau proaspăt spălate. Întreaga casă dădea impresia clară a „atingerii feminine".

Singura cameră în care nu se aventurase era cea a lui Grig. Ceva o împiedica să-i invadeze domeniul. Dar starea de spirit din ce în ce mai bună

îi adusese înapoi o parte din încăpățânarea și hotărârea caracteristice, iar când termină restul apartamentului, i se păru păcat să nu fie totul curat.

Cu inima în gât, adună ustensilele și produsele de curățat și se opri în fața ușii dormitorului mic. Hotărârea aproape o părăsise. La naiba, clătină ea din cap, nu vreau decât să fac puțină curățenie. El nu e aici, iar camera lui nu-mi poate face nici un rău.

Deschise ușa cu încredere și intră. Camera mirosea a aftershave, iar amintirea mirosului lui o invadă, făcându-i picioarele să se înmoaie. Imaginea ochilor lui albaștri îi apăru în fața ochilor și fu nevoită să se sprijine de tocul ușii, ca să nu cadă. Se străduí să-și revină și, spunându-și să nu se poarte prostește, intră și începu lucrul.

Într-un echilibru precar pe un scaun, tocmai înlocuia perdelele proaspăt spălate, când auzi ușa de la apartament deschizându-se și inima i se opri. Apoi ușa de la cameră se dădu la perete cu putere, iar ea se clătină pe scaun, aproape pierzându-și echilibrul.

– Ce naiba! mârâi Grig supărat, fixând-o cu privirea. Cine ți-a dat voie să-ți vâri nasul în lucrurile mele?

Din doi pași fu lângă ea, luând-o de pe scaun și dând-o jos, fără ceremonie. Privirea lui era mânioasă și cenușie, amintind de o mare agitată de furtună.

Kate se înfioră. Mâinile lui nu fuseseră foarte blânde, iar urma degetelor de oțel îi rămăsese imprimată în pielea taliei. Oare de ce se gândea prostește că nu arată tocmai bine? se întrebă ea, nedumerită că i se părea cel mai important lucru pe moment. Purta pantaloni scurți și o cămașă, șifonate din cauza lucrului, iar părul îi era prins cu o eșarfă. Probabil că arăta îngrozitor. Era un adevărat mister de ce o îngrijora atât de tare că Grig o surprinsese arătând astfel, dar își dorea din toată inima să scape de privirea lui scrutătoare și să se facă frumoasă.

În defensivă, își strecură o șuviță rebelă de păr sub eșarfă, concentrându-se pe cuvintele lui, și nu pe privirea atentă.

– Te-am întrebat de ce te-ai furișat în camera mea? se răsti el.

– Nu m-am furișat, așa cum crezi tu, răspunse Kate, aproape incapabilă să-și ascundă tremurul din voce, ci făceam curățenie.

– Înțeleg... mârâi el.

Din tonul lui, era clar că nu credea nici un cuvânt din ce spunea. Tânăra simți că-și pierde răbdarea.

– De ce m-ar interesa lucrurile tale? se răsti și ea cu răceală. Nu sunt interesată de absolut nimic din ce te privește!

– Desigur, replică el cu sarcasm. Dar ai găsit o scuză perfectă și o ocazie să găsești ce căutai. Din nefericire, am venit mai devreme. Nici o problemă, poți să termini cu treaba de detectiv mâine, cât timp sunt plecat. Astfel, nu vei fi prinsă din nou.

În vocea lui se simțea în continuare o urmă de încordare. Kate nu-și dădea prea bine seama dacă era tot sarcasm, sau era vorba despre amuzament. Dar orice ar fi fost, nu avea de gând să accepte un astfel de tratament de la domnul „Mare și Tare" Jacobsen.

– La naiba cu tine! strigă ea. Pe viitor, n-ai decât să-ți faci singur curățenie în cameră!

Trecu pe lângă el, furioasă și nedumerită– furioasă din cauza insinuărilor lui și uimită datorită reacției ei la acestea. Mai avusese de-a face cu astfel de reacții la pacienții pe care-i trata, dar fusese întotdeauna capabilă să se descurce cu ei. De ce acest bărbat, cu doar un singur cuvânt, reușește să-i distrugă întregul autocontrol?

El o prinse de braț și o trase spre el.

– Nu vrei să știi de ce m-am întors azi?

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie și, dacă nu te deranjează, am ceva de terminat, reuși ea să spună cu o voce care spera că suna înghețată.

Spre dezamăgirea ei, Grig zâmbi doar ironic, iar ea se smulse din strânsoare, ieșind și trântind cu putere ușa. Spera din toată inima că i-o trântise în nas.

În bucătărie, verifică în ce stare se află mâncarea pe care tocmai o terminase de preparat și adună hainele uscate. În interior fierbea de furie, dar se străduia să păstreze un exterior calm. Dar era calmul furiei– furie cauzată în primul rând de incapacitatea ei de a-și controla emoțiile.

Îl urăsc, își spuse ea. Totul era bine, înainte de întoarcerea lui. Pusesem totul la cale în minte, chiar o făcusem. Sau încă mai știu ce vreau, nu-i așa? Nu, nu mai știu... la naiba cu el. Oh, Doamne! De ce prezența lui mă face să nu mai știu pe ce lume sunt? Dacă ar mai fi rămas departe încă o zi, știu că mi-aș fi dat foarte bine seama ce simt și aș fi putut să controlez acest sentiment ciudat. Of, inimă, de ce nu încetezi să bați nebunește? Refuz să las un tiran îngrozitor ca acest Grig Jacobsen să mă tulbure și să-mi dea viața peste cap.

Dar simpla lui prezență în apartament o făcea să se simtă emoționată, ca și cum un fluture uriaș și-ar fi scuturat aripile în scobitura stomacului ei, făcând-o să se simtă ametită, mai vie ca niciodată și mereu incredibil de sensibilă la orice din jurul ei. Simțea că, dacă o va atinge în această clipă, o să se spargă în mii de bucăți. Creierul ei ura inima prea slabă, care avea o astfel de reacție la apropierea lui.

Kate își dădu seama de prezența lui în spatele ei fără să se întoarcă. Putea să-i simtă ochii cercetători, iar firele de păr de pe gât i se ridicară, ca și cum ar fi fost atinsă de un curent electric. Se întoarse încet cu fața spre el.

Bărbatul o privea cu un zâmbet ironic.

– Foarte domestic, sosi comentariul lui cu voce înghețată. Dar va trebui să termini cu altă ocazie. Avem la dispoziție jumătate de oră să ne pregătim– ieșim în oraș.

Ochii tinerei se măriră, iar inima îi bătu mai tare în piept.

– Nu vreau să merg nicăieri, declară ea cu calm, bucuroasă că vocea nu-i trăda tensiunea.

Cum îndrăznea să-i dea ordine?

– Nu vreau să ne certăm, vreau doar să fii îmbrăcată și să te faci frumoasă în jumătate de oră. Mergem mai întâi la o expoziție de artă, apoi la cină. Nu te obosi, o întrerupse el văzând-o că vrea să protesteze. Numai fă ce-ți spun.

– Nu vreau! Am planuri pentru această seară. Nu trebuia să fii acasă, așa că mi-am făcut planuri și singură.

Era hotărâtă să nu-i lase plăcerea să afle că planificase doar o seară liniștită în fața televizorului.

– Renunță la ele, în acest caz, ridică el din umeri. E important.

– Nu pot, și nu vreau. N-ai cum să mă obligi, răspunse ea cu încăpățânarea unui copil, dar simțind că hotărârea ei se clatină.

– Oh! Pentru numele lui Dumnezeu! murmură el dezgustat. Vrei, te rog, să vii cu mine?

Vocea lui era cea a unui adult care i se adresează unui copil obraznic.

– Vezi, te-am rugat frumos! Dar dacă nu vrei să vii, adăugă el ridicând din umeri, cred că vei fi nevoită să treci singură de o altă furtună... Îți promit că-ți va face plăcere. Poate chiar vei întâlni oameni interesanți.

– Bine, bine... fu ea de acord în cele din urmă.

– Acum nu mai ai foarte mult timp la dispoziție, după toată această discuție, așa că e cazul să te grăbești, ordonă el.

Cât poate să fie de arogant!

Dar ochii tinerei străluciră când se privi în oglindă, încântată în cele din urmă că se întorsese și, chiar dacă nu era prea prietenos, totuși stătea de vorbă cu ea. Vorbea! Din punctul ei de vedere, avea cea mai seducătoare voce pe care o auzise vreodată. Încercând din răsputeri să nu se mai gândească la el, intră sub duș.

Cântând încet, tocmai își dădea cu loțiunea favorită de corp, când Grig bătu la ușa de la baie.

– Mai repede, te rog! Am și eu nevoie de duș!

Părea încă destul de supărat, iar un gând poznaș o făcu pe Kate să-l provoace:

– O să mai dureze puțin, răspunse ea cu dulceață. Trebuie să-mi usuc părul.

Își acoperi gura cu palma ca să-și ascundă chicotitul amuzat, în timp ce asculta cu atenție la ușă înjurăturile lui înfundate.

Acoperindu-se cu un prosop, hotărî că, dacă tot vrea să-l facă să aștepte, ar fi mai bine să nu piardă timpul degeaba și începu să se machieze.

Ușa dinspre camera ei se deschise brusc, iar Grig apăru în fața ei, ca un uriaș amenințător. Își dădu seama că-l păcălise de la prima privire.

– Mincinoasă mică! se răsti el. Ar trebui să fii bătută la fund pentru păcăleala ta, dar o să mă mulțumesc să te dau afară ca să pot să-mi fac dușul. O să mă descurc mai târziu cu tine, încheie bărbatul cu o amenințare.

Mâna lui se întinse s-o prindă și s-o scoată din baie, dar ceasul i se agăță de marginea prosopului, iar Kate încremeni când se pomeni goală în fața lui.

Ochii lui, cenușii din cauza mâniei și a dorinței, urmăriră linia corpului ei, întârziind pe sâni. Analiza lui era deliberată, mulțumit de reacția pe care o provoca asupra ei.

Kate avea impresia că mâinile lui i se plimbă pe corp, atât de intensă era privirea lui, ca și efectul asupra simțurilor ei răvășite. Simțea că ochii lui o ardeau. Nu putea să se miște. Respira greu, iar picioarele refuzau s-o asculte.

Încet, fără să-și desprindă nici măcar o secundă privirea de corpul ei, Grig desfăcu prosopul agățat de cureaua ceasului și o acoperi cu el, întârziind cu degetele pe sânii ei, în timp ce răsucea colțurile prosopului. Murmură încet câteva cuvinte care păreau să fie „mai târziu", înainte s-o împingă încet din cameră, mângâindu-i încet spatele.

Mâinile tremurătoare și inima care bătea să-i spargă pieptul o făcură să se îmbrace cu greu. Dar în cele din urmă reuși să se aranjeze satisfăcător, cu excepția fermoarului de la rochia elegantă, pe care dăduse salariul pe o săptămână. O păstrase pentru Howard, dar ceva o îndemnase s-o poarte în această seară. Știa că decolteul adânc îi punea în valoare silueta, iar partea de jos a rochiei se mula ademenitor pe șolduri. Dar degetele ei aproape amorțite reușiseră să blocheze fermoarul, care prinsese o parte de material. Nu reușea în nici un fel să-l desprindă.

Era într-un impas: nu reușea să ridice fermoarul, dar nici să dea jos rochia. Frustrată și iritată, aproape la limita lacrimilor, se întoarse și se răsuci, dar fără nici un rezultat.

Grig bătu la ușă, dar intră imediat, fără să aștepte.

– Nu ești gata? Sau te joci din nou cu nervii mei?

Kate încremeni. De ce trebuia s-o găsească astfel? Într-o zi, totul o să meargă bine în preajma lui, își promise ea. Într-o zi, o să vadă că sunt în stare să am grijă de mine!

– Stai nemișcată. O să mă ocup eu de asta, ordonă el.

Mâinile lui erau blânde în timp ce scoase cu grijă materialul blocat și eliberă fermoarul. Kate se bucură de atingerea mângâietoare, urându-se

pentru slăbiciunea ei. Bărbatul ridică fermoarul și netezi cu grijă materialul. După ce termină, depuse un sărut ușor pe ceafa ei expusă, trimițând fiori de-a lungul spatelui ei și făcându-i inima să i se oprească în piept.

– Gata, am rezolvat, anunță el, întorcând-o cu fața. O să fie bine. Să mergem.

Tonul lui calm și expresia liniștită de pe figura ei o iritară din nou. Cum putea s-o facă să-și piardă capul într-un asemenea hal? Acest bărbat nu simțea nimic pentru ea, dar reacționa la atingerea buzelor lui ca o adolescentă îndrăgostită pentru prima oară. Femeile mature nu se îndrăgostesc de bărbații care nu simt nimic pentru ele. Oricum, nu dacă au ceva rațiune, se certă tânăra singură. Tot ce vrea acest misogin e o cucerire rapidă, ca să adauge o altă crestătură pe răbojul cuceririlor, clătină ea din cap enervată, în timp ce-l urma spre mașină. Dar o voce mică îi șoptea că se oprise singur în noaptea furtunii. Nu vrusese să-l oprească, știa că nu asta își dorea. Chiar în această clipă, se simțea oarecum vinovată pentru că undeva în inima ei își dorea să n-o fi făcut.

Un lucru este sigur, hotărî ea, îndepărtând vocea aceea sâcâitoare și recăpătându-și calmul. Sheila se înșelase. Nu sunt îndrăgostită de el și nici nu voi fi vreodată. Poate că este bărbatul perfect pentru vreo femeie, dar acea femeie nu sunt eu.

Nu înțelegea însă de ce fluturii din stomacul ei refuzau să doarmă, ci se treziră la viață în clipa în care mâna lui îi atinse genunchiul, dorind să schimbe viteza.

Mașina opri în fața unei clădiri moderne din cărămidă, aflată în centrul orașului. Deasupra intrării era desenată emblema unei companii aeriene foarte cunoscute. Oamenii intrau în grupuri mici dar numeroase și, oricât era de curioasă, Kate refuză să întrebe unde se duceau.

Grig îi prinse umărul ca s-o conducă, dar ea se retrase, încă supărată din cauza felului în care se purtase cu ea și nesigură de cum va reacționa la furtuna de emoții declanșată de apropierea lui.

Ridică privirea spre el, incoștientă de lucirea de încântare din ochii ei. Era atât de atrăgător, de mascul, de sigur pe el. Chiar și îmbrăcat într-un costum ușor de vară, avea atitudinea unui bărbat care știe că este plăcut de femei. Inima tinerei se strânse, știind foarte bine că era de acord. Dintr-un motiv neclar, era copleșită de faptul că, deși nu avusese de ales, era totuși femeia cu care era în această seară.

Se opriră la intrare ca să facă loc unui alt cuplu să intre, iar Grig se aplecă să-i șoptească la ureche:

– O să-i cucerești pe toți, draga mea. Ești strălucitoare!

Ridică privirea spre el, văzându-l că urmărește încântarea de pe figura ei.

– Nu mi te împotrivi, continuă el pe același ton. Nu acum... poți s-o lași pe mai târziu.

Îi prinse din nou mâna deasupra cotului, iar atingerea lui făcu ochii ei să pară și mai strălucitori. Kate nu mai protestă de data asta, pășind încet, de parcă ar fi plutit deasupra covorului.

O voce stridentă o aduse înapoi pe pământ:

– Kate! Kate Rhodes! Nu mi-ai spus că vii la Darwin!

Capul tinerei se întoarse spre silueta înaltă a Nolei Stephens, care se îndrepta spre ea prin mulțime.

– Bună, Nola. Nu știam că vii și tu, ți-aș fi spus. De când ești aici?

– Oh, am reușit să-i fac pe cei de la birou să mă trimită pentru câteva zile. Aveam oricum de rezolvat niște probleme la sol, așa că nu puteam zbura. Cel puțin am timp să mă bucur un pic de acest loc. De câte ori am ajuns aici cu avionul, n-am avut destul timp pentru a vizita orașul.

Kate se întoarse spre Grig, ca să facă prezentările, dar el dispăruse în mulțime. Nola era o însoțitoare de zbor pe care ea și Howard o cunoșteau de la Sydney și, chiar dacă nu era tocmai o prietenă, era mai mult decât o simplă cunoștință.

– Ce te aduce aici în această seară? o întrebă Nola cu vocea ei răgușită, care se potrivea de minune cu starea ei permanentă de agitație.

Înainte să poată răspunde la această întrebare, Grig li se alătură, ținând două pahare de vin:

– Grig, dragule! exclamă femeia. Sunt sigură că nu sunteți împreună, nu? Unde e Howard?

– Bună, Nola, răspunse Grig, oarecum nemulțumit. Nu știam că vă cunoașteți.

– Ne-am întâlnit în Sydney și avem prieteni comuni, răspunse Kate în locul ei.

– Chiar mă gândeam la tine ceva mai devreme, spuse Nola, întorcându-se spre prietena ei și ignorându-l pe Grig. Pentru că mi-ai dat numărul de telefon al lui Howard, am încercat să dau de el de fiecare dată când am trecut pe aici, dar se pare că n-am avut niciodată ocazia. Am încercat să dau și astăzi de el, dar se pare că e plecat. Păcat.

Bărbatul de lângă ele tuși brusc, iar când Kate privi spre el, tocmai scotea batista din buzunar.

– Îmi pare rău, doamnelor, se scuză el. Băutura a intrat pe unde nu trebuia.

– Grig e foarte drăguț și-mi arată locurile, în timp ce Howard se află într-o patrulare, îi explică tânăra Nolei, aruncând o privire ironică spre gazda ei.

– Ce noroc pe tine, răspunse femeia, fluturându-și genele lungi în direcția lui Grig. Poate că, după întoarcerea lui Howard, o să-mi arate și mie locurile.

– Nola, draga mea, am impresia că voi fi destul de ocupat pentru o vreme, replică bărbatul.

Spre surprinderea ei, Kate văzu că își încleștase maxilarul.

– Chiar așa, dragul meu Grig? întrebă Nola cu ochi mari.

El o privi cu răceală și continuă cu o voce de gheață:

– Da, Nola, așa este. Și, draga mea, aș aprecia dacă ți-ai aduce aminte ce ți-am spus data trecută când ne-am întâlnit.

Tânăra simțea tensiunea dintre cei doi, dar nu înțelegea despre ce este vorba. Reacția Nolei la cuvintele lui o făcea să suspecteze că erau de fapt o amenințare sau un avertisment, dar nu-și dădea seama ce anume putea fi. Ei bine, își spuse ea, nu este treaba mea.

– Să-ți aduc ceva de băut, Nola, declară Grig netulburat, iar tensiunea scăzu odată cu plecarea lui.

Nola îl urmări cu privirea.

– E un ticălos arogant, nu-i așa? ridică ea din umeri. Cum îl suporți?

– Oh, nu prea îl iau în serios, răspunse Kate, evitând privirea femeii din fața ei.

– Să-ți spun ceva, Kate, zâmbi Nola, vorbind pe un ton conspirativ. Mâine seară dau o petrecere în casa unor prieteni. De ce n-ai veni cu mine? Asta dacă n-ai alte planuri, desigur, adăugă ea cu subînțeles. Sau, mai bine spus, dacă reușești să scapi de sub supravegherea mărețului Grig Jacobsen.

– Nola, de fapt Grig îi face un serviciu lui Howard, având grijă de mine câtă vreme el e plecat în patrulare. Nu trebuie să fac nimic din ce-mi spune, răspunse Kate, uimită de tonul prietenei ei. Dacă pot, voi veni. De fapt, mi-ar face mare plăcere. Pot să te anunț mâine dacă e posibil să vin?

– Nu-ți face probleme din acest motiv. Doar vino, dacă poți. Uite, o să-ți dau adresa.

Femeia scoase din poșetă un carnețel și scrise repede o adresă.

Rupse pagina și i-o întinse tinerei.

– Poftim, ne vedem mai târziu.

Nola dispăru cu o mișcare rapidă, lăsând în urmă un val de parfum.

Grig se întoarse cu un alt pahar de vin.

– A plecat deja? întrebă el încântat.

Kate simți că era bucuros să vadă că Nola plecase și ajunse la concluzia că e mai bine să nu-i spună nimic despre invitația făcută de aceasta. Poate că mâine seară nu va fi aici, deci nu va trebui să-i spun, se gândi ea, surprinsă că nu voia să-i spună. Într-un fel, simțea că nu va fi de acord.

– Să ne uităm la picturi, propuse el, prinzând-o de cot și conducând-o prin mulțime spre locul în care erau dispuse operele de artă.

Picturile erau aranjate cu mult gust de-a lungul unui perete al încăperii, unele așezate pe suporturi speciale. Toate impresionau prin intensitate. Una dintre ele atrase atenția tinerei– era un peisaj marin intens, care emana vitalitate și energie. Marea aproape se revărsa peste rama tabloului, iar pescărușii păreau atât de reali, încât aveai impresia că le vei auzi țipătul.

– Grig! exclamă ea încântată. E Fanny Bay, așa cum se vede de la balconul apartamentului. Oh, e minunată! Oare e de vânzare? Crezi că mi-o permit?

– De ce nu te uiți mai întâi la restul? spuse el amuzat. Poate că-ți va plăcea mai mult alta.

– Sunt de vânzare?

– Da, sunt. E o expoziție privată pe care compania aeriană a fost de acord s-o găzduiască pentru că managerul este bun prieten cu artistul și pentru că un procent din vânzări va fi depus într-un fond pentru persoanele defavorizate.

– Sunt minunate, atât de vii și de puternice. Artistul are probabil o personalitate puternică, dacă picturile lui arată astfel.

– Dacă aș fi spus eu asta, râse el, m-ai fi crezut un misogin.

Plimbându-se printre picturi, Kate se pierdu în lumea artistului, copleșită de un sentiment ciudat că-l cunoaște deja. Nu că îl cunoaște ca persoană, ci într-un mod mai profund, pe care nu-l putea explica. Părea să fie capabil prin opera lui să înțeleagă în profunzime subiectele pe care le trata.

Pictase în general peisaje marine, dar printre ele se aflau și câteva desene ale unor păsări, foarte asemănătoare cu cele pe care le văzuse împreună cu Grig la Humpty Doo.

Aproape de ieșire, se găsea o pictură mică, dar care îi tăie respirația. Era un desen al unui cuplu de brolgas care dansa. Desenul emana o senzualitate aparte, aproape tandră, iar Kate se apropie mai mult, încercând să descifreze semnătura artistului. În colțul fiecărui picturi se găsea un set de inițiale care nu putea fi decât G. J. Nesigură că e vorba despre aceeași persoană care a pictat toate tablourile, studie din nou perechea de păsări. Simțea că artistul descoperise o parte din sufletul lui în aceste picturi. Celelalte erau puternice, hotărâte, virile, în timp ce pictura păsărilor scotea în evidență o parte mai blândă, aproape vulnerabilă a sufletului lui, ca o parte opusă a unei monede. Acest bărbat trebuie să fie foarte complex, își spuse ea, și cred că e un iubit minunat. Se îmbujoră, uimită că o preocupa atât de mult un străin la care se gândea în acești termeni, deși nu-l cunoscuse niciodată.

Dar, dacă picturile lui au un astfel de efect asupra privitorilor, înseamnă că e foarte talentat. Respiră ușurată, încântată că reușise să-și raționalizeze sentimentele.

Căută din priviri prin mulțime silueta lui Grig, care o lăsase să se uite singură la picturi. Poate că artistul este aici, iar el îl cunoaște, își spuse ea. Trebuie neapărat să cunosc un bărbat care este în stare să picteze astfel.

Îl descoperi cufundat într-o discuție cu un bărbat pe care nu-l mai văzuse vreodată și se strădui să-și facă loc printre reprezentanții presei, adunați în preajmă, hotărâtă să-i ceară ajutorul să achiziționeze pictura cu păsările. Când se mișcă mai aproape, încă ezitând dacă să-l deranjeze sau nu, auzi cuvintele străinului:

– Grig, când o să renunți la Marină și să pictezi tot timpul? Știi foarte bine că poți s-o faci și să câștigi mult mai bine.

– Poate că o voi face, într-o zi. E o pasiune care îmi face plăcere, dar încă nu știu dacă o pot face tot timpul.

– Ești nebun, clătină bărbatul din cap. Uite ce prețuri au picturile tale! Tipul acela de la galeria din Sydney spune că poate vinde câte îi dai, chiar a vorbit despre un contract pentru un număr de picturi pentru o firmă cunoscută de decorațiuni interioare. N-ai rămâne niciodată fără bani, ba chiar cred că te vei îmbogăți.

Kate nu putea să creadă. Grig era artistul! Acum își dădea foarte bine seama de ce simțise în fața picturilor că-l cunoaște pe acest bărbat, dar nu și-l putea imagina exprimând sentimente atât de puternice, cum reieșeau din tabloul cu cei doi brolgas. Era foarte clar că exista o parte din Grig Jacobsen care rămânea bine ascunsă.

El o surprinse prinvindu-l și se scuză, apropiindu-se de ea.

– Mai vrei să bei ceva?

– Grig, picturile astea sunt ale tale, declară ea uimită.

– Mda, mormăi el, e pasiunea mea.

– Dar sunt minunate! Ai putea fi un artist de marcă, dacă ai dori.

– Poate voi fi, la un moment dat. Pe moment, rămâne o pasiune și o modalitate de relaxare. Haide să vorbim cu oamenii, apoi vom merge la masă.

Tânăra reținu comentariile pe care voia să le facă în legătură cu picturile lui, dându-și seama că nu voia să stea de vorbă despre acest subiect, spunându-i doar că vrea să cumpere pictura cu cele două păsări. El se îndreptă spre bărbatul cu care stătuse de vorbă și-i spuse câteva cuvinte, apoi se întoarse s-o anunțe că s-a rezolvat. Imediat, bărbatul așeză lângă pictură o etichetă pe care scria „vândut".

– O să-l primești peste două zile, explică Grig. Expoziția durează până în weekend.

– Dar trebuie să dau acum banii, nu-i așa? întrebă ea.

– Ți-am spus deja că e aranjat, replică el oarecum enervat, iar Kate nu mai spuse nimic, hotărâtă să vorbească despre subiectul acesta când va fi mai ușor de abordat.

Plecară destul de repede de la expoziție, iar Grig o conduse la un restaurant cu specific marin, aproape de locul în care avusese loc expoziția. Era destul de aproape să meargă pe jos, iar el o ținu de mână în vreme ce pășeau încet pe străzile pustii ale orașului.

Mintea tinerei era plină– de picturi, de sentimente pe care nu știa cum să le analizeze și nici nu voia. Nu acum, cel puțin. Mâna lui care îi cuprinsese degetele era caldă, iar pielea ei reacționa la atingere. Încercă să se prefacă neafectată, știind că pentru el nu însemna nimic. Mai ales că părea mulțumit de acest semn minim de afecțiune. Se gândi că, împreună cu admirarea tabloului care era de acum al ei, această plimbare va fi una dintre amintirile ei cele mai prețioase, pe care o va păstra în inimă. Poate că, într-o zi, o să-i povestească despre această aventură propriei fiice. Nu se sperie să-și dea seama că planifica un viitor fără acest bărbat. Știuse tot timpul că e imposibil să aibă vreun viitor împreună, așa că singurul lucru posibil e să acumuleze cât mai multe amintiri plăcute.

Era ciudat de liniștitor să fi ajuns la această concluzie, ca un soi de paradox. Cu toate acestea, viața merge înainte, iar Kate nu și-o putea imagina fără o familie, iar pentru asta trebuie să se mulțumească și cu a doua soluție. Zâmbi ușor. A doua soluție! Sheila avusese dreptate, era îndrăgostită de el. Poate că încă mai simțea ceva pentru Howard. Cea mai bună soluție să-l uite va fi să se căsătorească. Dar în această seară își va accepta sentimentele și se va bucura de prezența singurului bărbat din lume pe care-l iubea din toată inima. Howard sau oricare alt bărbat care îi va lua locul va trebui să fie mulțumit cu ce mai rămâne, pentru că întotdeauna o mare parte din inima ei va aparține lui Grig.

Ce prostie! se certă singură, conștientă de gândurile acestea. Nu-l iubești! E de vină căldura și fascinația exotismului. Trezește-te, fetițo, ai făcut febră tropicală și delirezi! Își smulse mâna din strânsoarea lui, care era capabilă să-i transforme mintea într-o lume de visare, departe de viața adevărată.

Nu trebuie să-l mai las să mă mai atingă, hotărî ea. Tot ce simt pentru el este pur fizic, iar dragostea este mai mult decât atât. Dragostea seamănă mai mult cu ce împărtășesc împreună cu Howard. Ceva mai mult. Ce am avea eu și Grig dacă ar muri dorința fizică? se întrebă ea. Nimic. Nici măcar nu-mi place. Iar el nu mă poate suporta, cea mai mare parte din timp.

Sosirea la restaurantul numit Rock Oyster întrerupse șirul gândurilor ei și, spre amuzamentul ei secret, era mulțumită să lase deoparte gândurile și să se concentreze pe lucruri de zi cu zi. Grig o conduse la masă și se scuză pentru câteva minute, în timp ce traversă strada să cumpere o sticlă de vin. Nu o deranja absența lui, ci rămase tăcută, urmărind cuplurile de la mesele vecine. Localul era destul de aglomerat și probabil că făcuse rezervare, pentru că mulți clienți sosiți fură refuzați.

Grig se întoarse și dădu sticla de vin chelnerului, apoi i se alătură la masa din colț pentru două persoane din colț. Era într-o zonă mai întunecată, oarecum separată de restul meselor mai mari, iar lumânările creau o atmosferă romantică.

Vorbiră puțin în timpul aperitivului compus din stridii, iar Grig părea mulțumit să nu încerce s-o forțeze să converseze, ci doar să se relaxeze și să mănânce. La un moment dat, degetele lui îi atinseră mâna în timp ce turna vin în pahar, iar Kate ridică privirea descoperind că o privea cu atenție. Își retrase mâna, dar el nu făcu nici un comentariu.

Meniul era foarte variat, iar tânăra acceptă propunerea lui să încerce specialitatea casei, alcătuită dintr-un platou cu toate varietățile de pește și fructe de mare.

După ce terminară de mâncat, Kate hotărî că e timpul să încerce să stea de vorbă. Străduindu-se să găsească un subiect destul de neutru sau de inofensiv, îl întrebă despre pictură:

– N-am văzut nici un fel de material pentru pictură în apartament. Nu le ții acolo?

– Le păstrez pe vapor. Acolo îmi găsesc cel mai des subiectele, așadar acolo pictez.

– Dar păsările?

– Uneori iau un caiet de schițe și încep să pictez ceva acolo, dar întotdeauna termin pe vapor.

– Dar nu e greu să pictezi la bord? continuă ea să întrebe, străduindu-se să mențină conversația pe linia de plutire.

Dintr-un motiv sau altul, el nu dorea să vorbească.

– Nu pictez decât când am ancorat undeva, explică bărbatul, apoi adăugă, ca și cum ar fi simțit nevoia să dea și explicații suplimentare: ador marea. De aceea m-am înrolat în Marină. De aceea o pictez.

Nu mi-am pierdut niciodată dragostea pentru ea.

Se opri brusc, luând o înghițitură de vin. Era ca și cum se gândește că a dezvăluit o parte prea mare din sufletul lui, își spuse ea. Pare să fi spus cuvintele cu greutate, ca și cum i-ar fi fost smulse cu cleștele.

– Dacă tot vorbim despre Marină, spuse Kate, am uitat să te întreb: de ce te-ai întors atât de repede?

Figura lui se întunecă, iar ochii îi străluciră periculos.

– Probleme, mârâi el.

– Îmi pare rău.

Nu se putea gândi la nimic potrivit se spus, iar expresia lui o făcea să se teamă de o izbucnire de furie.

– Ar fi mai bine să plecăm, declară el. Mâine trebuie să lucrez.

Făcu un semn spre chelner, cerând nota, apoi o conduse afară din restaurant, aproape împingând-o. Acum ce-am mai făcut? se întrebă Kate. Păream să ne înțelegem destul de bine. E imposibil; iar eu îmi imaginam că sunt îndrăgostită de el. Ce glumă bună!

Merseră spre mașină în tăcere, evitând cu grijă orice contact fizic. Grig nici măcar n-o ajută să urce, dar îi deschise portiera. Pe drumul spre casă, tăcerea părea aproape tangibilă. Un singur cuvânt ar fi de-ajuns să declanșeze o explozie, își spuse tânăra. Dar tot nu știa care era motivul.

Când ajunseră acasă, era deja enervată, iar mintea ei se învârtea în jurul problemei nou ivite. Nu voi fi tratată astfel, își spuse ea, nici de el, nici de oricare alt bărbat. Howard nu m-ar trata astfel, de ce ar face-o Grig? Ar putea cel puțin să-mi spună unde am greșit.

Își aruncă poșeta pe un scaun și se întoarse iritată spre el. Cu mâinile în șolduri, îl înfruntă:

– N-am mai întâlnit pe cineva imposibil ca tine! exclamă ea. Acum te porți aproape ca un om, iar în secunda următoare te închizi ca o stridie, iar

eu nu știu ce am făcut. Dacă am spus ce nu trebuie, ai putea cel puțin să-mi spui despre ce e vorba.

El o privi cu răceală.

– N-ai spus nimic greșit, clătină el din cap. Ar fi mai bine să uiți și să te duci la culcare.

– La naiba cu tine! se răsti ea, fără să știe ce să spună.

Dacă nu era vina ei, atunci din ce cauză se retrăsese și devenise tăcut?

– Bine, nu va mai trebui să mă salvezi din furtuni imaginare mâine seară, adăugă ea cu ironie. O să mă duc la o petrecere dată de Nola.

Brusc, bărbatul se apropiase de ea, privind-o de sus.

– Ce ai spus? întrebă el cu o voce dură.

– Mă duc la petrecerea Nolei, repetă ea, încântată că-l smulsese din tăcerea de nesuportat, chiar dacă părea să se fi enervat.

– Nu și dacă te pot opri, declară el cu răceală.

– Nu mă poți opri! Dacă vreau să mă duc, mă duc!

Se întoarse cu spatele, dar bărbatul o prinse de mână și o întoarse spre el, ridicându-i bărbia s-o privească în ochi. Privirea lui oțelită o străpunse, iar atingerea se îmblânzi, devenind aproape o mângâiere.

– Nu ți-ar plăcea la petrecerea Nolei. Crede-mă pe cuvânt, nu vreau să te duci.

Kate simți din nou fluturii din stomac agitându-se și vru să se apropie mai mult de el. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine să-și împiedice picioarele să tremure și să-și păstreze vocea fermă.

– Lasă-mă să plec, îi ceru ea. N-ai nici un drept să-mi spui ce să fac. Fac ce vreau, iar tu nu mă vei opri.

– Chiar așa? o ironiză el.

– Da, îl sfidă ea cu hotărâre.

Mâna lui îi părăsi bărbia, cuprinzând-o cu brațele și ridicând-o, în timp ce se îndreptă spre cel mai apropiat scaun cu ea în brațe.

– Te-am avertizat să nu fii obraznică. Mă refeream în același timp la sfidări, iar acum tocmai mi-am adus aminte că ți-am rămas dator cu ceva. E timpul să rectific asta, declară el, lovind-o peste fund, ca pe un copil.

Kate dădu din picioare, mușcându-și buzele. Nu voi țipa, își spuse ea cu hotărâre. Nu mă poate face să țip. Când o să-mi dea drumul, o să-l omor! Bătaia era mai degrabă umilitoare decât dureroasă, dar o afecta mult mai mult decât crezuse posibil.

Când o eliberă în cele din urmă, aproape își pierduse mințile de furie și se repezi spre el cu unghiile, ca o pisică. Grig îi prinse cu ușurință degetele, trăgând-o înapoi în poală.

– Pisică! râse el. Știu un fel foarte bun să tratez o femeie care se poartă astfel.

Buzele lui îi luară în stăpânire gura, sărutând-o violent și cu pasiune, aproape rănind-o.

Kate se luptă cu el în tăcere, trăgându-l de cămașă, zgâriindu-i pieptul, lăsând dâre lungi pe pielea bronzată. Dar nimic nu părea să-l oprească. Deveni din ce în ce mai pasionat, forțând-o să i se predea. Buzele o trădară, întinzându-se spre el, iar degetele începură să mângâie dârele roșii de pe pieptul lui.

Gemând în extaz, tânăra se apropie mai mult de el, întinzându-și palmele pe pieptul puternic, să poată mângâia o parte cât mai mare din pielea bronzată. Sărutările lui se îmblânziră, iar gura lui coborî încet spre gât, apoi înapoi spre obraji, atingându-i gropița din colțul buzelor.

Întregul ei corp fu cuprins de căldură, radiind în toate părțile, buzele ei căutând flămânde gura lui. Strânsoarea lui puternică se relaxă, iar mâinile cercetătoare îi străbătură corpul, atingându-i sânii prin materialul

subțire al rochiei. Nerăbdător, căută fermoarul rochiei, trăgându-l în jos, expunându-i pielea fierbinte atingerilor și mângâierilor lui.

Buzele lui străbătură linia corpului ei, oprindu-se pentru o clipă, depunând apoi câte o sărutare pe pleoapele ei închise, în timp ce mâinile lui îi scoteau agrafele din păr.

– Scutură-ți capul, comandă el cu voce răgușită.

Când o făcu, părul ei căzu în cascadă asupra lor, ca o perdea de mătase care îi cuprinse.

Fața și mâinile lui erau afundate în părul ei, bucurându-se de bogăția lui mătăsoasă. Mângâind-o febril, gemu adânc:

– Te vreau.

Apoi buzele lui luară din nou în stăpânire gura ei rănită, iar degetele cercetătoare urcară spre sâni.

Capitolul 6

Capul o durea îngrozitor, în timp ce se așeză în fața oglinzii, cu ochii închiși. Medicamentele pe care le luase în urmă cu o oră întârziau să-și facă efectul. Își masă încet tâmplele, sperând că va mai elibera din tensiune. De ce n-ar fi tensionată? Oricine ar fi, după acel fiasco din seara trecută.

Da, era cel mai potrivit cuvânt, fără îndoială. Tâmplele îi zvâcniră mai tare și încercă să-și alunge imaginile neplăcute din fața ochilor. Imagini care o făceau să-i fie rușine. Să-i fie rușine, dar să se simtă și dornică în același timp.

Oh, cum am putut să mă las dusă într-un asemenea hal? gemu ea. Nu e decât vina mea și, dacă e să fiu sinceră, poate că e mai bine așa. Imediat își aduse aminte tot ce se întâmplase seara trecută.

– Te vreau, gemuse Grig cu voce răgușită.

O ridicase în brațe, strângând-o cu putere și presându-i buzele învinețite de sărutări de gâtul lui.

Se simțise fericită, ușoară, în siguranță, dorită și iubită. Toate emoțiile acestea pozitive i se învârteau în minte, ca un caleidoscop. Ce o împinsese să-l tachineze tocmai atunci? Nu va ști niciodată.

Dar cuvintele îi ieșiseră de pe buze, printre hohote de râs:

– Acum pot să mă duc la petrecerea Nolei?

Reacția lui o șocase, arătându-i o parte din el despre care nu avea nici cea mai mică idee că există. Îl văzuse nervos, arogant, tăcut... iar uneori chiar tandru, dar niciodată într-o stare de mânie furtunoasă, ca acum.

Aproape o aruncase pe podea. Se împleticise, sprijinindu-se de ușa dormitorului, privindu-l cu ochi mari prin perdeaua de păr lung și negru, ca o cortină care ascundea goliciunea și durerea ei.

Cu mâinile în șolduri, o urmărise cu o privire atât de intensă și de disprețuitoare, de parcă i-ar fi făcut rău. Kate simțise ura izvorând din ochii lui, lovind-o fizic, ca un pumn. Era atâta dezgust în privirea lui, încât se temea că, dacă va face o mișcare, o s-o omoare.

– Actrița ironică, mormăise el. E încă unul din rolurile tale?

Ea clătinase din cap, mută, în timp ce inima ei striga: „Nu, nu!"

– Mulțumesc Domnului că s-a întâmplat acum. Cred că te-aș fi omorât dacă s-ar fi întâmplat mai târziu.

Cuvintele lui nu însemnau nimic, doar ura din priviri o atinsese.

– Ce-am făcut? suspinase ea, disperată.

– Nu-mi spune că nu știi! Știi foarte bine ce ai făcut. Presupun că la fel îl tachinezi și pe Howard, ca să obții ce dorești. Cât de departe mergi până când îl oprești?

Cuvintele lui o răneau ca niște cuțite.

– Nu voiam să fac nimic, se plânsese ea, cu capul sprijinit de ușa dormitorului și cu umerii scuturați de suspine. Nu voiam să te tachinez.

Abia reușea să vorbească, copleșită de intensitatea momentului.

El se întinsese spre ea, prinzând în pumn o șuviță groasă de păr. Kate gemuse de durere când trăsese cu putere, ridicând-o în picioare. Bărbatul avea dinții încleștați, iar pulsul bătea vizibil la baza gâtului lui.

Tânăra se ghemuise, departe de acest munte de furie.

– Îmi pare rău, nu mă răni, îl implorase ea. Îmi pare rău dacă am făcut ceva care te-a enervat.

Grig ridicase privirea spre ea, cercetându-i fața cu ochii lui albaștri și reci. Privirea se îmblânzise și pe buzele lui apăruse chiar urma unui zâmbet.

– Doamne, ce prostie! murmurase el ca pentru sine, cu o voce surprinzător de blândă, mângâindu-i obrazul. Chiar nu știi ce se întâmplă, nu-i așa? Biata pisicuță naivă.

Degetele lui se îndreptaseră spre părul ei, trăgând-o cu blândețe spre el și sprijinându-i capul pe pieptul masiv.

– Îmi pare rău. Nu sunt obișnuit să am de-a face cu fete ca tine. Știu că nu e o consolare, dar într-o zi vei afla care este problema. Dar cine știe, poate că nu vei înțelege niciodată.

Vorbise foarte încet, iar tânăra se străduise să înțeleagă, cu toată împotrivirea creierului amorțit.

– Nu mă urî, ci încearcă să uiți că s-a întâmplat așa ceva, continuase el, depunându-i o sărutare ușoară pe frunte. Du-te la culcare, pisicuță. Nu, nu spune nimic, fă doar ce-ți cer. Dacă vrei să te duci mâine la Nola, n-ai decât. Eu voi fi aici, dacă ai nevoie de mine.

Se răsucise pe călcâie și o lăsase singură. Kate se împleticise spre camera ei și se aruncase pe pat, copleșită.

Cu un efort, reveni în prezent. Știa că acum va trebui să se ducă la petrecere, chiar dacă nu știa prea bine ce vrea. Trebuia să-i arate că nu e o școlăriță care are nevoie tot timpul de un însoțitor. Va trebui să zâmbească, să pretindă că seara trecută nu existase– Dumnezeu știe cum va reuși s-o facă. N-o s-o uite toată viața; într-un fel, nu voia s-o facă.

Mai luă două aspirine din sticluța de pe masă, apoi întinse pe pat rochia pe care o alesese pentru această seară. Ultima soluție să-și revină era un duș rece.

***

Taxiul o lăsă în fața casei a cărei adresă o primise de la Grig. Clădirea era luminată și muzica răsuna cu putere din interior.

Rămase o clipă în fața casei, temându-se puțin să intre singură. Verifică repede ținuta pe care o purta: rochie strâmtă, verde smarald, lungă până la jumătatea pulpei. Poate că era o ținută prea pretențioasă pentru Darwin. Părul îl ridicase într-un coc lejer, din cauza căldurii. Dar nu e foarte sofisticată, își spuse în cele din urmă. Purta sandale cu tocuri înalte, de aceeași culoare. Orice alt tip de sandale ar fi stricat efectul. Mama ei spunea mereu că e mai bine să fii prea bine îmbrăcat, decât mai prost decât ceilalți.

Îndreptându-și umerii și respirând adânc, intră în grădină.

Urmă sunetele care veneau dinspre piscină, unde aproape douăzeci de persoane dansau sau stăteau de vorbă. Câțiva înotau. Spre ușurarea ei, descoperi că majoritatea femeilor era îmbrăcate asemănător cu ea, deși poate puțin mai lejer. Așadar, înainte să fie observată, se ascunse în spatele unui copac și își scoase colierul și cerceii, care îi transformau ținuta într-una prea pretențioasă. După ce le puse în poșetă, își îndepărtă și clamele care îi țineau părul, permițându-i să cadă liber pe umeri. Își scutură capul și apoi își aranjă buclele de pe frunte. Apoi, mulțumită că arăta potrivit pentru o astfel de petrecere, făcu un pas înainte, căutând-o pe gazda ei.

Kate o descoperi pe Nola de partea cealaltă a piscinei și-i făcu un semn cu mâna. Nola se îndepărtă de grupul din care făcea parte și se îndreptă spre ea.

Tânăra își urmări prietena îndreptându-se spre ea și-i admiră deschis ținuta. Gazda, întotdeauna elegantă, arăta foarte atrăgătoare într-o fustă albă, lungă până la podea, mărginită de o dantelă roșie. În sus purta un sutien de la un costum de baie, perfect asortat cu fusta, și care demonstra că Nola nu trebuia decât să renunțe la fustă, pentru a se bucura de o baie. Fusta largă se lipea seducător de picioarele lungi, unduindu-se în ritmul mersului, iar combinația făcută între fusta albă, bronzul pielii și părul de un blond deschis, atrăgea privi admirative.

– Ai reușit să ajungi, Kate. Minunat! exclamă femeia, conducând-o spre un grup de invitați. Dragii mei, declară ea, v-o prezint pe Kate Rhodes, o prietenă din Sydney. Kate, ei sunt prietenii mei!

Nola striga aproape, încercând să depășească zgomotul provocat de amestecul muzicii cu vocile umane, iritând-o. Kate își aduse aminte că Nola avea obiceiul să țipe după câteva pahare de băutură și, privind în jur, își dădu seama că toți invitații păreau să fi băut de ceva vreme. Din câte se părea, nu semăna cu petrecerile la care obișnuia să se ducă. Dar orice ar fi, trebuie să rămână, își spuse ea cu hotărâre. Nu avea de gând să se ducă acum acasă, să-l audă pe Grig comentând: „Ți-am spus eu!".

Se îndreptă spre barul improvizat la marginea piscinei, luându-și un pahar de vin. Privind mulțimea din jur, bău încet, întrebându-se cum va petrece timpul înainte să se poată scuza și să plece fără s-o jignească pe Nola. Oricum, nu voia să ajungă atât de repede acasă, încât să-l facă pe Grig să râdă de ea.

Urmări cum se formau și se destrămau grupurile. Fiecare dintre acestea se forma în jurul unei fete strălucitoare, îmbrăcate ademenitor. Îi aduceau

aminte de flori înconjurate de roiuri de albine, iar bărbații treceau de la una la alta ca niște albine în căutare de miere, părând incapabili să decidă care este mai dulce. Kate observă că erau destul de puține femei la petrecere, dar își aminti că aflase deja că în această zonă există mult mai mulți bărbați decât femei, procentul fiind de zece la unu. Probabil că este cel mai potrivit loc pentru fetele singure, își spuse ea. Acum își dădu seama de ce Nola dorise să stea o vreme în oraș.

La câteva minute după sosire, Kate se trezi înconjurată de bărbați și începu să se simtă bine, chiar dacă nu era genul care flirtează. Dar fără să-i pese dacă trimite sau nu semnale greșite, se lansă în acest joc, dornică să-și dovedească– și într-un fel ciudat, să-i dovedească lui Grig– că era capabilă să se descurce într-o astfel de situație.

Un bărbat care părea foarte tânăr, îmbrăcat în pantaloni scurți și o cămașă cu flori, își făcu loc printre bărbații care o înconjurau.

– Fiți atenți, spuse el, adresându-se tuturor celor din jur, această doamnă– după cum puteți vedea, este o doamnă– e o veche prietenă de-a mea. Dacă nu vă deranjează, o voi monopoliza pentru o vreme.

Replica lui îi făcu pe ceilalți să murmure nemulțumiți. Dar el continuă:

– Haide, băieți, lăsați-i timp să respire. Nu ne-am văzut de secole. Nu puteți să nu-mi acordați jumătate de oră cu ea. O să aveți destul timp după aceea.

– Dar nu te-am mai văzut niciodată în viață! exclamă Kate, după ce rămase singură cu el.

– Nu, desigur, râse el. Dar nu mă poți învinovăți că mă străduiesc să-i depășesc pe ceilalți, când femeile frumoase ca tine sunt atât de rare pe aici.

Tânăra se îmbujoră, iar el o conduse din fața barului într-o zonă mai întunecată, din apropierea unui tufiș încărcat de flori din care rupse un boboc, așezându-l în părul ei bogat, în spatele urechii stângi.

– Sper că e urechea cea bună, murmură el. Nu-mi pot aminti niciodată care este obiceiul în cazul femeilor care sunt deja ocupate.

– Credeam că e un obicei polinezian, replică ea, făcând câțiva pași spre lumină și relativă siguranță. Oricum, sunt deja ocupată, așa cum spuneai ceva mai devreme.

– Cine este norocosul? întrebă însoțitorul ei, privind în jur să se asigure că nu e atacat de un prieten gelos.

– Nu cred că-l cunoști. Și nu te mai uita în jur, nu e aici, râse Kate.

– Mulțumesc cerului! Dar o să mă crezi un zăpăcit, dacă fac astfel de acrobații ca să stau de vorbă cu tine și nici măcar nu mă prezint. Sunt Peter McCann, la dispoziția ta, declară el părând ușurat.

– Încântată, Peter McCann, răspunse ea, simțindu-se mai în siguranță după ce reușise să ajungă la bar. Eu sunt Kate, Kate Rhodes.

– Sunt foarte încântat să te cunosc, Kate Rhodes, făcu bărbatul o plecăciune, accentuând cuvântul „foarte".

Kate își bău vinul încet, întrebându-se de ce avea un sentiment de teamă în legătură cu acest tânăr, care părea fermecător. Putea să accepte invenția lui și povestea spusă restului bărbaților. Dar nu știa nici ea de ce simțea un soi de amenințare ascunsă în purtarea lui aparent degajată.

– E o încântare să cunosc o nouă locatară pe ringul din Darwin, chiar dacă este ocupată, spuse el. Dar nu prea cred că va mai fi așa multă vreme, dacă rămâi o vreme pe acest ring. Nici una dintre ele n-o face.

– Da? întrebă Kate, sperând să afle la un moment dat despre ce vorbea, fără să ofere prea multe informații despre ea.

– Cred că ești nouă în acest joc, dădu el din cap. Toate fetele știu că logodnele se rup după vreo două plimbări pe ringul din Darwin, și nu prea cred că ești o excepție.

– Par chiar atât de conformistă? întrebă Kate, zâmbind mulțumită deoarece nu părea să știe prea multe despre ea.

– Nu e vorba despre asta, răspunse el. E doar faptul că ești mai mult decât atrăgătoare, drăguță și inteligentă, având un aer de „foc și gheață" care va înnebuni populația masculină din Darwin, flămândă de companie feminină.

Kate zâmbi la auzul cuvintelor de laudă, aducându-și aminte că Grig îi spusese pe vapor că e înghețată, apoi începuse tot el să dovedească opusul. Își spuse să înceteze să se mai gândească la el, dar totul părea să-i aducă aminte de ceva făcut sau spus de el. Astfel, se simțea prinsă într-o capcană de emoții puternice, pe care nu putea să le controleze. Era însă hotărâtă să reușească. Grig Jacobsen nu e decât un diavol arogant, care vrea să demonstreze că e capabil să cucerească orice femeie. Dar o să-i demonstreze că nu o poate avea. Apoi își aduse aminte de seara în care izbucnise furtuna, iar imaginile din fața ochilor o făcură să roșească. Dacă voia să fie sinceră, trebuia să admită că ar fi putut s-o aibă atunci, numai să fi încercat.

La naiba cu el, își spuse ea, cu cât mai repede se întoarce Howard, cu atât mai repede lucrurile vor reveni la normal. După ce-l voi vedea pe Howard, nu voi mai simți aceste lucruri, dădu ea din cap.

Cu toate acestea, vocea mică din sinea ei îi spunea că se mințea singură, refuzând să se lase amuțită.

Ridicând privirea din paharul de vin, observă că Peter zâmbea și își dădu seama că punea îmbujorarea ei pe seama complimentelor lui, ceea ce o făcu să se simtă mai încurcată. Nu era conștientă că obrajii roșii îi dădeau un aer de frumusețe aproape nepământeană, capabilă să taie respirația. Dar bărbatul din fața ei observase.

Revenind în prezent, Kate întrebă amuzată:

– În ce fel va afecta acest lucru relația cu logodnicul meu?

– E simplu. Majoritatea bărbaților nu prea sunt de acord ca logodnicele lor să fie înconjurate de atât de mulți bărbați, în vreme ce ei sunt plecați pe mare. În plus, majoritatea femeilor ajung până la urmă la concluzia că n-are sens să se lege de un singur bărbat, din moment ce pot avea atât de mulți la dispoziție.

– Îmi dau seama de unde pot ajunge la concluzia asta, râse tânăra. Numai că nu sunt însoțitoare de bord, ca majoritatea fetelor despre care vorbești. Sunt doar o prietenă de-a Nolei din Sydney, și am venit aici să-mi văd logodnicul. Așadar, nu mă potrivesc în categoria despre care vorbeai.

– Ei bine, spuse Peter pe un ton care o făcea să-și spună că nu crede nici un cuvânt din ce aude, dacă așa stau lucrurile, unde este logodnicul tău? Dacă aș fi în locul lui, n-aș lăsa o femeie ca tine singură în Darwin. În nici un caz la o astfel de petrecere.

– Dacă vrei să știi, ridică ea din umeri, este într-o patrulare în acest moment și se va întoarce în câteva zile. Oricum, ce este în neregulă cu această petrecere?

Peter păru uimit câteva secunde, apoi își reveni râzând nervos, în timp ce mai turnă vin în ambele pahare.

– Înțeleg că e în Marină? întrebă el.

– Da, pe unul dintre vasele Marinei, răspunse Kate, destul de mulțumită să-l vadă atât de afectat. Are vreo importanță?

– Nu, nu... Doar că majoritatea bărbaților de aici sunt marinari de pe vase sau din Coonawarra.

– Coonawarra? repetă ea nedumerită.

– Da, este numele bazei de aici, explică el.

– Poate că o parte din oamenii de aici îl cunosc pe Howard. Alții, pe lângă Nola.

– Nola îl cunoaște? ridică el uimit din sprâncene.

– Da, am cunoscut-o împreună la Sydney. De aceea am fost invitată aici, în această seară. I-am dat Nolei de ceva vreme numărul de telefon al lui Howard și i-am spus că e aici. A încercat de multe ori să dea de el, dar fără succes. Oricum, m-am întâlnit din întâplare cu ea seara trecută, la o petrecere. Așadar, am ajuns aici.

– Howard? Nu vorbești cumva despre Howard Monroe? întrebă Peter.

– Ba da. Îl cunoști?

Kate fu surprinsă de reacția la întrebarea ei. Peter se întoarse cu spatele tușind, dar putea vedea că umerii i se mișcau ritmic și știa că accesul nefiresc de tuse acoperea de fapt un hohot de râs. Nu știa ce trebuie să facă.

Peter se întoarse spre ea cu fața roșie și un zâmbet larg.

– Îmi pare rău, se scuză el, luând-o de braț și conducând-o spre un grup care stătea în apropierea piscinei. Hei, prieteni! strigă el, să vedem dacă ghiciți cine e aici!

Capetele se întoarseră spre ei, iar Kate simți că se îmbujorează. La naiba, din câte se pare am venit în orașul ăsta uitat de Dumnezeu ca să mă îmbujorez, să plâng și să mă las copleșită de emoții. Mă port ca un copil, e cazul să-mi revin.

– E logodnica lui Howard Monroe, continuă Peter, zâmbind larg.

Nola se desprinse de bărbatul cu care era și se grăbi spre ei.

– Haide, încetează! Kate e aici să-l vadă pe Howard, nu e nimic rău în asta, nu-i așa? spuse ea cu o sălbăticie neobișnuită.

– De ce i se pare atât de amuzant lui Peter? întrebă Kate.

– Nu-l băga în seamă, îi face plăcere să agite spiritele, replică Nola.

Kate simți în continuare ochi urmărind-o cu curiozitate, ceea ce o făcea să se simtă jenată. Simțea că toată lumea râdea de ea din motive pe care nu

le înțelegea, iar starea ei de agitație crescu, făcând-o să verse paharul din mână pe rochie.

– Oh, doamne! Uite ce-am făcut! strigă ea spre Nola. Trebuie să mă duc acasă, nu pot rămâne aici astfel.

– Nu-ți face probleme, răspunse prietena ei. Vino la etaj, o să-ți împrumut un costum de baie și o să poți înota în timp ce ți se usucă rochia.

Nedorind ca toți acești străini să aibă satisfacția de a vedea că e afectată de comportametul lor sau să se întoarcă acasă, să-l audă pe Grig spunând: „Ți-am spus eu!", Kate fu de acord. Nola îi împrumută un costum de baie negru, foarte atrăgător, care-i punea în evidență pielea albă. Croiala lui avantaja talia subțire și picioarele bine proporționate.

În timp ce se îmbrăca, prietena ei șterse cu un burete pata de vin și agăță rochia la uscat.

– Să mergem la piscină, propuse gazda, renunțând la fustă.

– Mi se pare o idee bună, răspunse Kate, care nu se simțea foarte bine, dar care era hotărâtă cu orice preț să considere seara un succes.

La vederea celor două femei atât de diferite ca fizic, completându-se reciproc, puse în valoare de costumele de baie, aproape toți bărbații se întoarseră spre ele, urmărindu-le intrând în apă.

Apa din piscină era caldă, dar răcoritoare, iar Kate se bucură de luxul neașteptat de a face baie la o oră atât de târzie. Plutind liniștită pe spate, neatentă la discuțiile din jurul ei, privi stelele. Era din nou surprinsă de strălucirea lor, așa cum fusese încă din prima seară în care ajunsese aici. Dar gândurile ei fură întrerupte de țipete, în timp ce aproape toți invitații se aruncară în piscină.

Kate nu era deloc mulțumită de acest lucru și se îndepărtă, ieșind din apă. Se șterse și, luând un alt pahar de vin de la bar, se așeză pe un scaun, destul de departe de piscină, ca să scape de jeturile de apă aruncate de cei

care se amuzau. Rămase privindu-i, începând să se amuze încetul cu încetul. Tocmai începuse să-și spună că seara poate nu va fi un eșec total, când lângă ea se așeză Peter, ud și bine dispus, cu un zâmbet larg pe figură. Tânăra simți din nou acel sentiment neliniștitor legat de el.

– Nu vrei să intri în apă? o întrebă el, bând dintr-o suflare jumătate din paharul pe care-l ținea în mână.

Kate observă că nu mai bea vin, ci trecuse la o băutură mai tare, ceea ce-i spori sentimentul de alarmă.

– Nu, mă simt bine privindu-i pe ceilalți, răspunse ea.

– Ei bine, dacă nu vrei să înoți, hai să dansăm, exclamă el, prinzând-o de mână și ridicând-o de pe scaun, direct în brațele lui.

Deoarece nu dorea să provoace o scenă, Kate acceptă să danseze cu el, dar se ținu la distanță, astfel încât corpurile lor nu se atingeau. Dar bărbatul era mult mai beat decât părea, iar manevra ei nu făcu decât să-l provoace.

– Haide, nu e aici în seara asta, murmură el, trăgând-o mai aproape și sărutând-o apăsat pe obraz, amețind-o cu respirația lui care mirosea a alcool.

Kate îl împinse dezgustată, lovindu-l peste mâini.

– Nu fi mironosiță, râse el, prinzând-o din nou în brațe. Sunt sigur că Howard nu s-ar supăra.

– De unde știi tu dacă Howard s-ar supăra sau nu? întrebă ea, încercând cu disperare să evite strânsoarea lui și aproape trântindu-l la pământ cu o mișcare mai viguroasă.

Peter reuși să-și recapete echilibrul și rămase privind-o cu uimire.

– Nu poți fi chiar atât de naivă, spuse el, iar în plus, mi-ai spus că știi despre Nola.

– Să știu despre Nola? rămase uimită Kate. Ce să știu despre Nola?

Era clar că Peter, chiar dacă era destul de beat, își dăduse seama că făcuse o gafă.

– Nimic, ridică el din umeri. Nu mă lua în seamă, era doar o glumă. Haide, nu te supăra, promit că voi fi cuminte. Să dansăm!

– Nu, cred că prefer să stau jos o vreme, declară tânăra, întorcându-se cu pași mari și hotărâți spre scaunul pe care stătuse ceva mai devreme.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Peter terminând băutura din pahar și turnându-și încă unul, care fu imediat urmat de un altul. Știa că era supărat pe ea, dar hotărî să-l ignore. Dacă vrea să se îmbete, nu e decât problema lui.

Atenția ei fu atrasă de niște țipete și hohote de râs care răsunau dinspre piscină, iar tânăra privi spre înotători, să vadă ce se întâmplă. Rămase cu gura căscată de uimire, cuprinsă în același timp de dezgust.

Jocul care se juca în piscină era îndepărtarea sutienelor cu gura, iar cele mai multe dintre femeile din piscină erau pe jumătate goale– simțindu-se foarte bine, din ce putea constata Kate. Cele mai puternice țipete veneau din partea Nolei, care era urmărită de doi bărbați, hotărâți să-i îndepărteze și restul costumului de baie. Era evident pentru Kate că femeia nu se străduia foarte tare să scape, iar tânăra se ridică de pe scaun cu o privire dezgustată, hotărâtă să-și recupereze hainele și să plece imediat.

Dar drumul ei era blocat de silueta amenințătoare a lui Peter, care părea foarte afectat de băutură și hotărât să-i provoace probleme.

– Să ne alăturăm distracției, spuse el cu o privire provocatoare.

– Nu, mulțumesc, mă duc acasă, răspunse ea liniștită, încercând cu disperare să evite scandalul.

El o privi lung, zâmbind răutăcios.

– Nu poți să te duci acasă, nu încă. Nu până când nu-i vei fi arătat prietenei din Darwin a lui Howard că ești la fel de valoroasă ca ea.

– Ce vrei să spui, Peter? Prietena lui Howard din Darwin? repetă ea, încercând să evite mâinile lui cercetătoare.

– Nola, desigur. Toată lumea știe despre Howard și Nola, murmură el, încercând s-o prindă și agățând o bretea a sutienului.

– Dă-mi drumul, ticălos beat ce ești! se răsti ea, încercând să plece cu cât mai multă demnitate.

Dar Peter părea hotărât s-o umilească.

– Hei, prieteni, să facem un concurs! strigă el. Pasărea din Darwin a lui Howard împotriva celei din Sydney. Eu pariez zece dolari pe atrăgătoarea Kate de lângă mine!

Tânăra îl lovi cu pumnii, încercând să scape din strânsoarea lui.

– Dă-mi drumul! strigă ea cu ochii în lacrimi, zbătându-se și încercând să scape, în timp ce era târâtă spre piscină.

– Doamna vrea să-i dai drumul, McCann, răsună o voce familiară din spatele ei, iar Kate întoarse capul când fu eliberată din strânsoare ca să-l vadă pe Grig apropiindu-se calm de ei.

Tânăra se împletici și căzu într-un genunchi. Sutienul aproape îi căzuse și se strădui să-l rearanjeze, acoperindu-se de ochii cercetători care păreau să-i perforeze pielea.

– Ca să vezi, iată-l pe bătrânul Grig! Ce faci aici? Salvezi domnișoare în pericol? Sau ai un interes special în ce-o privește pe aceasta? întrebă Peter sarcastic.

– E de-ajuns, Peter, răspunse Grig pe un ton scăzut care abia îi ascundea dezgustul.

– Nu, nu este, clătină bărbatul din cap. Doamna n-are nevoie să fie salvată. O să-i facem cunoștință cu cele mai bune părți din viața la Darwin, și dacă nu ne-ai fi întrerupt, s-ar fi bucurat de fiecare secundă. Așa că, de ce nu te târăști înapoi în peștera ta și să ne lași să ne simțim bine?

– Peter, cred că ai nevoie de câțiva dinți scoși. Dacă n-ai fi atât de beat, ți-aș face plăcerea, mârâi Grig amenințător.

– Grig, e în regulă, interveni Kate, trăgându-l de braț. Du-mă acasă.

– Du-te să-ți iei hainele și așteaptă-mă în mașină, se întoarse Grig spre ea, vorbindu-i pe cel mai rece ton posibil.

Își făcu loc prin mulțime, cu lacrimi în ochi. Văzu că toată lumea tresări și se întoarse la timp să-l vadă pe Peter încercând să-l lovească pe Grig, în timp ce mormăia:

– Așadar, domnișoara imaculată Kate nu e chiar atât de imaculată?

Grig îl prinse de umăr, ținându-l la distanță:

– Peter, nu mai spune nici un cuvânt, altfel o să uit că ești un coleg ofițer, care mai e și beat, se răsti el, împingându-l cu putere.

– Nu lăsa un astfel de amănunt să te împiedice, replică bărbatul. E destul de clar cine are grijă de ea, câtă vreme Howard e plecat. Spune-mi, Grig, e la fel de bună precum arată?

Kate văzu că Grig încremenește, apoi se apleacă spre bărbatul care ajunsese la podea și-l ridică ușor, ca pe un sac cu gunoi, târându-l spre piscină.

– E cazul să te răcorești, murmură el, împingându-l în apă.

Tânăra alergă la etaj. Își luă rochia încă udă și se grăbi cât putea de tare spre mașina care o aștepta. Strângându-și jenată hainele la piept, urcă pe scaunul din dreapta, întorcând capul ca să nu-i fie văzute lacrimile de pe obraz.

Grig conduse în tăcere, concentrându-se asupra drumului, lăsând-o cu gândurile ei. Ghemuită pe scaun, cu părul ud uscându-se în bătaia brizei, Kate își plângea de milă. Nimic nu mai avea nici un sens. Toate insinuările pe care le auzise de la venire îi veneau în minte, iar declarațiile lui Peter continuau s-o urmărească.

Era destul de clar că Howard nu era bărbatul pe care credea că-l cunoaște. Dar nu credea că poate avea o aventură cu Nola. Howard spusese tot timpul că nu e genul lui. Că e prea stridentă și isterică, iar el preferă femeile discrete și stilate. Asta spusese. Mai adăugase, râzând, că ea este perfectă și stilată. Acum era clar că stilul nu mai contează pentru Howard, dacă alte bunuri par să-i fie la dispoziție.

Oare ce voi face? se întrebă ea. Întrega mea viață nu e decât un munte de vise spulberate, iar lui nu-i pasă, continuă ea să se plângă, aruncând o privire spre profilul impasibil al lui Grig. E prea mult, mult prea mult. Cel mai bine e să plece cât mai repede din Darwin!

Brusc, își dădu seama că o interesa mai mult reacția lui Grig, decât cea a lui Howard. Fără putere să mai reziste, începu să plângă cu suspine.

Iată, încep din nou, își spuse ea, încercând cu disperare să-și oprească suspinele. De fiecare dată când sunt aproape de tine mai mult de o jumătate de oră, îi spuse ea în gând lui Grig, încep să plâng.

Bărbatul ignoră suspinele ei, conducând cu viteză.

– Vreau să mă duc la o plimbare, o anunță el. Dacă vrei să mergi cu mine, îmbracă-te și ține-ți gura închisă, altfel o să uit că ești femeie. Dacă nu vrei, stai în mașină și nu te mișca. Dacă nu ești aici când mă întorc, n-ai decât să te descurci singură.

Brusc, Kate își dădu seama că nu vrea să stea singură, în timp ce-l văzu dispărând cu pași mari în direcția plajei. Panicată, își puse rochia încă umedă peste costumul de baie și se grăbi după el.

Îl zări dispărând în întuneric și trebui să alerge după el. Era bucuroasă că-și lăsase sandalele în mașină: era foarte plăcut să alerge desculță pe plajă. În cele din urmă, hotărî să nu-l ajungă, ci să rămână în apropiere. Doar gândul că se afla aproape de ea era suficient să-i calmeze tulburarea.

După un timp care părea să fi durat ore întregi, dar nu putea să fie decât câteva secunde, Grig se opri și Kate reuși să-l ajungă din urmă. Putea să vadă că era încă furios, iar acum ajunsese la momentul în care avea nevoie de explicații.

– Ești cea mai enervantă persoană pe care am avut nenorocul s-o cunosc vreodată! strigă el, în clipa în care îl ajunse din urmă.

– Nu trebuie să strigi la mine, clătină ea din cap, nefericită.

– Oh, ba bine că nu! De asta suntem aici. Dacă te-aș fi dus acasă, tot cartierul ar fi aflat ce gândesc despre tine! continuă el să se răstească.

Kate se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre locul unde era parcată mașina, lăsându-l să strige singur.

– Vino imediat înapoi! veni amenințarea lui, în timp ce o ajungea din urmă după câțiva pași mari, răsucind-o spre el. N-am terminat încă!

– Ba da, ai terminat! se răsti ea, scuturându-se de atingerea lui, dar dorindu-și într-un fel s-o atingă din nou.

– Vino aici! repetă el. Și privește-mă în față, când îți vorbesc!

Kate se întoarse spre el, privindu-l urât.

– Nu vorbești cu mine! protestă ea. Nu faci decât să strigi. Așa că n-am de gând să te privesc în timp ce strigi la mine!

Grig o prinse cu duritate de umeri.

– Singurul mod în care se pare că pot să ajung la tine e să țip! E de mirare că nu te-am rănit până acum, mârâi el printre dinții încleștați. N-am mai întâlnit o femeie care mă poate înfuria așa cum o faci! Deși Dumnezeu știe cum poți fi numită femeie! După cum te porți, pari abia să fi terminat grădinița!

– Să nu-mi vorbești astfel! N-ai nici un drept s-o faci. Doar pentru că m-ai sărutat de vreo două ori, nu înseamnă că ai dreptul să-mi conduci viața!

– Cineva trebuie s-o facă. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu sunt eu acela. Ești atât de copilăroasă, încât n-ar trebui să fii lăsată fără un supraveghetor. Te-am avertizat în legătură cu petrecerea. Am încercat să-ți las libertatea să te duci, sperând că vei fi în stare să alegi singură. Dar nu, domnișoara trebuie să facă doar cum o taie capul!

Kate se ridică pe vârfuri și-l pălmui cu toată puterea, lăsându-i urme livide pe față.

– Nu m-ai crede niciodată, indiferent de ceea ce spun! strigă ea, tremurând de furie. Te urăsc! Te urăsc!

Torentul ei de cuvinte fu oprit de o palmă mare care i se așeză pe buze, în timp ce brațul îi era imobilizat.

Grig o duse pe sus spre ocean, intrând până la talie în apă, ignorând strigătele și mișcările ei neputincioase, apoi o împinse în apă.

Kate ieși la suprafață înecându-se și tușind.

– Te-ai răcorit? întrebă el cu sălbăticie.

Kate se repezi la el, încercând să-l zgârie pe față, dar el se feri cu ușurință. Apoi, în timp ce ea se aruncase să-l prindă, făcu un pas lateral, urmărind-o amuzat cum alunecă în apă și apoi se ridică greu, încercând să-și recapete echilibrul și răsuflarea.

Disperată, Kate se străduia să-și ridice rochia udă, care o împiedica să alerge spre plajă. Încerca să ajungă înaintea lui la țărm, să poată evada. Să scape de lângă acest nebun. Dar rochia udă era o povară prea mare și se prăbuși în apropierea țărmului, epuizată și neajutorată. Îl urmări cu privirea în timp ce se apropia, fără să fie deviat în nici un fel de valurile puternice, cu părul blond strălucind sub lumina lunii. Arăta precum Neptun ieșind dintre valuri, iar inima ei se strânse.

Bărbatul respira greu, dar părea să-și fi regăsit calmul. Teama ei dispăru.

– Dumnezeu știe de ce îmi bat capul cu tine, spuse el, oprindu-se lângă ea. Ar trebui să te las să te descurci singură.

– Nu mă atinge! murmură Kate, cu voce slabă.

Dar inima ei striga în același timp: „Strânge-mă în brațe, ai grijă de mine!". Totul părea să meargă prost în viața ei și se rostogoli pe nisip, lovind cu pumnii în pământ, ca un copil isteric.

Mâna lui Grig se încleștă cu duritate de încheietura ei, trăgând-o spre mal. O ridică apoi și o puse pe un buștean mare, adus de valuri.

– Stai jos, comandă el, ca un îmblânzitor de animale sălbatice. Ce-o să mă fac cu tine?

Amuzamentul din vocea lui era ultima picătură, iar Kate își pierdu calmul, începând să plângă cu hohote.

– Încetează! spuse el. Răspunsul tău la orice este să plângi, și cred că e timpul să rezolvi problemele și în alt mod, nu doar cu plânsul.

– Ai plânge și tu, dacă ai fi aflat ce-am aflat eu în această seară, murmură ea, dezamăgită și autocompătimitoare.

– Bine, să auzim despre ce e vorba. Sau trebuie să ghicesc?

– N-ai ghici niciodată. Iar dacă ai face-o, cred că n-ai crede.

Părea un copil care joacă un joc.

– Nu? În acest caz, ce părere ai de asta? Ai descoperit că iubirea vieții tale Howard nu este deloc ce părea să fie. De fapt, el și prietena ta Nola au o relație, care durează de ceva vreme. Am ghicit destul de bine? întrebă el cu sarcasm.

– Ai știut tot timpul! exclamă ea. M-ai lăsat să mă fac de râs, și presupun că ai râs de mine pe la spate, ca restul lumii. Te urăsc, Grig Jacobsen, te urăsc! Urăsc acest oraș, pe Howard, Marina și pe Nola...

Se întrerupse din nou, izbucnind în suspine.

– Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, e timpul să te maturizezi!

Ce te așteptai? Te-ai logodit cu un bărbat despre care nu știi mare lucru, chiar dacă ați ieșit împreună câțiva ani. Nu ți-a venit niciodată ideea să afli mai multe despre el?

– L-am iubit. De ce aș fi vrut să aflu mai multe?

– Nici măcar nu te-ai obosit să afli mai multe despre serviciul lui, nu-i așa? Ce voiai să faceți după căsătorie? Să stai într-un apartament pe undeva și să vegetezi? O femeie cu personalitate ar fi încercat să afle ceva despre cariera lui și ar fi făcut un efort să-i cunoască prietenii și colegii.

– Howard mi-a spus tot ce trebuia să știu.

– Sunt sigur că a făcut-o. Părea grozav, nu-i așa? Te-a mințit.

– Nu, n-a făcut-o, răspunse ea cu capul plecat, dorindu-și din toată inima să se oprească.

Acum știa adevărul, dar nu voia să-l accepte.

– Oricum, de unde știi tu? încercă ea să mai salveze o parte din mândria ei rănită.

– E ca și cum mi-ai fi spus. A fost sublocotenent, apoi a fost făcut locotenent. A făcut practica aici, ca majoritatea noastră. Dar, dacă nu crezi asta, știi foarte bine că te-a mințit în legătură cu Nola.

– Nu m-a mințit, murmură Kate, încercând să se agațe de visele spulberate. Numai că nu mi-a spus.

– Asta înseamnă să despici firul în patru, știi foarte bine, clătină Grig din cap. Ai fost păcălită. Poate nu deliberat, dar ești atât de naivă...

– M-am săturat să fiu considerată naivă, oftă Kate, mai mult pentru sine.

– Nu contează. Nu e chiar atât de rău să fii naiv...

Murmurul lui fusese atât de slab, încât aproape nu înțelese ce spunea.

– De ce nu mi-ai spus? îl întrebă ea cu regret.

– Nu era rolul meu să-ți spun. Dar îmi pare rău că a trebuit să afli astfel. Am încercat să te opresc, dar când am văzut că ești foarte hotărâtă să te

duci, mi-am spus că nu e treaba mea. Oricum, în ultimul moment am avut senzația că s-ar putea să ai nevoie de mine, așa că am apărut ca un cavaler rătăcitor, călare pe calul alb. A fost bine. Lucrurile erau mai rele decât anticipasem. Sperasem că voi ajunge înainte să apară probleme.

Părea trist, iar Kate ridică privirea să-i vadă fața luminată de razele lunii.

– O cunoști destul de bine pe Nola, nu-i așa?

– Da, ne-am confruntat de câteva ori. M-am întâlnit cu ea în ziua expoziției și am avertizat-o să nu-ți facă rău... Dar o cunoști pe Nola.

Inima tinerei se strânse. Dacă încercase s-o protejeze, poate că simțea ceva pentru ea. Oare era adevărat?

– Presupun că nu-mi mai rămâne nimic de făcut, decât să mă întorc acasă... oftă ea, sperând din toată inima că-i va spune să rămână.

Într-un fel, ceea ce aflase despre Howard n-o afectase chiar atât de tare. Dar ideea că nu-l va mai vedea vreodată pe Grig o făcea să simtă că i se rupe inima. Începu să plângă din nou.

– N-ar fi mai bine să aștepți să pui totul la punct cu Howard? O să se întoarcă poimâine.

Vocea lui era calmă.

– De aceea te-ai enervat atât de tare? întrebă ea.

– Da. Dar lasă-l pe el să-ți explice. Ar fi mai bine să pleci de aici știind foarte bine cum stai. Poate că o să știi ce vrei să faci după aceea.

– Presupun că ai dreptate. Ca de obicei, zâmbi ea slab.

– Bine. Șterge-ți lacrimile și să mergem acasă. Un somn bun, și totul va arăta mai bine, spuse Grig, cuprinzându-i umerii cu brațul, în timp ce se îndreptară spre mașină.

Îi deschise portiera, apoi se aplecă să-i șoptească la ureche:

– E mai bine că eu te-am salvat în seara asta, nu Howard.

Dacă ai fi fost a mea și te-aș fi găsit pe jumătate goală, luptându-te cu un bărbat, aș fi făcut mai mult decât să-l arunc în piscină. L-aș fi ucis!

Inima ei începu să bată mai tare.

– Ce-ai fi făcut cu mine? Dacă aș fi fost a ta? murmură ea.

– Nu cred că te-aș fi omorât, dar aș fi fost tentat. Sunt sigur că m-aș fi gândit la o pedeapsă potrivită, replică el.

– Oh! dădu ea din cap, fericită.

Capitolul 7

Panica oarbă era singura care o motiva. Nesigură de sentimentele ei, dar sigură că nu-l va putea privi în față, fugi. Fugi de bărbatul pe care îl descrisese tuturor ca fiind înțelegător și bun. Dar acum, după ce aflase că o minți se și o înșelase cu o altă femeie, nu știa cum să reacționeze. Nu știa dacă are curajul să-i spună că știe adevărul. Era prea confuză și șocată ca să se poată gândi la acest lucru.

Telefonul de la Howard venise dimineața devreme, după ce Grig plecase din apartament. Nu-l aștepta mai devreme de încă două zile. Dar avea o impresie vagă că Grig știa mai multe despre manevrele lui Howard decât voia să spună. Deși, dacă sta să se gândească, el îi spusese că logodnicul ei se va întoarce în două zile.

În două zile. Spera că aceste două zile vor reprezenta timp suficient ca să-și dea seama ce simte. Două zile să hotărască dacă încă îl mai iubește pe Howard și dacă sentimentele pe care le avea pentru Grig sunt mai mult decât o impresie care va dispărea la sosirea lui Howard și întoarcerea la normalitate. Două zile să-și dea seama dacă încă îl mai iubește? Nu, mai degrabă două zile ca să-și dea seama dacă poate trece peste ce aflase la

petrecerea Nolei și să fie soția lui. Nu e destul timp. Nici măcar două săptămâni nu sunt destul timp pentru așa ceva. Dar problema trebuia rezolvată, iar acesta era momentul potrivit. Din nefericire, timpul pe care credea că-l are la dispoziție se sfârșise brusc. Nu putea s-o facă. Nu putea să-l privească în față. Dar nici n-avea cea mai mică intenție s-o facă.

Era clar că nu-l putea vedea pe Howard. Ce să-i spună? Nici măcar nu știa prea bine ce simte. Ar fi trebuit să se simtă deziluzionată și trădată. Dar singurul sentiment pe care-l simțea era o ciudată ușurare. Poate că era din cauza șocului, nu știa nici ea prea bine, dar nu credea că e cazul. De când îl cunoscuse pe Grig, tot ce știa despre dragoste se schimbase. Acum nu mai știa dacă sentimentele pe care le avea pentru Howard fuseseră sau nu dragoste.

Singurul lucru pe care-l știa cu siguranță era că nu putea să-l vadă pe Howard. Nu azi, nici mâine. Poate niciodată. Avea nevoie de timp și, chiar dacă însemna să fugă, avea de gând să și-l acorde.

Howard îi spusese la telefon că va ajunge acasă pe seară și că abia așteaptă s-o vadă. Vocea lui fusese iubitoare, cu tandrețea de care își amintea, fără urmă de suspiciune sau de îndoială. Kate era sigură că nu știa nimic despre întâmplările care avuseseră loc la petrecerea Nolei.

Dorința ei arzătoare era acum să fugă. Cât de repede și cât mai departe de Darwin, Grig, Howard... poate și de propria persoană.

Singurul lucru pe care și-l amintea din plimbarea în oraș era încurcătura pe care o provocase la semafor. Absorbită de gânduri, căzuse într-o stare de contemplare și nu observase că se schimbase culoarea semanforului. Claxoanele furioase o treziseră la realitate. Într-o stare de confuzie totală, oprise motorul din greșeală, înainte să-și poată reveni. Când ajunse la destinație, era uimită de cât de multe cuvinte urâte cunoșteau șoferii din Darwin.

Descoperi un loc de parcare lângă clădirea companiei aeriene, mai degrabă având noroc, decât pricepere, apoi se grăbi spre intrare.

Panica ei se schimbă în dezamăgire când se apropie de ghișeu. Nola! Ultima persoană din lume pe care voia s-o vadă în acest moment. Toate sentimentele de nesiguranță și de nefericire pe care le simțise după plecarea de la petrecere o copleșiră și fu nevoită să se sprijine de tejghea ca să nu cadă. Ar fi vrut să se întoarcă și să fugă. Să fugă cât mai departe. Singurul lucru pe care îl făcea de la primirea telefonului de la Howard era să fugă, își spuse ea, clătinând din cap. E timpul să se adune și să înfrunte situațiile create. Iar aceasta este una dintre acele situații. Nu voia s-o lase pe această femeie să vadă cât de mult o rănise.

Și ce dacă își va imagina că fuge? se întrebă singură. Nu e treaba ei, oricum. Ar trebui să se bucure că o fac. La urma urmei, va ușura lucrurile pentru ea. O să-l aibă pe Howard numai pentru ea după plecarea mea și nici nu va trebui să se mai obosească mințind. De parcă mi-ar păsa. Kate se opri și ezită, uimită. Chiar nu-mi pasă, își dădu ea seama, simțind că i se ridică o greutate de pe umeri.

Expresia de pe figura Nolei la vederea următorului client din fața ghișeului o făcu să zâmbească ironic. Era amuzant. Confuzia, jena și o urmă de teamă se citeau pe figura frumoasă a blondei. Dar își reveni repede, întrebând cu politețe:

– Cu ce te pot ajuta, Kate?

Vocea de obicei stridentă a Nolei era surprinzător de blândă, în contrast cu asprimea din vocea lui Kate, care răspunse cu răceală:

– Sunt sigură că poți. Aș vrea să-mi rezerv locul pentru întoarcerea la Sydney.

– Dar n-o să ne părăsești atât de curând, nu-i așa?

În vocea femeii se putea citi o urmă de speranță, care nu-i scăpă.

Replica tinerei fu promptă:

– Nu văd nici un motiv pentru care să rămân. Aș vrea un loc la primul zbor disponibil.

– Îmi pare rău, Kate, răspunse Nola cu o voce care exprima într-adevăr regretul. Nu există nici un loc liber până săptămâna viitoare: sunt zile de vacanță școlară.

Kate era uluită. Ideea că nu va putea să plece imediat nu-i venise nici măcar pentru o secundă. Rămase nemișcată o vreme, încercând să asimileze informația.

– E foarte important să plec azi, declară ea cu siguranță. Sunt sigură că poți face ceva pentru mine. La urma urmei, chiar cred că-mi datorezi ceva, nu-i așa?

Nola se îmbujoră.

– Tot ce pot face e să te pun în fruntea listei de așteptare.

– Nu e destul de bine, clătină din cap Kate, începând să se amuze de efectul pe care părea să-l aibă asupra rivalei ei blonde. Vezi, draga mea Nola, e în interesul tău să plec azi.

Femeia făcu ochii mari, dar Kate o întrerupse înainte să poată protesta:

– Howard s-a întors. Sunt sigură că vezi foarte bine ce probleme pot apărea, dacă voi fi obligată să-i povestesc despre petrecere.

Nola părea cuprinsă de teamă.

– Dă-mi voie să văd dacă pot rezolva ceva.

Începu să caute în listele de pe birou, apoi ieși din încăpere și dădu un telefon. Se întoarse zâmbind, vădit ușurată.

– Una dintre însoțitoarele de bord a fost de acord să-și amâne întoarcerea, astfel încât este un loc liber.

– Nu cumva ești tu aceea care nu se mai întoarce? întrebă Kate, mulțumită să vadă că femeia se îmbujoră din nou.

Nu știam că pot fi atât de nesuferită, își spuse tânăra. Iată ce pot face dacă sunt obligată. Iar ea chiar m-a adus la limitele suportabilității.

Nola luă biletul de retur și începu să completeze datele.

– O să pleci cu avionul de ora două, cunoscut aici sub numele de „zborul bețivilor".

Kate nu-și putu reține curiozitatea.

– De ce se numește așa? întrebă ea.

– Majoritatea pasagerilor petrec în fața barului câteva ore și trebuie să fie cărați pe sus la îmbarcare.

Explicația oferită părea să fi relaxat tensiunea dintre ele, iar Nola îi întinse biletul, spunând:

– Kate, în legătură cu seara trecută... chiar îmi pare rău...

– Nu mai contează, draga mea. De fapt, chiar cred că mi-ai făcut un serviciu. Mulțumesc pentru bilet. Sunt sigură că ne vom mai întâlni pe undeva. Deși sper să nu fie cazul!

Kate îi întoarse spatele, dând cu ochii de picturile lui Grig, încă expuse pe perete.

O atrăgeau ca un magnet. Încet, trecu de ele, copleșită de frumusețea lor, admirând vivacitatea și culoarea cu o intensitate menită să le imprime pentru totdeauna în mintea ei.

Se opri în fața perechii de brolgas și lacrimile îi umplură ochii. Este pictura mea, își spuse ea. A mea, dar n-o voi mai vedea vreodată, nici pe ea nici pe Grig. Dar, dacă nu-l pot vedea din nou pe Grig, măcar să am pictura lui. E a mea, așa a spus, așadar pot s-o iau cu mine. O atinse încet, simțind textura uleiurilor. Eticheta „vândut" era încă pe ea, dar nu și numele ei. Celelalte aveau numele cumpărătorilor, dar nu și aceasta. Se întrebă care era motivul. Ar trebui să întreb dacă n-o pot lua azi, își spuse ea. Cu siguranță, dacă află că voi pleca astăzi, poate vor face o excepție.

Poate chiar vor ști cât costă, iar banii o să-i pot lăsa pentru Grig în camera lui.

Știa că acest impuls era irațional, știa de asemenea că pictura îi va aminti mereu de locuri și de întâmplări pe care ar fi mai bine să le uite, mai ales dacă vrea să-și construiască o viață nouă, alături de un alt bărbat. Dar întotdeauna când era vorba despre Grig, rațiunea zbura pe geam, așa cum o făcuse de prima oară când o sărutase.

Acum, singurul lucru important părea să fie să alerge la Sydney, în siguranța apartamentului ei, cu această amintire a dragostei ei imposibile.

Aruncă o privire atentă în jur, încântată să descopere că Nola plecase de la ghișeu. Înainte să-și piardă curajul, se îndreptă spre biroul de informații.

Un tânăr sorta niște documente, dar ridică privirea spre ea zâmbind:

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă el cu amabilitate.

Curajul aproape o părăsise, dar murmură cuvintele pe care le repetase în minte.

– Îmi cer scuze, declară bărbatul cu politețe, dar n-am înțeles ce-ați spus.

Kate își drese vocea, apoi începu să explice:

– Am cumpărat– mai bine spus altcineva a cumpărat pentru mine– unul dintre tablourile expuse. Plec astăzi din localitate și mă întrebam dacă este posibil să iau pictura cu mine.

Cuvintele fură rostite aproape dintr-o suflare.

Funcționarul părea surprins.

– Îmi pare rău, clătină el din cap, dar picturile nu pot fi luate înainte de finalul expoziției.

Părea să regrete într-adevăr, iar tânăra începu să ezite.

– Aș fi vrut cu adevărat s-o iau cu mine acum, dacă e posibil, declară ea cu o privire rugătoare. E cea mică de acolo, cu cei doi brolgas.

– Persoana care se ocupă de achiziții ar fi trebuit să vă explice condițiile, spuse funcționarul cu severitate.

Kate nu era sigură dacă era supărat pe ea, sau pe persoana responsabilă cu achizițiile.

– Cu toate acestea, adăugă bărbatul, dacă doriți să așteptați câteva minute, pot să-l întreb pe manager dacă se poate face ceva.

Zâmbetul bărbatului era încurajator, iar tânăra răsuflă ușurată. Poate că va reuși s-o ia, în cele din urmă.

Bărbatul dispăru într-un birou din apropiere, iar Kate așteptă nerăbdătoare. Își aprinse o țigară, ceva ce făcea rareori în public, aproape fără să-și dea seama că o făcuse. Era doar o modalitate de a-și păstra mâinile ocupate. Se strădui să zâmbească în clipa în care funcționarul se întoarse cu managerul, pregătită să-și spună din nou povestea, pe care între timp o repetase în minte, ca să nu se mai bâlbâie.

Zâmbetul blând de pe figura managerului o făcu să se simtă vinovată– nu știa nici ea prea bine de ce. Nu încerca să fure pictura, îi fusese făcută cadou de Grig. Nu voia decât proprietatea ei, așadar de ce s-ar simți vinovată? De ce avea sentimentul că face ceva greșit? Trebuie să te controlezi, își spuse singură. Nimeni nu poate spune că n-ai dreptul să părăsești acest oraș îngrozitor și să iei cu tine ce-ți aparține. Dar într-un fel nu se simțea foarte în largul ei și, pentru prima oară în viața ei de adult, avea impresia că înșală pe cineva, deși nu era sigură despre cine era vorba. Poate că era vorba doar de propria persoană.

– Domnișoara...? spuse managerul, cu o urmă de întrebare în voce.

– Rhodes, zâmbi Kate.

– Domnișoară Rhodes, continuă bărbatul. Îmi pare foarte rău, dar tocmai am vorbit cu domnul Jacobsen care mi-a spus că respectivul tablou este foarte important pentru expoziție și că vrea să rămână aici până la sfârșitul ei.

Kate simți că i se taie respirația. Vorbise cu Grig, care știa acum că pleacă.

– Oricum, continuă managerul cu amabilitate, dacă doriți să ne lăsați adresa dumneavoastră, va fi foarte fericit să v-o trimită acasă.

Tânăra nu știa ce să spună. Nu voia să-i lase lui Grig adresa ei, dintr-un motiv neclar. Dar ceva din interior, poate mândria, refuza să-i acorde acest drept asupra ei.

– Nu știu exact unde voi fi pentru o vreme, minți ea. Poate că e posibil să trimit după ea.

Știa că fusese înfrântă, își dorea doar să scape cât mai nesifonată.

Amândoi bărbații zâmbiră cu subînțeles.

– Probabil că e cea mai bună soluție, domnișoară Rhodes, spuse managerul. Ne pare rău că nu v-am putut fi mai mult de folos.

– Vă mulțumesc pentru timpul acordat, dădu ea din cap, ieșind cu o ultimă privire în direcția tabloului dorit din toată inima.

Pe drumul spre apartament, cu evenimentele zilei învârtindu-se în minte, își dădu seama că un lucru foarte important îi ieșise din cap, din cauza panicii. Grig era încă în Darwin și acum, datorită rugăminții managerului, știa că vrea să plece. Era posibil ca amândoi, el și Howard, să ajungă în această seară acasă, iar aceasta era o întâlnire pe care voia s-o evite cu orice preț. Aproape că se convinse că poate să-l vadă pe Howard în această seară. Deoarece avionul ei urma să plece atât de târziu, era aproape inevitabil. Dar acum, dându-și seama că Grig va fi și el de față, își dădu seama că era imposibil.

Ce să fac? se întrebă singură. Avionul pleacă atât de târziu, și n-am nici un alt loc în care să mă duc decât în apartament. E o încurcătură teribilă, iar eu sunt singura de vină. De ce am insistat să vin aici? Aș fi putut foarte bine să stau acasă. La urma urmei, Howard trebuia să vină la Sydney foarte curând. Dacă m-aș fi mulțumit să stau acasă și să-l aștept, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Și poate că aș fi ajuns căsătorită cu el, își răspunse singură. Un bărbat în care nu poți avea încredere câtă vreme este plecat. Dar n-aș fi avut de unde să știu acest lucru. Nu... dar ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi aflat după căsătorie?

Intră în goană în apartament, copleșită de aceste contradicții. Pentru cineva care ajunsese la vârsta ei fără prea multe probleme emoționale, încurcăturile de acum i se păreau un adevărat cutremur de pământ. Nici măcar în timpul adolescenței, când fusese o școlăriță impresionabilă și simțise primii fiori ai dragostei, ca majoritatea colegelor. Era întotdeauna cea care dădea sfaturi și oferea un umăr pe care să se poată plânge. Acum, la douăzeci și cinci de ani, când avea nevoie de consolarea unui prieten bun, era singură. Singură în încercarea de a dezlega misterele dragostei și a înțelege sentimentele încurcate cu care se confrunta.

Împachetatul trebuia să fie prima prioritate. Apoi va hotărî ce-i mai rămâne de făcut și unde se va duce înainte de plecarea avionului. Trebuie să găsească un loc în care nici Howard, nici Grig să n-o găsească. Dar nu găsi energia să înceapă făcutul bagajelor și să prăbușì pe un scaun.

Oricum, se simți ceva mai bine după ce plânsese din cauza frustrărilor și confuziilor cu care avusese de-a face. Cu o hotărâre adunată din forul ei interior, începu să se pregătească pentru plecare.

Fiecare rochie pe care o scotea din dulap părea să-i spună o anume poveste, care îi aducea aminte fie de Howard, fie de Grig, iar împachetatul se dovedi un adevărat coșmar. Rochia verde pe care o purtase la petrecerea

Nolei îi aduse aminte de discuția cu Grig purtată pe plajă, iar discuția fusese purtată în noaptea în care descoperise că este îndrăgostită de el.

Dar acum nu mai era sigură de nimic. Ba nu, era sigură că nu-l mai iubește pe Howard. Dar bunul ei simț era cel care protesta la gândul că-l iubește pe Grig. Îl cunoștea de prea puțină vreme pentru acest lucru. Undeva în interiorul ei, sensibilitatea ei șoptea că fusese dragoste la prima vedere.

Aproape terminase de împachetat, când luă sarongul roșu, dăruit de Grig în prima zi. Zâmbi amuzată la gândul tachinării lui din magazin, îmbujorându-se la amintirea încercării de a-l seduce, care avusese loc în bucătărie. Iubea această piesă de îmbrăcăminte, mai mult un simbol decât o haină.

Avea nevoie mai mult decât orice de o prietenă. Dar, desigur, avea una. Sheila! Sheila o va primi să stea la ea până la plecarea avionului, fără să spună nimănui unde este. O să-i spună că este un secret, iar această femeie este de încredere. Dar dacă îi va spune lui Grig? E prietena lui, nu-i așa? Nu! Spusese că va fi disponibilă dacă are nevoie de cineva, își aduse ea aminte, simțindu-se ușurată. O să termin ce mai am de făcut aici, apoi o să mă duc direct la ea. Cu inima mai ușoară, termină de împachetat.

Dormitorul, scenă a atâtor sentimente contradictorii, era curat. Bagajele ei erau gata, așezate aproape de ușă, iar ea era pregătită de plecare. Tocmai aruncase o ultimă privire în jur ca să vadă dacă n-a uitat nimic, când auzi ușa de la intrare.

– Kate, Kate, iubito! M-am întors!

Era Howard.

Tânăra îngheță, iar inima începu să-i bată mai tare. Era prinsă! Prinsă în cursă, fără putință de scăpare. Se strădui să găsească o portiță cât de mică, dar fără succes. Ce mă fac? se întrebă ea disperată. Se prinse de clanța ușii,

respirând adânc și rugându-se ca simțurile ei să revină la normal. Încetul cu încetul, își reveni. Venise momentul de care se temea, chiar dacă era sau nu pregătită, iar Howard urma să fie înfruntat. Singurul lucru care-i rămânea de făcut era să-și revină și să treacă peste acest moment neplăcut. Cel puțin va fi o piedică depășită.

– Bună, Howard.

Părea ciudat, dar nu se putea gândi la o replică mai potrivită pentru moment.

– Nu pare o primire prea călduroasă făcută logodnicului plecat de atâta vreme! comentă Howard cu un zâmbet.

Pentru prima oară de când îl cunoștea, Kate descoperi că ochii lui nu reflectau zâmbetul buzelor. Se întrebă dacă era prima oară când se întâmpla acest lucru, sau dacă așa fusese de la început. Uimită, rămase nemișcată și-l urmări îndreptându-se încet spre ea. Nu putea să se miște sau să spună ceva, permițându-i s-o prindă de umeri și s-o sărute lung– un sărut complet și pasional.

Nu simți nimic. Cu un efort conștient, se strădui să nu-și șteargă buzele atinse de gura lui mincinoasă.

Howard o privi cercetător.

– Iubito, e ceva în neregulă? întrebă el nedumerit.

Tânăra se eliberă din strânsoare și făcu un pas înapoi.

– Nu, nu neapărat. Vrei ceva de băut?

Urma să fie greu. Foarte greu. Ca să fie sinceră, nu știa prea bine de unde să înceapă.

– Kate, spuse logodnicul ei, ceva e în neregulă. Nu te porți ca tine însăți. Te-a supărat cineva? Sper că Jacobsen nu s-a dovedit un coleg de apartament prea inconfortabil, nu?

Kate aproape izbucni în râs.

Dacă ar avea idee cum stau lucrurile în realitate! Dar nu era vorba doar despre Grig, ci și despre el. Îi întinse un pahar, apoi bău din cel pe care-l turnase pentru ea.

– Nu, Grig nu m-a supărat, minți ea.

– Ei bine, la naiba, de ce nu spui ce e?

Asta este. E cazul să-i spui acum, dacă nu vrei să rămâi tăcută pentru vecie.

– E vorba despre noi, Howard, murmură ea.

– Despre noi?

Spre surprinderea ei, uimirea lui nu părea prefăcută.

– Da, despre noi, dădu ea din cap, începând să-și aducă aminte de umilința produsă de așa-zișii lui prieteni, la petrecerea Nolei. Am ajuns la o concluzie în ultimele zile...

Se întrerupse, încă incapabilă să vorbească.

– La ce concluzie ai ajuns, Kate? Haide, nu mai ocoli adevărul!

– Foarte bine, Howard. Dacă vrei să fiu sinceră, m-am hotărât că nu vreau să fiu soția ta.

Se întoarse cu spatele la el, privind afară.

– Ei bine, cel puțin se pare că ești sinceră. Pot să aflu motivul acestei schimbări bruște?

Kate se întoarse să-l vadă aruncându-se pe cel mai apropiat fotoliu.

– Îmi pare rău, Howard. Dacă ar fi fost un mod mai ușor de-a o spune, aș fi făcut-o. Dar nu pare să fie nici un mod mai ușor, nu-i așa?

– Presupun că nu. Nu e cam brusc? Păreai destul de hotărâtă să fii soția mea ultima oară când ne-am văzut. Ce te-a făcut să-ți schimbi punctul de vedere?

Întrebarea era legitimă, iar tânăra se așeză în fața lui, încercând să găsească răspunsul. Dar nimic din ce-și spunea nu părea să sune potrivit.

Nu putea să-i spună pur și simplu că s-a îndrăgostit nebunește de un alt bărbat. Sau era posibil? Acesta ar fi răspunsul pe care îl așteaptă. Numai că și-ar da imediat seama despre ce bărbat este vorba, iar ea voia să evite acest lucru. Nu voia să știe nimeni. În plus, era mai mult decât atât. Chiar dacă nu s-ar fi îndrăgostit de Grig, tot ar fi aflat despre Nola. Așadar, poate că Grig n-avea nici o legătură cu acest lucru. Tăcerea era aproape palpabilă, dar nici unul dintre ei nu părea capabil s-o rupă.

În cele din urmă, Howard fu cel care preluă inițiativa.

– Ce vrei să faci?

Kate respiră adânc, încercând să vorbească atât de calm și de rațional cât și-ar fi dorit.

– Ei bine, plec în această seară la Sydney. Sau ar fi mai bine să spun că plec mâine dimineață. Nu trebuie să-ți faci probleme pentru mine.

– Dar îmi fac probleme pentru tine, Kate, desigur. Încă te iubesc, știi foarte bine.

– Chiar mă iubești, Howard?

– Ce vrea să însemne asta? Știi foarte bine că te iubesc, că am făcut-o mereu.

– Nu mă minți, Howard, se răsti Kate exasperată, enervată la culme de ultimele lui cuvinte.

Bărbatul se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin cameră, părând incapabil s-o privească în față.

– Nu te mint. Și nu știu de ce crezi că o fac.

Tânăra oftă. Dacă voia să pună totul la punct, era imposibil s-o facă fără să-și încalce promisiunea făcută Nolei. Deși nu vedea de ce ar trebui s-o preocupe această problemă. Nola nu s-ar fi gândit niciodată la sentimentele ei.

– E un oraș foarte mic, Howard, începu ea. Oamenii vorbesc.

Iar eu sunt aici de destul de mult timp ca să aflu despre ce este vorba.

Bărbatul se opri și se întoarse spre ea.

– Oh! murmură el, apoi zâmbi ușurat. Ai ascultat bârfa locală?

– Nu pot spune că este vorba de bârfă, când vine exact de la subiectul implicat. M-am întâlnit din întâmplare cu Nola. M-a invitat la o petrecere, iar eu m-am dus.

Fața lui Howard se schimonosi de furie.

– Ar fi trebuit să mă aștept de la Jacobsen să evite un astfel de eveniment neplăcut!

– Vezi cum te dai de gol, Howard? N-am spus ce mi s-a întâmplat. Aparent, știi foarte bine ce se întâmplă la petrecerile Nolei, iar din ceea ce am aflat ești unul dintre cavalerii de bază, de fiecare dată când te afli în port.

– Haide, Kate, se răsti el. Nu trebuie să te aștepți ca un bărbat să te aștepte o veșnicie, doar pentru că ești logodită cu el. Dacă n-ai fi venit aici, n-ai fi aflat nimic despre aceste petreceri și nu te-ai fi supărat.

– Cât de adevărat! Nu mi-ar fi păsat dacă ar fi doar niște amuzamente nevinovate. Dar să ți se spună că toată lumea știe că logodnicul tău e mai mult decât prietenos cu o altă femeie e o surpriză destul de mare, ca să spun așa.

Lovitura merse direct la țintă, iar Howard făcu o grimasă. Dar nu negă acuzația.

– Dar, Kate, sunt bărbat. Ce se întâmplă între mine și Nola nu are nici o legătură cu ce simt pentru tine. Nu-ți poți da seama de acest lucru?

– Nu, nu pot! exclamă ea, deja enervată. Cum te-ai simți dacă ai afla că am avut o aventură trecătoare cu un alt bărbat?

– Dar, Kate, este altceva. Sunt bărbat.

Începuse aproape să se plângă.

– Nu e deloc diferit. Nu trebuie să fie așa, deoarece căsătoria este ceva sacru pentru mine. Mă aștept să fiu credincioasă soțului meu și vreau același lucru de la el.

Howard zâmbi.

– Draga mea, dar nu suntem căsătoriți, iar asta este diferența majoră. Acum, să uităm de Nola și s-o luăm de la capăt. Știi foarte bine că nu se va întâmpla după căsătorie.

Se întinse spre ea să-i mângâie părul, dar tânăra se retrase.

– Nu, nu suntem căsătoriți, Howard, dar e același lucru. Acum știu la ce trebuia să mă aștept venind aici. S-a terminat. De fapt, cred că e mai bine să-ți primești inelul înapoi.

Îl scoase repede de pe deget, aruncându-l spre el.

Expresia de pe figura lui era tocmai ce-i trebuia ca să izbucnească în hohote de râs. Uimire, neîncredere, mirare și nedumerire păreau să se citească în același timp pe chipul lui. Uimire că mica lui Kate, atât de ascultătoare, are curajul să-l contrazică într-o oarecare privință. Că arată o latură mult mai dură din caracterul ei, pe care nu visase vreodată că o are.

Îl urmări cu privirea, conștientă acum că nu l-a iubit niciodată cu adevărat. Fusese copleșită de atențiile prietenului fratelui ei mai mare. Ea se maturizase în timpul care trecuse, dar el n-o făcuse. Era încă un băiat în corpul unui adult– un băiat răsfățat, prefăcut, care se îmbufnează dacă lucrurile nu merg cum vrea.

Kate simțea nevoia să afle de ce vrusese s-o ia de soție.

– Și cu Nola cum rămâne? Nu crezi că acum e posibil să-ți faci planuri de viitor cu ea? Sunt sigură că trebuie să simți ceva pentru această femeie.

Îl privi cu atenție, dornică să-i surprindă reacția.

– Haide, Kate, doar nu crezi că pot lua de soție o femeie ca Nola! E total nepotrivită. Poate că e amuzantă, dar nepotrivită.

– Nepotrivită, Howard? Așadar, eu eram potrivită?

Totul se clarificase acum în mintea ei. Dar, pentru propria liniște, voia să audă de la el.

– Desigur. Ai o familie potrivită și sunt sigur că vei fi o soție potrivită pentru un marinar. Sper că-ți dai seama ce șansă ratezi, adăugă el cu răutate.

– Howard, ești un prost, clătină Kate din cap. Sper că vei crește la un moment dat. Sunt doar mulțumită că am aflat adevărul înainte să fie prea târziu. N-aș fi putut avea copii căsătorită cu tine. Ar fi trebuit să fiu prea ocupată având grijă de tine. Cred că ești prea copil pentru orice femeie!

Era surprinsă de propria răutate, dar își dădu seama că acest punct de vedere se consolidase de-a lungul anilor și ieșea la suprafață acum, când renunțase la control.

– Acum, dacă mă scuzi, trebuie să telefonez pentru un taxi.

Se îndreptă cu calm spre dormitor, își mută valizele mai aproape de intrare și ridică receptorul telefonului din hol.

– Unde te duci? întrebă Howard. Mai ai ore întregi până la plecarea avionului.

– Mă duc la un prieten. Trebuie să plec de aici, ridică ea din umeri, continuând să formeze numărul.

Dar Howard îi smulse receptorul din mână și-l trânti în furcă.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, mârâi el. Un prieten! Acum este clar. Te-ai îndrăgostit de cineva de aici. N-aș fi deloc surprins dacă aș afla că nu pleci cu adevărat.

Suspiciunile lui erau prea mult, făcând-o să ajungă la limita nervilor. Dar el continuă:

– Așadar, aveam dreptate! Cine este? Se pare că n-ai pierdut deloc timpul, nu-i așa? M-ai acuzat de tot felul de lucruri, iar acum descopăr că

nu ești tocmai „domnișoara Puritate". Cine știe ce făceai în Sydney, câtă vreme eram plecat!

Era într-adevăr stilul lui Howard să întoarcă problema spre ea. Asta dovedea încă o dată, dacă mai era nevoie, cât e de juvenil.

– Nu fi ridicol, Howard! Mă duc la o prietenă, dacă tot vrei să știi, și ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai da voie să folosesc telefonul. Am nevoie de un taxi.

– Dar de ce nu poți sta aici?

– Nu cred că mai avem ce să ne spunem și nu cred că ar fi înțelept să stau aici cu tine.

– Nu trebuie să-și faci probleme pentru mine. Mă întorc pe vas, așa că nu ai această scuză.

Kate îl privi neîncrezătoare.

– De ce te întorci pe vas? Nu trebuie s-o faci din cauza mea.

– Nu o fac. Trebuie să mă întorc. Așteptăm sosirea unui vapor cu refugiați, așa că putem pleca în orice moment.

– Înțeleg, dădu ea din cap, chiar dacă nu înțelegea despre ce e vorba, dar nu voia să stea prea mult la discuții cu el. Cu toate acestea, cred că voi pleca.

Expresia lui Howard se schimbă într-una răutăcioasă.

– Sper că nu ți-e teamă să-l vezi din nou pe Jacobsen? întrebă el, întorcându-se cu spatele ca să mascheze expresia amuzată.

– De ce crezi că-mi este teamă să-l văd pe Grig? îl provocă ea, încercând cu disperare să-și păstreze vocea calmă.

– E doar o idee de-a mea. Mi se pare că ai găsit un alt bărbat, iar singurul cu care ai avut ceva de-a face aici în Darwin este Grig. Dacă ar fi fost vorba despre un bărbat din Sydney, n-ar fi trebuit să vii aici.

Kate se îmbujoră. Nu avea ce să spună.

Ar fi putut să spună că nu e nimic între ea și Grig, ceea ce era perfect adevărat. Dar nu-i putea spune că nu simte nimic pentru el. Grig fusese cel care-i arătase că nu era îndrăgostită de Howard, iar pentru asta îi va fi mereu recunoscătoare.

Ridică privirea, descoperind că bărbatul din fața ei o privea zâmbind– un zâmbet larg și cald, așa cum o făcuse la începutul relației lor. Vorbea cu bătrânul Howard, mereu bun și blând.

– De ce nu-mi spui? întrebă el cu blândețe. Te-ai îndrăgostit de el, nu-i așa?

– Și dacă am făcut-o? ridică ea din umeri epuizată, prea obosită ca să mai lupte cu el.

Râsul bărbatului era crud, iar Kate descoperi că nu fusese decât o fațadă.

– Nu credeam că tu, din toate persoanele pe care le știu, poate să se îndrăgostească de un fals ca Jacobsen, mârâi el.

– Ce vrei să spui? întrebă ea cu voce tremurătoare.

Howard se întorsese spre bar, astfel încât nu-i văzu expresia când declară:

– Nu e decât un tip care și-a câștigat promovarea prin influența altora. Nu știi că unchiul lui e amiral? În plus, mai e și felul în care își folosește puterea.

Kate păli.

– Explică-te.

– Chiar crezi că sunt aici pentru că o navă de refugiați trebuie să ajungă? Oricare dintre vase se putea ocupa de acest lucru. Am fost chemat din nou– de nimeni altul decât de marele locotenent comandant de escadron, domnul G. Jacobsen.

– De ce?

Întrebarea părea neadecvată, dar nu avea ce altceva să spună.

– Ei bine, răspunse Howard, vasul meu a ancorat în apropiere, iar acum sunt judecat de curtea marțială. La revedere orice promovare pentru cel puțin doi ani, și o pată neagră în dosar.

Nici unul dintre ei nu auzi ușa, și n-o văzu pe Sheila, care se apropiase.

– Jacobsen ar fi putut să treacă asta cu vederea, continuă el. La urma urmei, majoritatea teritoriilor de aici sunt necartografiate. Dar nu! El a trebuit să recomande ancheta curții marțiale. E dornic de putere, iar aceasta pare o ocazie potrivită să scape de mine...

Nu mai avu ocazia să încheie ce voia să spună.

Amândoi, Kate și Howard se răsuciră pe călcâie la auzul vocii supărate a Sheilei:

– De ce nu-i spui adevărul fetei, locotenent Monroe? Sau preferi s-o fac eu? Am ajuns la concluzia că o crezi lipsită de minte, dacă ai adus-o aici la Darwin și ai lăsat-o în mediul Marinei, sperând că nu-și va da seama cine ești cu adevărat.

– Nu te amesteca, strigă Howard, dacă nu vrei să-ți pară rău ție și soțului tău!

– Încearcă să intimidezi pe altcineva, Monroe, nu merge cu mine. Ia-ți bagajele, Kate; vii acasă cu mine, pentru moment.

Sheila o prinse de un braț, luându-i în trecere poșeta și conducând-o spre mașină.

În drum spre casa Sheilei, rămaseră tăcute, și abia când se așezară la masă în fața unor cești de cafea, femeia începu să explice:

– M-am hotărât să vin să te invit la cină în seara asta, dar când am ajuns la ușă am auzit voci mânioase. Știu că n-ar fi trebuit să ascult, dar nu mă puteam împiedica. Când am auzit ce spunea Howard, a trebuit să intervin, explică ea, cerându-și scuze.

Kate era încă uimită, iar o mulțime de gânduri contradictorii se învălmășeau în capul ei.

– Cum a putut Grig să-i facă una ca asta lui Howard? Oricine poate greși!

Sheila o întrerupse repede.

– Ascultă-mă. Mai întâi, nu Grig este cel care hotărăște dacă Howard este sau nu judecat de curtea marțială. Orice căpitan care face același lucru ca el, pățește asta.

– Dar Howard spunea că Grig este comandant de escadron.

– Asta înseamnă doar că este cel mai mare în grad, așadar are mai multe de făcut. Deciziile sunt luate la niveluri mai înalte, iar el nu face decât să asculte ordinele, ca restul lumii.

Kate o privi cu ochi mari.

– Așadar, Howard nu mi-a spus decât minciuni?

– Ți-ai dat seama că e un obicei de-al lui? întrebă gazda ei.

Ochii tinerei aruncau flăcări.

– Am ajuns la această concluzie în ultimele zile. De fapt, cred că nu mi-a spus decât minciuni. Și nici nu cred că am aflat întreg adevărul de la un anume domn, pe care nu-l menționez!

Râsul Sheilei răsună în încăpere, deși se străduia să și-l reprime.

– Adică te referi la Grig.

– Da, la Grig. Dar ce e atât de amuzant?

– Tu ești. Ești oarbă. Grig Jacobsen e îndrăgostit până peste cap de tine.

– Nu, nu este, clătină ea din cap. Nu are nici un pic de timp pentru mine, așadar voi pleca în această seară. Voiam să-ți dau telefon să văd dacă pot petrece după-amiaza aici înainte de plecarea avionului, dar ai venit înainte să pot să-ți dau de știre.

– O să te urmărească, o întrerupse Sheila.

Oh, nu mâine sau săptămâna viitoare, dar cu prima ocazie, o să vină după tine. De fapt, nu m-ar mira dacă și-ar ruga prietenii să te urmărească.

– Nu poate face așa ceva, nu? întrebă Kate, uimită.

Zâmbetul de pe figura gazdei ei era sugestiv, dar cuvintele completară impresia:

– Ai fi suprinsă de cât de uniți sunt marinarii și de câtă informație pot dispune. Mai ales în apropiere de Sydney.

– Dar de ce ar face-o? Nu-i pasă dacă plec, sau unde mă duc. Va fi doar foarte mulțumit să scape de mine; nu sunt decât o pacoste pentru el, replică tânăra, cu un tremur în voce.

– Ți-a spus el așa ceva?

– Nu trebuia s-o facă. Modul în care s-a purtat cu mine încă de la sosire e mai mult decât grăitor.

– Cred că voi trebuie să fiți dați cap în cap, râse femeia.

– N-ai de ce să râzi, Sheila, se încruntă Kate. Nu știi despre ce vorbești.

– Da, crezi că nu știu? Foarte bine, spune-mi de ce a venit aici seara trecută, beat și plângând, tot vorbind despre: „Părul negru care cade ca o cortină întunecată când își scutură capul"?

Kate se îmbujoră, amintindu-și cu claritate clipa când își desfăcuse părul, iar el îi ceruse să scuture din cap. Presupusese că Grig fusese acasă noaptea trecută. Fusese atât de preocupată să-l evite, încât se dusese direct în camera ei.

– Cred că a fost la bar, continuă Sheila, pentru că era destul de târziu când a ajuns aici. Spike l-a dus pe vas azi-dimineață. Nici nu știu unde și-a lăsat mașina.

– E încă în garaj.

– Cred că știa unde se duce. Cel puțin a avut ideea minunată să nu conducă beat, comentă femeia.

– Era în regulă? se îngrijoră tânăra.

– Da, nici o problemă. Oricum, și-a revenit după plimbarea la baie de la ora trei dimineață. Ne-am prefăcut adormiți. Dar continua să murmure complimente la adresa ta.

– Ce a spus? se interesă Kate, agitată.

– Parcă spunea că nu-ți pasă, zâmbi gazda larg.

– Sunt numai curioasă. E drăguț să crezi că marele locotenent Jacobsen suferă ca noi, muritorii de rând– chiar dacă nu este vorba decât despre o mahmureală.

– Ești foarte îndrăgostită de el, de ce nu recunoști? Dacă vrei să mă crezi, și el este.

– Îmi spui sau nu ce murmura aseară? întrebă Kate.

– Desigur, dacă te poate ține aici și-i va face viața mai ușoară lui Spike. Grig s-a purtat ca un urs morocănos de la sosirea unei anumite tinere, al cărei nume va rămâne secret.

Gândul că Grig poate fi comparat cu un urs i se păru foarte amuzant. Se gândise și ea la acest lucru.

– Chiar arată uneori ca un urs, nu-i așa? chicoti ea.

Nu putea să nu se gândească la faptul că lucrurile vor fi mai simple dacă reușește să scape de sub influența lui.

– Până la urmă, ce spunea? insistă ea.

– Nu foarte multe, ci doar despre o vrăjitoare cu ochi căprui și păr întunecat, purtând un sarong roșu, care nu va rezista multă vreme dacă îl mai vede.

– Ar fi putut să se refere la oricine, se încăpățână ea.

– Haide, nu te mai ascunde, Kate! Grig i-a povestit lui Spike despre sarongul roșu și momentele petrecute la magazin. I se părea foarte amuzant s-o facă pe vânzătoare să creadă ce e mai rău.

– Pare să vă spună totul, observă tânăra, oarecum nemulțumită.

– Nu te enerva! Suntem prietenii lui de ceva vreme. A fost camaradul lui Spike de dinainte de a ajunge pe acest vas, chiar au petrecut un an împreună în America. Grig nu e genul care să ascundă adevărul.

– Îmi pare rău, cred că se vede acest lucru. De aceea trebuie să plec, ca să-mi dau seama ce simt cu adevărat.

– Fuga nu este o soluție. Și nu-mi spune că nu știi ce simți. Ești nebună după el și, din punctul meu de vedere, este cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată. Aproape că renunțasem la speranța să-l văd riscând pentru o femeie. Ceea ce trebuie să faci, draga mea, e să rămâi și să te pregătești. Ce ai de pierdut? Merită cu adevărat, o să vezi.

– Nu pot... n-aș ști ce să fac sau să spun, șopti Kate.

– Acum să nu începi din nou să plângi, spuse Sheila cu severitate. Ai putea să începi arătându-i că ai rupt logodna cu Howard și că ești din nou o femeie liberă.

– Dar ce voi face dacă nu mai vrea să mă vadă?

– Credeam că ești mai curajoasă, clătină femeia din cap. Dacă fugi de fiecare dată când lucrurile devin ceva mai dure, o să fugi toată viața. Acum, dacă e să mă întrebi pe mine, dacă îți joci cărțile bine, vei avea succes sută la sută.

– Cum adică să-mi joc cărțile bine?

– Oh, doar să folosești o doză bună din farmencul feminin. N-ai mai cucerit un bărbat până acum?

– Ei bine, nu tocmai, ridică tânăra din umeri, amuzată de situație.

– Dar unde te-ai ascuns atâția ani? Din câte am citit, acum tinerii ar trebui să dea sfaturi celor bătrâni, nu invers, zâmbi Sheila.

– Ai folosit trucuri speciale ca să-l cucerești pe Spike? întrebă Kate.

– Desigur. N-ar fi reușit să facă nimic, dacă nu l-aș fi împins puțin.

Știi ce am făcut? I-am trimis o felicitare de Sfântul Valentin în care îl ceream în căsătorie, spunându-i că e an bisect. Înainte să-și dea seama ce face, spusese „Da" și nu mai putea da înapoi.

– Foarte drăguț, dar nu mă ajută în nici un fel. Nu pot să-i trimit o felicitare lui Grig, nu e anotimpul potrivit.

– Nu, desigur, dar poți să-ți folosești creierul minunat cu care te-ai născut. Dacă îl vrei cu adevărat pe Grig Jacobsen, ceva se va întâmpla care să vă permită să vă apropiați. Dar reține: e în funcție de ce vrei de la el.

– Sheila, cred că m-aș mulțumi cu orice, recunoscu ea în cele din urmă.

Era o ușurare s-o fi spus. Până acum, nu recunoscuse nici față de ea însăși.

– Draga mea, nu sună foarte modern ce spui, râse Sheila. Dar nici o problemă, Grig e destul de convențional și nu cred că vrea mai puțin de o căsătorie

Kate rămase o vreme pe gânduri.

– Presupun că-mi pot schimba biletul de avion, nu-i așa? ezită Kate. Poate că mai pot rămâne o zi sau două...

– Ce rost are? întrebă Sheila. E patru după-amiază, ai destul timp până la două dimineață să descoperi cum stau lucrurile. Dacă nu merg bine... măcar ai încercat.

– Dar ce pot face? Nici măcar nu știu dacă îl voi vedea pe Grig înainte de plecarea avionului. După cum spuneai, poate că voi strica totul, izbucnind în plâns.

– Nu mai fi atât de pesimistă, draga mea! Desigur, poți să-l vezi. Numai dă-mi voie să stau puțin de vorbă la telefon cu dragul meu soț. Apoi te duci înapoi acasă, gătești o cină romantică și te schimbi în sarongul cel roșu.

– Dar Howie? se bâlbâi ea.

– Oh, nu-ți mai bate capul cu el, va fi foarte ocupat cu vasul acela cu refugiați. Oricum, voi veni cu tine și, dacă apare, îl arunc eu afară.

Kate își dădu seama că era capabilă de așa ceva, deși nu fu cazul.

Capitolul 8

Masa arăta foarte elegantă, hotărî Kate, privind-o cu un ochi critic. În doar două ore, Sheila o pusese la punct cu toate manevrele caracteristice procesului de seducție.

După ce gătiseră împreună, iar Sheila îi oferise toate sfaturile necesare, uneori făcând-o să roșească, amuzându-se împreună de ce urma să se întâmple.

Acum, după ce Sheila plecase, într-un vârtej de instrucțiuni pentru ultimul moment și urări de bine, Kate privi în jur să vadă rezultatele activității lor.

Pregătiseră două fripturi marinate, pe care le depozitase în frigider, împreună cu o salată atractivă. Un pateu cumpărat în grabă și asortat cu salată verde și capere. Desertul era alcătuit dintr-un șerbet de mango, care se răcea în frigider.

Două sticle de vin, una cu vin alb și una cu vin roșu, erau puse la rece. Împreună cu ele, era așezată o sticlă de șampanie. Privi la sticlele de alcool depozitate în bar, între restul pregătirilor, întrebându-se dacă Grig nu va crede că încearcă să-l îmbete.

Privi din nou masa frumos așezată, admirând priceperea Sheilei. Aceasta adusese o față de masă cu șervețele asortate, un set de pahare și un aranjament floral. În plus, un set de lumânări parfumate, potrivite pentru o cină romantică, trona în centrul mesei.

Tânăra aruncă o privire spre ceas. Șase și jumătate: timpul pentru duș și pregătiri. Sheila spusese că Grig va ajunge acasă pe la șapte, deși nu-și dădea seama de unde putea ști cu siguranță. Dar, pentru că se lăsase purtată de entuziasmul și siguranța prietenei ei, era prea târziu să se lase acum copleșită de nesiguranță. Oricum, se ocupase cu ceva înainte de plecarea avionului și, dacă Grig nu va veni, va mânca totuși bine.

După ce va bea tot alcoolul pregătit de Sheila, o să fie numai bună pentru plecare. Oricum, nu primise loc la „zborului beției"?

– Nu voi purta acel sarong, declară Kate cu siguranță. Chiar dacă s-a ostenit să-l calce, nu pot să-l port. O să-și dea seama imediat că am pus ceva la cale. Nu, nu pot să-l iau!

Făcuse baie ceva mai devreme, iar părul ei mai avea puțin și se usca, devenind „cortina mătăsoasă" despre care vorbea Grig. Inima i se strânse la amintirea cuvintelor lui. Sheila insistase să-l lase liber, dar Kate nu voia să cedeze.

– Sunt o nebună că m-am lăsat convinsă, clătină ea din cap, vorbind cu voce tare. N-o să meargă niciodată. Mă voi urca în avion cu încă o amintire neplăcută, care să mă chinuie. Ca să nu vorbesc și despre o mahmureală cumplită.

Lacrimile i se adunară pe obraji, dar le șterse cu furie.

– Ei bine, nimic de pierdut, nimic de câștigat.

Rămase o vreme pe gânduri, cântărind argumentele pro și contra, apoi se grăbi spre dormitor.

Sarongul roșu era așezat cu grijă pe pat, unde îl lăsase Sheila.

Alături, lenjerie asortată, aleasă fără îndoială de aceeași persoană.

Aruncând o privire în jur, văzu că valizele ei erau așezate cu grijă lângă perete. Se apropie de ele, dornică să găsească o altă rochie care îi plăcea mai mult. La naiba, clătină ea din cap, încercând să deschisă valiza. Uitase că le încuiase. Enervată de memoria ei slabă, se grăbi spre sufragerie, unde își lăsase poșeta și începu să scaute în ea cheia.

Se încruntă, nereușind s-o găsească. Unde putea să fie? Aruncă repede conținutul pe podea, dar cheia nu era nicăieri. Da, poate că până la urmă va duce la îndeplinire planurile Sheilei.

Adunându-și câteva obiecte necesare, se grăbi spre baie.

Un sfert de oră mai târziu, era gata, cu sarongul imaculat pe ea și cu un machiaj perfect. Într-o privință nu ascultase de sfaturile prietenei ei: își prinsese părul într-un coc lejer.

Rujul avea aceeași nuanță cu sarongul, făcând-o să zâmbească la amintirea zilei în care îl cumpărase. Fusese o zi minunată...

Dar gândurile ei fură întrerupte de soneria stridentă a telefonului.

– Totul e pregătit, draga mea? răsună vocea melodioasă a Sheilei.

– Cred că da... Sheila, mi-e teamă, șopti ea.

– E prea târziu pentru asta, râse prietena ei. E în drum spre casă. Spike îl va aduce cu mașina. A fost o mică problemă pe vas, dar sunt bine. Oh, voiam să-ți spun că, din greșeală, am luat cheia de la valizele tale.

Râsul sănătos al femeii răsună o vreme.

Și eu care credeam că pot avea încredere în ea, clătină Kate din cap.

Mânia îi colorase obrajii și-i făcuse ochii să strălucească. Se întreba dacă nu poate să deschidă valiza cu un obiect ascuțit, când auzi ușa de la intrare.

Simți că respirația i se oprește.

Grig purta aceleași haine pe care le purtase în prima zi, când o luase de la aeroport.

Oh, Doamne, își spuse ea, de ce pare să ia tot oxigenul din camera în care intră?

– Bună, Grig, reuși să șoptească încet.

El o privi din cap până-n picioare cu acea privire ironică pe care o cunoștea atât de bine, dar care o făcea să se simtă mai mică decât era.

– Nu mă așteptam să te văd aici, observă el. Credeam că ești în oraș cu Howard, dacă tot s-a întors. Ah, uitasem că vânează refugiați, nu? Aștepți pe altcineva? Poate pe Peter McCann.

Privirea tinerei era arzătoare.

– Știi foarte bine că plec în această seară. Ți-au spus de la compania aeriană, când am vrut să-mi recuperez pictura.

Buzele lui se strânseră.

– Desigur, prostul de mine! Howard trebuie să fie foarte supărat pe tine dacă te trimite acasă atât de vreme, înainte să fi avut puțin timp împreună. Ce s-a întâmplat? I-a spus cineva despre mica ta escapadă de la petrecera Nolei?

– Dacă vrei să știi, i-am spus eu.

Zâmbetul lui era uimit.

– A fost o prostie, Kate. Ar fi trebuit să știi că nu se spune așa ceva bărbatului cu care vrei să te căsătorești. Poate să reacționeze violent.

Tânăra strânse pumnii, încercând să se controleze. Ar fi vrut să-l lovească, să-l doară la fel de tare ca pe ea. În loc de asta, spuse aproape cu calm:

– Nu voi fi soția lui Howard. I-am dat inelul înapoi în această după-amiază.

Singurul semn al agitației care o stăpânea era ridicarea și coborârea rapidă a pieptului.

– Ce păcat, ridică el din umeri. Abia așteptam să vin la nuntă.

Nu contează, poate că mă vei invita dacă vei reuși să aduci pe cineva în fața altarului.

Kate rămăsese fără cuvinte. Câtă îndrăzneală putea să aibă!

– Nu știu ce-ai plănuit pentru această seară, continuă el, ignorându-i furia crescândă. Dar mi-e foarte foame, așa că poate ne pui ceva de mâncare, în timp ce fac un duș. Trebuie să mănânci înainte de plecare.

Ea făcu un pas lateral, lăsându-l să vadă masa pregătită. Cu un efort să-și controleze iritarea, spuse încet:

– Am făcut-o deja. Speram că n-ai nimic planificat pentru această seară. E o cină de rămas-bun, ca să-ți mulțumesc pentru grija pe care mi-ai arătat-o.

Oricât ar fi încercat s-o evite, o notă de sarcasm se strecurase în vocea ei, iar Grig o surprinse, zâmbind:

– Foarte frumos, dădu el din cap. Ai nevoie de cineva care să te ducă la aeroport și, deoarece eu te-am adus, ar fi poetic să te conduc și la plecare. De ce nu? Dar sper că ai ceva mai potrivit pentru îmbrăcat pe drum.

După aceste cuvinte, se întoarse și intră în baie.

Nu-i pasă! Nu-i pasă! repetă ea în gând. Of, de ce m-am lăsat convinsă de Sheila? Se învârti agitată prin bucătărie, fără să știe ce să facă. Ca să scape de tensiune, începu să pregătească masa.

Vocea lui Grig o făcu să tresară, răsunând din spatele ei:

– Ceva miroase bine, comentă el cu răceală.

Kate se întoarse spre el, văzând că purta de asemenea sarong. Se îmbujoră, plecând privirea. De ce trebuie să poarte așa ceva? Poate e un semnal că știe ce vreau?

– E vin în frigider, dacă vrei, aruncă ea peste umăr.

– Vrem vin, desigur, mormăi el. E o sărbătorire, nu? Hm, pare să-ți fi dat destulă osteneală pentru cineva de care nu-ți pasă prea mult, comentă el, la vederea pregătirilor. Probabil că ești foarte mulțumită să scapi de mine.

Sarcasmul o durea de parcă ar fi lovit-o peste față. Cu un efort, întrebă calm:

– De unde știi că nu te suport?

– Cred că e impresia cu care am rămas în ultimul timp...

– Oh!

Era rândul ei să rămână fără replică. Se îndreptară spre masă, bând vin și gustând din aperitiv.

– Howard spune că a rupt logodna.

– Oh! exclamă ea, uimită.

– Da, pare să creadă că n-ai fost tocmai discretă de la sosirea aici.

– Oh!

– La naiba, femeie! Asta e singura replică pe care poți s-o dai? Am avut conversații mai interesante cu un copil de șase ani, se răsti el enervat.

– Ce vrei să spun? Ceva mai devreme mi-ai spus că nu știi unde suntem, iar acum susții că ai vorbit deja cu el.

Grig ridică din umeri, urmărind-o cu privirea în timp ce servea friptura.

– Da, a fost o prostie din partea mea, dar am vrut să-ți dau ocazia să scapi cu mândria întreagă, dacă doreai.

– De fapt, te așteptai să-ți spun o minciună, nu? Credeam că mă cunoști mai bine, spuse Kate, întristată. Oricum, dacă Howard vrea să spună astfel de lucruri, de ce l-aș contrazice? Oamenii care înseamnă ceva pentru mine știu adevărul, iar asta e singura mea preocupare.

Bărbatul o ajută să pună bolurile cu salată pe masă, apoi începu să râdă.

Kate trânti farfuria pe masă.

– Bine, râzi! E ultima oară când râzi de mine!

Murmurul lui de răspuns ajunse la urechile ei:

– Rămâne de văzut.

Dar înainte să poată replica, el schimbă subiectul cu rapiditate:

– Și ce planuri ai acum?

Kate se simți învinsă. Ce rost mai avea? Din câte vedea, nu avea timp pentru ea, așa că e mai bine să accepte. Oftă adânc și răspunse:

– M-am hotărât să mă întorc la spitalul la care am lucrat. Dar nu e treaba ta! Izbucni o parte din furia pe care voia s-o ascundă.

Privirea lui se îmblânzise, dar ea se întrebă dacă nu era doar efectul lumânărilor.

– Ce te face să crezi că vei fi primită înapoi atât de ușor?

Ridică ochii spre el, surprinsă de întrebare.

– Mi-au spus la plecare că, dacă vreau să mă întorc, voi fi bine primită. Așadar, voi accepta oferta.

– Presupun că vor da afară pe cineva ca să-ți ofere locul lui?

Kate era uluită. Nu se gândise atât de departe, dar ideea de a lua slujba cuiva nu-i plăcea.

– Nu, nu se va întâmpla așa ceva. Sunt mereu asistente bolnave sau în concediu, iar eu pot să lucrez în astfel de condiții până la eliberarea unui loc.

– Oh!

Grig părea să fi rămas fără cuvinte.

Kate încerca disperată să-și justifice poziția:

– Sunt întotdeauna locuri disponibile pentru asistentele calificate.

– Oh!

– În plus, nu trebuie neapărat să muncesc, pentru început. Am destui bani economisiți să trăiesc fără griji câteva luni.

– Oh!

– Acum, cine este cel care nu are altă replică? întrebă ea, iar pentru prima oară tensiunea se relaxă și începură amândoi să râdă.

Încă râzând, tânăra adună farfuriile și le duse în bucătărie, întorcându-se cu desertul.

– Foarte drăguț, comentă Grig.

Mâncară în tăcere, deși era destul de plăcută. Părea să simtă și el că atmosfera era relaxată și ridică privirea spre ea, zâmbindu-i. Inima ei se strânse. Ca să ascundă efectul, propuse:

– Dacă vrei, o să fac niște cafea.

– Ar fi foarte bună, dădu el din cap.

Kate se refugie în bucătărie, preparând cafeaua. Când se întoarse în sufragerie, încărcată cu cești de cafea, descoperi că Grig nu era în cameră. O mișcare ușoară dinspre balcon îi descoperi locul în care se afla. Lăsă tava pe masă și se îndreptă spre el.

Golful arăta minunat sub lumina argintie a lunii. Era foarte frumos, iar florile tropicale parfumau atmosfera. Respiră adânc, tocmai când bărbatul se întoarse spre ea. Plecă privirea, dorind să ascundă durere din sufletul ei. Dar el se întinse spre ea și o întoarse spre lumină.

– Te simți fericită că pleci din Darwin?

Kate tresări, uimită. Cum reușise să-i citească gândurile.

– Nimeni nu se simte fericit când o relație pe care o credea sigură se destramă, răspunse ea, interpretând deliberat într-un mod greșit cuvintele lui.

– Știi foarte bine că nu asta am întrebat, declară el cu calm, mângâindu-i încet bărbia.

– Ar fi mai bine să bem cafeaua înainte să se răcească, se retrase ea.

El îi cuprinse umerii cu brațul, conducând-o înăuntru. Chiar dacă mintea ei voia să evadeze din această strânsoare, corpul și inima ei păreau fericite.

Grig o urmări cu privirea, în timp ce turna cafeaua.

– Nu-mi oferi niște coniac? întrebă el, făcând un gest spre sticla de pe măsuță. N-am mai băut de mult... Dacă stau să mă gândesc, ultima oară am văzut o sticlă la Sheila.

Kate îl privi pe sub gene. Oare știa? Dar figura lui era impasibilă.

– De fapt, multe din lucrurile din seara asta mi-au părut vag familiare. Știu foarte bine că nu sunt de aici.

Oare o tachina? Dar nimic nu se citea pe figura lui.

– Am împrumutat niște lucruri, răspunse ea.

– Cum intenționezi să le dai înapoi? întrebă el amuzat. Sau acesta era prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru această cină plăcută?

Într-adevăr, o tachina. Nu se gândise cum își va recupera Sheila lucrurile împrumutate.

– Ei bine, de la cine sunt? Cui trebuie să le dau înapoi?

– Nu trebuie să-ți faci probleme. Prietena mea le va lua înapoi.

El începu să râdă.

– Și cum va intra în casă?

– O să vină când ești acasă...

Bărbatul se apropie de ea și o privi în ochi. Când Kate plecă privirea, îi prinse bărbia și o obligă cu blândețe să-l privească:

– Spune-mi despre ce este vorba, ordonă el.

– N-a fost decât o cină de rămas-bun, se bâlbâi ea.

– Nu mă minți, Kate. Te rog să nu mă minți.

Vocea lui era aspră.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Grig, nu, te rog... nu! șopti ea.

– Ce să nu fac? Asta?

Buzele lui îi luară în stăpânire gura.

Încercă disperată să nu răspundă, dar corpul o trădă din nou, reacționând singur. Brațele lui se strânseră mai tare în jurul ei. Pielea începu să se înfierbânte la fiecare atingere.

Brusc, o ridică în brațe, presărându-i sărutări pe toată fața. Se luptă o vreme cu propriile senzații, dar când o purtă în dormitor, se predase deja.

Ajuns în fața ușii, o lăsă o clipă jos, deschizând ușa cu piciorul. Fusese atât de copleșită de sentimentele care năvăliseră peste ea, încât abia acum își dădu seama că era în dormitorul lui.

Grig se aplecă spre ea:

– Nu știi ce însemna în vechime când un bărbat ducea o femeie în dormitorul lui?

Kate își ascunde fața în spatele perdelei de păr. Oare înțelegea bine ce spune? Degetele lui abile desfăcură cordonul și sarongul căzu la pământ.

Buzele lui începură s-o mângâie cu voluptate.

– Ești o adevărată calamitate, murmură el încet.

Cuvintele ajunseră în cele din urmă la urechile ei. Se încordă, retrăgându-se. Nu dorea decât să fie cât mai departe de aici. Adună hainele de pe jos, strângându-le la piept.

– Draga mea, ce este? întrebă el uimit.

Ea încercă să se elibereze din strânsoarea mâinilor lui.

– Spune-mi care e problema, iubito. Nu fugi înainte să-mi spui unde am greșit.

Își dădu seama că rugămintea lui era sinceră.

– Mi-ai spus „calamitate", murmură ea, auzind râsul lui ușor.

– Privește-mă, îi ceru el. Da, ți-am spus astfel, dar nu în sens negativ. Nu voiam să te rănesc.

– Dar de ce ai spus asta? Nu sunt așa decât cu tine!

– Știu, râse el, și poți să fii cum vrei cu mine.

Kate îl privi în ochi, descoperind că se amuza. Cu o mișcare tandră, o trase spre pat, acoperind-o cu sărutări și mângâieri. Propriul lui sarong căzu la podea. Kate îl cuprinse cu brațele, dornică să-l simtă cât mai aproape.

– Te iubesc, șopti ea.

Atingerea lui era electrică, trezindu-i un foc nestins în vene. Nu știa decât că se află în brațele bărbatului pe care-l iubea și cu care voia să fie o singură persoană. Doar cu el.

– Iubește-mă, te rog, Grig! murmură ea, trăgându-l mai aproape.

– Întotdeauna, draga mea, șopti el cu voce răgușită. O să te iubesc mereu.

Cuvintele păreau să vină din altă lume, din altă sferă. Fu cu adevărat sigură de sentimentele lui, când îl auzi strigând în clipa extazului:

– Te iubesc! Te iubesc!

Soarele strălucea la orizont, umplând mlaștina cu străluciri de aur topit.

Kate aruncă o privire în jurul ei. Adora acest loc. În timp ce observa copacii și frumusețea peisajului, o mișcare îi atrase atenția.

– Oh, Grig, uite!

O pereche de brolgas începuse dansul lor marital, iar nimic altceva n-ar fi fost mai potrivit.

Grig o luă de mână, admirând silueta micuță în sarong roșu.

– Ești gata? întrebă el.

Kate se întoarse și-i dădu micul buchet de flori sălbatice Sheilei. Apoi se cufundă în privirea albastră a iubitului ei.

– Kate, îl iei în căsătorie pe acest bărbat...

– Da, da! cânta inima ei, fericită.

Sfârșit